LUPI SI MERE STRICATE
2

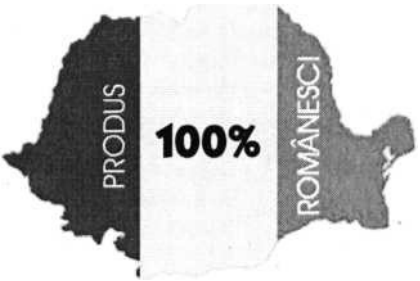

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction 5

Pompilian Tofilescu

LUPI SI MERE
STRICATE *

© 2019, Pompilian Tofilescu ©2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOFILESCU, POMPILIAN
Lupi și mere stricate: povestiri / Pompilian Tofilescu.
- București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-16-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-16-2

POMPILIAN TOFILESCU

Lupi și mere stricate

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#	1 Extra Terrestrial	#	38 BSA - Aura Luck

ȘI EL O RIDICA IN PALME ȘPRE CER

„Aceasta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, cari vin din acest pâmânt, pe care l-a blestemat Domnul."

(Geneza, 5-29)

1.

Plouase.

Gura rotundă de deasupra orașului, Ochiul, plânsese iarăși, potopind lumea de dedesubt cu un puhoi de zoaie, acizi, scârnă, resturi de organisme, obiecte în descompunere.

Când Stroke ieși din casă, aproape că nici nu așteptă să se sfârșească ploaia, mai căderau din când în când, de pe marginile Ochiului, picături mâloase, mari, care se spărgeau sfârâind în stratul de reziduuri, gros de două degete, ce acoperise orașul. Își luase cu el umbrela de cauciuc, însăilată din câteva resturi de anvelope, nu se știe niciodată ce-ți trece prin cap... și uneori ar putea să se întâmple chiar o lacrimă din aceea cât pumnul, neagră și otrăvitoare, care să-ți facă tunel în creier. Se îndrepta spre barul lui

Bodo, unde, era sigur, se vor strânge toți să comenteze evenimentul.

De fapt, evenimentele: ploaia și deflorarea. Astăzi, una dintre fetele din oraș împlinea paisprezece ani și urma să fie supusă ritualului de maturizare. Din mulțimea de bărbați potenți se trăgeau la sorți șapte, care urmau s-o penetreze pe rând. Apoi, unul dintre cei șapte, tot de șansă ales, o lua de soție. Din cauza ploilor, sterilitatea crescuse, iar copiii, deci și fetele, deci și ritualul, erau din ce în ce mai rari.

Era încă singur pe strada de la marginea orașului, unde își construise, izolat, o baracă din bucăți de tablă, polietilenă, cartoane, cutii de plastic; nu întâlnise pe nimeni, mai curajos sau poate mai avar decât ceilalți. Mergea răscolind cu vârful cizmelor, înalte până la jumătatea coapsei, gunoiul vâscos; într-o zi găsise, aruncat de cei de sus, un obiect de aur, mare cât palma, cu patru brațe - unul mai lung - dispuse la nouăzeci de grade. O cruce. Se întrebase vreme de câteva săptămâni la ce ar putea folosi. Apoi se lămurise: era o podoabă. Dacă ar avea noroc, ar putea găsi și aCum ceva. De data asta, ceva folositor, gândi. Deversările se înmulțiseră în ultima vreme și, odată cu ele, și obiectele aproape întregi pe care acizii nu aveau timp să le atace. Mai parcurse câteva sute de metri pe străzile pustii, printre clădirile pe ai căror obraji leproși se prelingeau leneș pâraie întunecate, printre rarele cioturi de copaci, și piciorul i se înfipse într-o movilă, înaltă de trei- patru palme. O răscoli și din ea răsări o formă umană. O păpușă. O păpușă care mișca. Tresări. Vreo drăcie, un me-

canism, ceva, își zise. Era clar, avea ghinion: data trecută o cruce, acum o păpușă. Ha, ha, își puse mânușile și o ridică. Sub suprafața vânătă ce o acoperea simți consistența moale a cărnii. A unei cămi fragile și tremurătoare. Un copil?! O experiență nereușită a celor de sus. Se întrebă cum de rezistase, cum de nu ținea acum o grămăjoară de organe în descompunere? O înveli cu grijă într-o bucată de mușama și, strângând-o la piept, se întoarse repede acasă. Fusese inspirat când ieșise mai devreme. Alții ar fi strivit poate botul acela de came, cu crampoanele de oțel ale cizmelor.

Orașul se populase. Cei mai mulți, bărbați, se îndreptau spre cârciuma lui Bodo. Bună recoltă, rânji cineva și Stroke răspunse cu un gest grăbit al mâinii, fără să stea să chibzuiască dacă aceasta fusese un fel de „bună ziua" sau dacă rânjetul însemna invidie, curiozitate sau satisfacția anticipată a ritualului deflorării.

Ajunse acasă și își consumă rația de apă (albă pentru zile negre) nepoluată, ca să curețe omulețul căzut din cer. îi privi sexul. Era o fetiță. O ridică în palme spre Ochiul care i-o dăruise, contactul cu pielea vânătă, artificială, rece - de-aia nici n-o arsese noroiul! - a fetiței îl înfioră, și rosti cât putu el de grav:

— Puștoaico, pe tine o să te cheme Sem și de azi înainte vei fi copilul meu!

Ochii, până atunci lipiți, ai fetiței se desfăcură și preț de câteva clipe privirile bărbatului și ale copilului își împletiră groaza, speranța, umbrele și întrebările.

Apoi Stroke își înălță chipul către Orașul de Sus și blestemă, ura țâșni ca o flacără, îi străpunse temeliile, dărâmând locuințe și temple, aduse miros de moarte în nările bărbaților, încrustă dâre adânci pe obrajii femeilor, învâr- teji norii și se topi în Soarele care privea de deasupra de tot, cu aceeași indiferență, și la minunățiile ce i se arătau primele, dar și - prin Ochii curățați de mizerie - la uitarea de sine a celor de jos. Iar Stroke, fără să bănuiască nimic din toate acestea, își așeză fiica pe un maldăr de zdrențe și plecă, de data aceasta ca să ajungă, cu adevărat, la barul lui Bodo.

2.

— îți spun eu că stăm într-o budă. într-o groapă. Ochiul e gaura pe care oamenii își pun dosul. Se screm cât se screm, cade rahatul, pe urmă oamenii se ridică și, în timp ce-și trag pantalonii, flegmează. Iar flegma cade în capul tău sau al meu.

— Rahat mănânci tu! Și mai ești și idiot, îi aruncă Doc cu ciudă, holbându-se la paharul cu spirt verzui din fața lui.

Cu ciudă: Glup era numai beat (nu și prost) și la fel de bine se putea să aibă dreptate. Aiurea! Ridică ochii, drept în față era los, cel mai deștept, filosoful, Metrucub, cum i se mai zicea, referitor la dimensiunea creierului. îl privi rugător, fă-1 să tacă, pe mă-sa, zi-i ceva, că mă enervează!

— Este imposibil să fim într-o groapă, decretă los, ci- tindu-i parcă gândul.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Acum semănau toți cu niște pești într-un acvariu băgat într-un congelator: încremeniseră cu gurile căscate spre Metru cub.

— Îhî, îl aprobă cineva, fără să știe de ce.

— N-are pereți. S-ar putea să fim într-o budă suspendată.

— Iar dacă ăia sunt oameni, noi ce suntem? Viermi? Să vezi ce bine o să fie când o să se umple bazinul. O să ajungem toți sus, albicioși și cu burțile umflate și o să-i facem pe ăia să borască.

Glup mânca în continuare rahat, nici los nu reușise să-i închidă gura.

Barul aproape se umpluse de bărbați - e un fel de a spune, jumătate dintre ei erau impotenți, sterili, veniseră să trăiască emoțiile celorlalți, să-și amintească și să se bucure. Bodo îi privea satisfăcut de după tejghea, mutând mereu sticlele către un aranjament perfect, pe care n-avea să-l atingă niciodată. Ii numărase de câteva ori; alții, când se plictisesc, numără oi, nu? Ce sunt acelea oi? Mai lipseau câțiva și, musai, trebuiau așteptați. In spatele lui, nouă duzini de becuri pe o suprafață de staniol închipuiau un falus imens și strălucitor.

— Copii, strigă, deschidem bursa!

Pentru o clipă, în bar se făcu liniște. Apoi, nimeni nu-i mai dădu atenție. Tembeli. Se înghesuiau cu toții să-și piardă banii în ultima clipă, de multe ori fusese obligat să întârzie deflorarea din cauza vreunui mocofan care uitase să-și treacă favoriții pe tabla de pariuri.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Uitați-vă, dracului, la Zburători! strigase Doc, acoperind, preț de câteva momente, gălăgia din bar.

Unii ridicară mirați privirile. Cretin. De unde Zburători aici?! (Fanaticii religioși adorau Ochiul și încercau să se înalțe spre El - și prin El - ridicându-se de la pământ cu o pânză întinsă pe un schelet metalic, prinsă de umeri; cei ce reușeau erau sanctificați).

— O aripă de-a lor e de trei ori mai mare decât tine. Ce animal are găoaza atât de mare?

Glup ridică din umeri. In lumea de sus e posibil orice, ziceau umerii lui. Apoi, o tăcere atotcuprinzătoare înghiți barul. Numai pentru o clipă, însă, pentru că imediat, un cuvânt se înfipse în burta ei și o ucise:

— Șobolani!

Era Naif.

— Șobolani împuțiți și mizerabili!

Naif pretindea că venise de sus, că fusese aruncat aici - închis, exilat, niciun cuvânt nu i se părea prea bun - pentru că își spălase cuțitul în burta unui fraier. Și, ca să-și argumenteze afirmațiile, spintecase un amărât care se întâmplase să fie în zona lui de respirație. Din patru motive: trăia în Orașul de Jos, era șobolan, era mizerabil și puțea. De atunci, toți îl credeau nebun; și se fereau de el. Le era frică de moarte și de lucrurile imposibile pe care le susținea Naif. (Ar fi însemnat că sus trăiesc oameni ca noi! Sau, moș Ref, îndoit ca un clește, fără coaie, cu o mână uscată: „Eu am ajuns aici pent'c-am călărit do'oj'de puicuțe, ha, ha!").

io

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

își luă două sticle din raft, Bodo se prefăcu, ca de obicei, că nu vede, și se așeză la o masă pe care *șobolanii* o eliberară rapid când Naif se îndreptă către ei.

Adevărul - de fapt, înțelegerea comună la care toți ajunseseră, după multe sticle și multe ore de dezbateri, cu un an și ceva în urmă, la două săptămâni după apariția lui în oraș - era că Naif venise din alt oraș (existau, desigur *alte orașe,* deși nimeni nu văzuse vreunul vreodată) sau de la fermele - era, deci, *un țăran* - din afara orașului, undeva la limita zonei acoperită de razele de soare răsărite din Ochi. Nici țărani și nici ferme - un fel de fabrici de mâncare a dracului de scumpă, le explicase

Metrucub - nu văzuse vreunul. Da' puteau să presupună.

Imediat după Naif, intrase în bar Stroke și se așezase la masa lui Doc.

— Dacă mai stăteai o țâră, ajungeai la fătat. Se referea la Worn, fata ce urma să fie inițiată.

— Strașnică ploaie, zise Stroke. Apoi, către Bodo, un dublu-dimineața!

Aiureli de-ale lui Bodo. Botezase esterii pe care îi amesteca în alcool cu nume trăznite, de la perioade din zi până la sentimente.

— Și câte unul la fiecare.

Stroke înnebunise. Făcea cinste.

își goliră tăcuți paharele. Sosiră și ultimii întârziați, se făcură pariurile, fiecare scrise, cu cretă albă, pe tabla agățată pe zidul opus intrării, câte șapte nume, încercând să-i ghicească pe cei care aveau să fie personaje principale în ritual, dintre ele, unul încercuit, viitorul ginere. Nimeni

nu reușise vreodată să ghicească toate cele șapte nume, iar banii rămâneau totdeauna la Bodo. Realizaseră asta, dar niciunul nu refuzase să mai parieze, tradiția trebuia respectată și, apoi, era ca și cum ți-ai fi plătit biletul de intrare la spectacol.

Bodo stinse luminile din bar, rămase doar falusul strălucind în spatele tejghelei și un proiector ațintit asupra podiumului.

începea ritualul.

3.

— Suntem aici patruzeci și nouă de bărbați, purtători de sămânță vie, decretă Bodo...

— Hm, din ce în ce mai puțini, mormăi cineva, întreru- pându-1.

— ...patruzeci și nouă de bărbați făuritori de viitor, pistilul orașului nostru (unde mă-sa găsise Bodo cuvântul asta?!), brațe puternice adunate pentru a iniția în durerile și plăcerile vieții pe fiica noastră, Worn.

Vocea îi suna straniu prin amplificator, o sculă străveche și peticită, care deforma sunetele și le umplea de pocnete și hârâituri. Bodo zisese „suntem", dar se exclu- sese de la numărătoare, niciodată nu participase la deflorare, se zvoneau despre el tot felul de chestii cu persoane de același sex, cu animale de cauciuc sau cu sârme băgate în creier.

în jurul podiumului, înalt de două picioare, de vreo zece în diametru, cu suprafața laterală vopsită în roșu, țâșni o ceață gălbuie. Cei de față simțiră cum emoția se

transformă în șarpe înnodat și li se așeză în fundul gâtlejului.

— Worn, Worn, Worn, Wom, răsuna contorsionată, ruptă în mii de frânturi și cusută apoi cu electroni în măruntaiele aparatului, zvârlită prin difuzoare în tactul obsedant al unui răpăit de tobe, vocea lui Bodo.

— Worn, Worn, Wom, repetară ceilalți, legănându-se în ritmul silabelor, tensiunea crescu, pompându-le tone de sânge în sex, scoțându-le ochii din orbite.

învelită cu o pânză subțire, transparentă, apăru Wom. Scundă, picioare drepte, necuprinse de revărsarea cărnii și sânii abia mijiți, două movilițe răsărite stingher pe pielea gălbuie, întinsă pe armătura prea evidentă a coastelor.

— Fie ca ea să ne umple orașul cu gânguritul pruncilor și inimile de bucurie, își continuă Bodo litania, proiectorul o încadră orbind-o și decupă, odată cu ea, din semiîntunericul sălii, o porțiune din podeaua podiumului îmbibată cu un strat gros de praf, amestecat cu alcool, sudoare și sânge.

Podiumul. Altarul sacrificiului. Rotund ca si Ochiul. Ploaie, mizerie, fecunditate.

Wom își lepădă voalul, îl rupse în șapte fâșii, pe care le aruncă - șapte păsări argintii aducătoare de fericire, plutind - înspre bărbații așezați în două cercuri concentrice în jurul estradei. Pe șapte dintre ei poposiră. Al șaptelea fu Stroke.

4.

Ochiul se înnegrise, iar în jurul lui, bolta lucea stins, artificial, lumina ei se pierdea până să ajungă la pământ.

Acolo e noapte și au răsărit stelele, gândi Stroke, pășind cu grijă printre bălțile martore ale ploii din ajun. Cu umerii încovoiați de greutatea lui Worn - leșinată, după orgie, sorții i-o încredințaseră lui - semăna cu un hoț ce-și ducea prada spre ascunziș. Era liniștit, refuzase să participe alături de ceilalți șase la ceremonial, să o penetreze sălbatic, urlând cu bale la gură, acoperind cu mâinile asudate plânsul fetei, cea care îi devenise apoi soție. Norocul îi dăruise în aceeași zi un copil și o femeie. încerca să-și imagineze un fragment din viitor. îl văzu neclar, ca o linie a orizontului acoperită de ploaie.

De acum, Bodo îi va da de două ori mai multe rații, câțiva ani în care Worn va aparține, de fapt, tuturor (i-o încredințaseră lui doar de formă, era un simbol, respectarea unei vechi tradiții), apoi Sem va deveni și ea femeie, și când vor muri sau vor pleca amândouă, va rămâne iarăși singur. Dacă nu cumva norocul îl va lua pe el înainte.

Norocul - o chestie în care începuse să creadă. îi dăruise multe, îl invoca pipăind crucea de aur, primul dar pe care i-1 trimisese.

Worn gemu. Ceafa și spatele lui Stroke, pânza groasă a cămășii ce le acoperea, se îmbibaseră cu sângele ei.

Gândul îi zbură iarăși la Bodo. Stăpânul de facto al orașului. Le dădea mâncare, alcool, apă, bani. Gândea și hotăra pentru ei. Iar ei, niște șobolani, vorba lui Naif, zgâr- mau în noroi și-i aduceau obiectele prețioase (mai multe obiecte - mai multe rații); sau munceau pentru el; sau își vânau, precum Naif, semenii; sau cerșeau.

14

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Bodo, într-o zi, beat: „S-au înmulțit ca șoarecii și

au construit platforma. Toți ăia cu bani au ajuns sus, ăia ale căror zece coaie erau zerourile din bancă, ăia cu mușchi și gheare de aur. Ne-au uitat aici și se cacă pe noi ca pe niște viermi. Da' o să le arăt eu lor cine-i Bodo, regele șobolanilor, o să le ronțăim temeliile și or să cadă-n cur ca niște proști..."

Mai avea puțin până acasă. Se opri, o așeză pe Worn pe un petec de asfalt uscat și respiră adânc de câteva ori. Dintre ruinele unei clădiri vechi apăru un bătrân. Ochii - două pete alburii murdărite de muște - se distingeau greu din barba și pletele încâlcite. Un cerșetor. Apăreau din ce în ce mai des oameni din afara orașului, o faună ciudată, venită de nu se știe unde, alimentând cu presupuneri fantastice imaginația locuitorilor.

— O să plouă, rosti orbul și, oprindu-se lângă Stroke, întinse o mână descărnată și îi pipăi pentru câteva secunde fața.

Coborî apoi brațul și se întoarse privind către nicăieri. — Cumplit o să plouă. la-ți femeia și copilul și du-te! Care copil? Și cum o văzuse bătrânul pe Worn? Poate o auzise numai. Sunt unii care pot vedea cu auzul.

Apoi, îndepărtându-se, își continuă jelania:

— Cumplit o să mai plouă. O să muriți cu toții, vă spun, aveți păcatul în sânge. Cumplit...

5.

Ochiul proiecta asupra orașului un jet strălucitor de raze, o fracțiune de soare care usca laolaltă pământul, aerul încărcat de miesme și sufletele oamenilor.

15

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

In piața centrală, exact în puțul care urca în lumea de deasupra, exact sub discul de albastru nefiresc - pentru oamenii de jos, tot ce aparținea cerului era

nefiresc - o duzină de bărbați goi, vopsiți în dungi, albastru cu auriu, rugându-se. Invocând infinitul să-i primească. Erau Zburătorii. In spatele cercului format de ei, un alt cerc, concentric, format din aripi uriașe, triunghiulare, de pânză, în interior, marcând centrul pieței - și centrul Ochiului - un turn mai înalt decât orice clădire a orașului, fără ferestre, înconjurat până în vârf de o scară în spirală.

Zburătorii își teminară ruga. Primul care își luă aripa și pomi să se cațere pe trepte fu un tânăr înalt, cu părul lung și negru. Ajuns în vârf, se prinse de cadrul ce susținea pânza și se aruncă în gol. începu să plutească. Pe rând, îl urmară și ceilați. Pe marginile pieței izbucniră urlete: cei veniți să trăiască, privind, fiorul zborului. Să aștepte căderea Zburătorilor. Și să facă pariuri.

în interiorul cilindrului ce avea Ochiul drept una din baze, curentul de aer era ascendent și permitea aripilor să se înalțe. Câteodată, cel mai puternic și mai îndemânatic dintre Zburători reușea să pătrundă prin Ochi. Și atunci, dacă nu se mai întorcea niciodată, însemna că Zeii îl acceptaseră între ei, iar cei rămași îl invocau apoi în rugăciuni. De cele mai multe ori, însă, cădea câteva ore mai târziu, fără aripă, zdrobindu-se de pământ. Sau se întâmpla să fie găsite bucăți din el în torentele primei ploi. Sau să apară în oraș, peste multe luni de zile, cu ochii rătăciți și să susțină că în Orașul de Sus trăiesc oameni ca noi, că acolo plouă cu apă - cu apă chioară, transparentă, curată,

16

că oamenii de acolo au ajuns la stele, că niciunde nu există zei. Atunci, toți își astupau urechile și îl alungau.

Plutind în cercuri din ce în ce mai strânse, tânărul

aproape că ajunsese la intrarea în Ochi. Urale de bucurie, de nerăbdare, de ciudă, răsunară iarăși în piață. Mai zburâ câteva minute, abia distingându-se, bleu-auriu în pata de cer pe care își desena traiectoria și un obiect negru, un punct văzut de jos, probabil un țurțure de nămol uscat, desprins de pe marginea Ochiului, lovi aripa, dez- echilibrând-o. Tânărul se prăvăli rostogolindu-se în aer, lovi, la rândul lui, în cădere câteva aripi și, curând, spirala ascendentă de Zburători se transformă într-un vârtej multicolor de pânze și trupuri omenești. După un timp, piața și împrejurimile ei se acoperiră de membre și organe sfârtecate, de crâmpeie însângerate de aripi.

Focuri mari fură aprinse în piață, carnea tremurătoare căzută din cer fu strânsă și așezată deasupra, oamenii se transformaseră prin zbor în păsări și erau mâncați acum de semenii lor, alimentau extazul religios sau, pur și simplu - paradoxală expresie - satisfăceau instinctele primitive ale celorlalți.

Devorară resturile Zburătorilor, se luptară între ei pentru femei, se împerecheară, chefuiră până noaptea târziu, când între ei apăru bătrânul orb ca să le spună, în zadar, ce groaznică ploaie are să vină.

6.

Timp de mai multe zile, Stroke nu ieși din cocioabă. Făcu ordine, o îngriji pe Worn, stătu mereu alături de ea

și de Sem. Până când i se terminară proviziile. Plouase de vreo două-trei ori între timp - ciudat cum se înmulțiseră ploile în ultima vreme - dar el nu ieșise să zgârme noroiul în căutare de resturi.

Se hotărî să ceară ajutorul lui Bodo. Și cum Bodo nu dădea nimic degeaba (deși acum era altceva; acum Stroke întreținea o femeie) luă cu el crucea, obiectul de aur găsit cândva după ploaie.

— Noroc, bătrâne, ce mai faci?! Frumoasă nevastă ai căpătat! răspunse Bodo la salutul lui Stroke.

Obiceiul lui, să răspundă cu multe cuvinte, să te amețească, să-ți dea întotdeauna mai puțin din ce ai cerut, ce ți s-ar fi cuvenit sau aveai neapărată nevoie.

— Greu. Am venit după hrană.

Și asta era o întrebare: de unde se aproviziona Bodo? Mai mult ca sigur că primea totul de sus. Și știa mai mult decât lăsa să se înțeleagă. Pentru că n-ar fi avut niciun interes să știe și alții.

— Aha!... V-ati distrat frumos zilele trecute! Si Zburătorii ăia tâmpiți, ha, ha, și fetițele, frumos, frumos....

Gras, cuvintele îi țâșneau năclăite dintre fălcile căzute, păreau că se desprind greu din sacul de untură care era Bodo. Stroke îi știa obiceiul. Scoase crucea din buzunar, o lustrui cu mâneca și o așează pe tejghea.

— îmi dai?

Pentru o clipă, ochii lui Bodo luară foc.

— Da, și de copil trebuie să ai grijă, am auzit că ai un copil frumos, ochi albaștri, pielea albă, Worn s-a grăbit să te facă fericit, Bodo improviza total aiurea, nicio femeie

din lume n-ar fi gestat într-o săptămână. Trebuie să-l crești, trebuie, cât ai nevoie, îți dau, îți dau, cum zici că-1 cheamă p-ăla mi cu'?

— Sem, rânji Stroke. E fată, are pielea din plastic vânăt și ochii cenușii. Și am găsit-o în nămol, după ploaie. Da' de unde ai tu toate astea? Văzuse sclipirea din ochii lui Bodo și își permitea să se joace, să forțeze.

— Am, am. îți dau cât vrei... Am în spate, în depozit. Gest spre ușa lustruită, de tablă zincată, încadrată de rafturile cu sticle ale barului.

— Și în depozit de unde intră?

— Intră, intră, cum **de unde intră?!** se prefăcu Bodo mirat, ce întrebare tâmpită și de ce te interesează pe tine?

Apoi înțelese. Stroke băgase crucea în buzunar și se îndrepta spre ieșire. Bodo se întoarse spre ușa de tablă și o deschise.

— Stai! strigă. Vino cu mine!

Stroke se întoarse. Coborâră câteva trepte și pătrunseră într-o sală imensă, plină cu cutii, lăzi, recipiente, dar și câteva mobile desperecheate, îngrămădite într-un colț - un fel de depozit-dormitor. Pe la jumătatea lui, în lumina galbenă, slabă, a unui bec electric, se zărea, în stânga, o altă ușă. O deschise și pe aceasta, descoperind o gaură întunecată.

— Un tunel. Iese Ia marginea orașului, într-un garaj. Câteva camioane. Munții sunt la patru sute de mile de oraș, spre răsărit. Acolo e zona de contact cu lumea de sus, cu platforma. Acolo găsesc mereu o poartă închisă și „resturile" astea aranjate frumos în lăzi.

In semiîntunericul sălii, pleoapele lui Bodo se zbăteau ca niște păsări înecate în grăsime.

— Credeam că odată o să ajung și eu **acolo.** Sunt sătul de lumea asta, în fiecare zi mă visez în Orașul-In-Care- Nimeni-Nu-Muncește-Stă-Și-Fute-Femei-De-Aur. La două sute de mile spre sud e un oraș la fel ca al nostru, spre nord e un altul, la apus e un altul, câte unul sub fiecare gură de canal, sub fiecare Ochi. Și fiecare are **bodoul** său, obligat să trăiască laolaltă cu **șobolanii,** să-i mintă și să le ia totul, sperând că odată și-odată își va ispăși pedeapsa și va fi primit sus. Dar acum e prea târziu. Acum, Zeii au hotărât să ne pedepsească!

Ceva care dospise îndelung înlăuntrul său erupsese, îl făcuse pe Bodo să vorbească și îl aruncase apoi într-un ocean de disperare religioasă.

— Care zei? întrebă Stroke. Norocul? Zburătorii ajunși în infinit? Sau vechiul zeu al omenirii, Diavolul?

7.

Alcătuită din plăci uriașe, îmbinate ca într-un puzzle, replică ridicată de om a plăcilor continentale, folosind lanțurile muntoase drept coloane și contraforturi, învârtin- du-se odată cu Pământul și reprezentând cel mai nou înveliș al său, platforma adăpostea de multe secole, pe ambele fețe ale sale, două societăți complet diferite, amândouă încremenite într-un etern imobilism social și într-o continuă pierdere. Amândouă ajutând trecerea timpului să mărească prăpastia care le despărțea.

20

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Câteva săptămâni după discuția cu Bodo, Stroke stătu iarăși retras în adăpostul său. Niciodată nu gândise că ar fi putut să plece din oraș. Până acum se

complăcuse, încercând doar să supraviețuiască în singura realitate pe care o cunoștea. Căpătase însă o familie, se simțea responsabil (ce-i aia **responsabil?!),** iar cuvintele lui Bodo creaseră în el o imagine a Orașului de Sus care îl ispitea. Și, mai presus de toate, înlăuntrul său începuse să crească o perdea groasă, care îl izola de lumea din jur. Ar fi dat oricât să vadă cerul. Auzise sau își amintise singur, răscolind pulberea pe care cei de dinaintea sa o lăsaseră în memoria celulelor, despre carapacea imaterială, întinsă către toate marginile orizontului, ce acoperea lumea, alcătuită din aer, aer de respirat atârnând greu sub vidul cosmic. Auzise că soarele se plimbă în voie, ore întregi, de-a lungul acestei carapace azurii, apoi dispare, iar carapacea se întunecă, devine o mantie neagră ornată cu mii de sclipiri - stelele, ca atunci când, după o ploaie, în stratul păcuriu ce acoperă orașul, ai arunca bănuți de aur, o mulțime de bănuți de aur plutind la suprafață. încercase de multe ori să-și imagineze toate astea. Nu reușise. își spunea doar „a răsărit soarele" sau „cerul e plin de stele", cuvinte care, într-un anumit moment al creșterii, își pierdeau sensul, putrezeau, lăsând în urmă numai petice murdărite de marginile ochiului.

Trebuia să plece. Mai rămânea să-l convingă pe Bodo (Bodo era singurul care **știa** drumul și **știa** să conducă un camion) să părăsească tot și să meargă cu el. Se întrebă cum ar putea să-l smulgă din obișnuință și din disperare.

21

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Și ce l-ar fi determinat pe Bodo să renunțe la a fi stăpânul orașului?

Peste trei zile, însă, ploaia rupse zăgazurile

cerului. Ale Ochiului...

8.

Mai întâi, zguduind temeliile pământului și bolțile cerului, se pomi lupta dintre zei.

Strunind cai înaripați care mănâncă văzduh și scuipă foc, conducând care aruncătoare de fulgere, zeii, făpturi înfricoșătoare înveșmântate în straie țesute din zale de forță, topiră norii, răsuciră razele soarelui, transformară sticlele în dragoni de fum, ciopliră din aer soli de moarte și îi aruncară unii asupra celorlalți, fiecare dorind să ajungă singurii stăpâni ai lumii de sus. Curse mult sânge, bucăți sfârtecate de trupuri și de mașini zburătoare, mulțime de îngeri morți pătară cu albul lor pur fața dinspre stele a platformei.

Puține dintre acestea pătrunseră prin Ochi, dedesubt, doar tunete asurzitoare și flăcări prelungi, care se stinseră însă până să atingă pământul. Iar această încleștare grozavă, cei de jos nu putură decât să și-o imagineze sau - puțini, prea puțini - să și-o amintească din legende.

In sfârșit, un țipăt scos parcă de o fiară cât planeta de mare zgudui platforma și Ochiul începu să plângă. Lumea de sus își curăța obrajii de urmele luptei, își plângea învinșii, își arunca trecutul, reziduurile, se purifica. Iar o parte importantă a trecutului erau chiar oamenii, șobolanii, viermii de sub fața întunecată a platformei.

22

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

9.

— Ei, te-ai hotărât? Pleci? Sau ai de gând să mori aici ca un prost?

Stroke îl privi uimit. Era același bătrân cu ochii ca două pete alburii murdărite de muște, cerșetorul. Insă vocea și gesturile nu-1 mai arătau pe acel nebun pe care îl întâlnise în seara de după ritual și nici pe exaltatul mistic din noaptea orgiei, în care fuseseră devorați Zburătorii.

Ploua de câteva zile. Un strat gros de mocirlă împănat cu ciudate forme metalice, topite și arse, cu resturi de cadavre umane, cu bucăți de mașinării nemaivăzute și praf otrăvitor, acoperise orașul.

Ii fusese teamă să pună piciorul afară, să iasă din adăpost, să treacă cu Sem și cu Worn prin șuvoiul aducător de moarte ce izvora din Ochi. Cineva bătuse la ușă, deschisese, era bătrânul, cu barba și cu pletele uscate și fără nicio rană sau vreo arsură de acid care să-i desfigureze chipul. II invitase înăuntru, e loc și pentru tine aici, și îi dăduse apă curată de băut.

întrebarea îl șocase.

— Da! Dar cum?!

Ambiguu, răspunsul se adresa primelor două întrebări din cele pe care le auzise mai devreme.

— Așa cum te-ai gândit: cu ajutorul lui Bodo. Voi merge și eu cu tine.

De unde știa? Și cine dracu' era bătrânul?! Să-l asculte sau să-l arunce în noroiul-papă-tot de afară?

— Telepat...

Rânjetul neîncrezător al lui Stroke. Ce-i aia? ziceau dinții lui galbeni.

— ...adică îți citesc gândul de la distanță. Te-am urmărit continuu de ceva vreme. Să bagi bine la cap, ai fost ales și trebuie să pleci. Ceilalți vor muri cu toții. **Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie - iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.**

Ultima frază o rostise altfel, fata îi devenise imobilă, cuvintele parcă veniseră din altă parte, trecuseră prin el, îi mișcaseră buzele, înmărmurindu-l în același timp cu forța și gravitatea lor.

— Cine ești, de fapt? Și de unde știi? repetă Stroke - acum cu voce tare - întrebările care-l chinuiau.

— Un trimis, un ajutor. Să zicem, îngerul tău păzitor, dacă știi ce-i asta. Prin tradiție, un înger păzitor cunoaște totul despre cel pe care îl păzește (îi spun zeii!). Uneori, mai mult decât atât, alteori, cum ziceai tu?, doar un bătrân cerșetor orb.

„Orb pe mă-sa!" își zise Stroke. Nu-l văzuse niciodată împiedicându-se.

— Asta știi ce e? îl întrebă, întinzând spre el crucea de aur dăruită lui de către Ochi.

— Crucea. Semnul lui Dumnezeu.

Moșul nu atinse obiectul. Așadar, vedea. Știa. Cum? Era mai puțin important. Important era că bătrânul dăduse un nume zeului său. Care nu se numea, deci, Noroc, ci Dumnezeu.

— De ce tocmai eu?

24

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Celălalt se transformă iarăși ca înainte, când începu să vorbească:

— Căci te-am văzut fără prihană înaintea mea, în neamul acesta de oameni.

Deocamdată, nu mai era nimic de aflat. Lui Stroke, tot ce îi rămăsese de făcut era să se pregătească de plecare. Indiferent cum, prin ploaia ce afară nu încetase nicio clipă.

10.

— Dă-mi mie copilul! zise bătrânul și Stroke îl privi mai întâi mirat, neînțelegând. N-ai încredere?

Era vorba de Sem. O hrăniseră - ea îi urmărise parcă aprobându-i cu ochii ei cenușii, parcă știind ce avea să urmeze - o înveliseră într-o pătură veche și se pregăteau de plecare. O movilă în noroi, o păpușă vânătă de came, își aminti Stroke. Pe Sem, pielea artificială o apăra de ploaie. O așeză în brațele orbului. Pentru el rămase o raniță uriașă cu alimente și Worn, la rândul ei, un copil.

— Ține și asta, zise către bătrân, întinzându-i apărătoarea de cauciuc.

— Nu-mi trebuie, zâmbi celălalt și în jurul său se aprinse o țesătură de raze, o aură care crescu apoi, se transformă într-un glob luminos de câțiva metri în diametru.

Ii făcu semn, „vino!". Stroke își încolăci brațul în jurul lui Worn și păși în interiorul globului. Nu-i arse și nicio altă senzație nu le încercă pielea. Interiorul colibei se vedea la fel, de parcă lumina în care intraseră n-ar fi existat.

Ieșiră. Ploaia, torentul de reziduuri, se desfăcea înaintea și deasupra lor fără zgomot. In urmă, coliba se vedea

ca un tumul răsărit pe câmpia întunecată - cenușiul, brunul, negrul omorâseră celelalte culori și le luaseră locul în lumea de jos - o grămadă ceva mai mare decât cea care fusese Sem în noroi, ascunzând rămășițele unei vieți la care Stroke renunțase pentru totdeauna.

— Ce-i asta? întrebă Stroke, referindu-se la țesătura de raze.

— Câmp de forță. Barieră energetică.

Uneori, spusele bătrânului trezeau în el o teamă ascunsă. Și nu numai ele. Comportamentul. Minunile. Da! Găsise bine cuvântul: minunile.

— N-are de ce să-ti fie frică, îi zâmbi celălalt. Dumne- zeu este cu tine.

Ca acum, de exemplu.

11.

Ca să ajungă la cârciuma lui Bodo, trebuiau să traverseze orașul. Niciun om nu le intersectă calea. Se retrăse- seră în case, în vizuini, în găuri. Șobolani, ar fi zis Naif. Sau viermi, Glup.

în piață, în mijiocul orașului, în locurile unde ploaia șterse urmele focurilor, câțiva oameni-păsări, Zburătorii, la adăpostul propiilor aripi, se rugau. Să sece izvorul negru din cer; să fie redat Soarele; să poata încerca iarăși ascensiunea. Unii dintre ei își crestaseră pielea brațelor și a umerilor și își cususeră apoi în ea armătura metalică a aripilor, arătând acum ca niște lilieci uriași. își terminară ruga și începură să escaladeze tumul. Scenariul pe care Stroke îl văzuse de atâtea ori. Numai că, înainte,

Zburătorii se aruncau într-un cilindru de lumină în care curenții de aer îi ajutau să se înalțe. Crezu că de data asta or să mimeze numai ritualul. Rămase uimit când îi văzu aruncându-se în gol. Aripile, care pe alții îi purtaseră către nemurire, îmbibate în ploaia vâscoasă, îi traseră în jos, strivindu-i de sol. Văzute de sus, într-o lume răsturnată, cele câteva petice aurii răsărind din noroi, aduceau cu o frântură de cer înstelat răsărind noaptea dintre nori.

— Credința le e puternică. Ar fi meritat să ajungă acolo, rosti bătrânul, ridicându-și privirea. Dar acolo nu-i aștepta nimic. Pentru că și-au ridicat zeii dintre ei înșiși, zei din came. Iar carnea putrezește, carnea poate fi arsă și carnea poate fi mâncată.

Stroke se cutremură. Ar fi trebuit să fie fericit: îi fusese dat un protector puternic. își aminti ce-i zisese bătrânul. Cuvintele alunecaseră atunci pe lângă el. Acum, în sfârșit, înțelese; un sentiment ca o lumină diafană îl inundă și se cutremură iarăși: **el era cel ales.** Prin urmare, nu avea de ce să se teamă.

12.

Ultimul care păși prin ușa de lemn încrustat a barului fu bătrânul. Deși globul de lumină protectoare dispăruse, intrarea le fu salutată de privirile perplexe ale câtorva perechi de ochi - câte se aflau în bar - bulbucati de uimire.

— Voi de unde dracu' veniți?! răcni Bodo, poate că nici dacă Cea-Mai-Bună-Dintre-Femeile-De-Sus ar fi intrat goală în cârciuma sa, nu l-ar fi surprins atâta.

înăuntru, câțiva bețivi pe care potopul îi prinsese acolo și care nu se mai încumetaseră să plece,

dormeau și su- geau alcool pe datorie, de câteva zile; plus câțiva curajoși suferind de claustrofobie, care înfruntaseră ploaia pentru a se sfătui cu Bodo - și între ei - despre lucrul acesta: plânsul neîncetat al Ochiului și moartea care creștea mereu, fluidă și întunecată, în oraș.

— în Crug, stratul a inundat toate cocioabele. (Crug era cartierul cel mai de jos al orașului, locul în care se adunaseră cei care nici în Orașul de Jos nu mai puteau fi numiți oameni). Cică pe coama colinei lui Pete, la toate casele stau cu armele la ferești și-i omoară pe ăia care reușesc să scape din Crug înotând prin noroi.

— Hă, hă! Da' ce, ăia poate să mai înoate?

— Io acu' două zile văzui un copil în baltă. Balta îl mâncase așa, cam de jumătate și de obraji, de i se vedeau toate măselele, pân' la urechi.

— Viermi! O s-ajungem cu toții acolo, deget ridicat spre tavan, umflați și cu burțile-n sus. Glup, murdar și nebărbierit, jucând în continuare rolul de proroc al Apocalipsei.

Gălăgia înghițise repede uimirea produsă de intrarea celor patru - socotind și fetița - neatinși de ploaia de afară.

Stroke se aplecă spre Bodo, pe deasupra tejghelei, și îi șopti încet la ureche:

— Trebuie să plecăm, să ajungem deasupra. Tu trebuie să vii cu noi! Dacă nu, o să murim cu totii.

— Cine spune? rânji Bodo, neîncrezător.

Stroke se întoarse și își aruncă privirea înspre barba și pletele argintii ale cerșetorului.

— El?!... He, he! Chipul până atunci încruntat al lui Bodo se destinse brusc, buza de jos, groasă, răsfrântă, îi căzu peste bărbie, săltând spasmodic la fiecare hohot.

„Supune-te, omule! Te vei supune și vei merge cu noi!" Bodo încremeni în mina hidoasă a măștii unui zeu păgân. Cuvintele nu fuseseră rostite, însă îi copleșiseră din- trodată creierul, îi arseseră voința, nu admiteau niciun fel de împotrivire. Simultan, ele pătrunseseră și în mintea lui Stroke: bătrânul îi comanda lui Bodo telepatic.

— Băieți, strigă Bodo către restul barului, mă duc să dau provizii la prietenu'! Să stați cuminți până mă-ntorc!

Intră pe ușa metalică din spatele tejghelei. Stroke îl urmă. Și Worn. Și bătrânul, cu Sem în brațe. Curios! Niciodată stăpânul barului - stăpânul orașului - nu procedase astfel când împărțise provizii. Și nimeni nu intrase vreodată așa pe ușa aceea, în citadela blindată a lui Bodo. Nimeni în afară de Stroke, dar cei de față nu știau asta. Se iscaseră o mulțime de legende despre ce ar fi putut să se afle acolo: bogății imense, femei, șerpi veninoși sau mașinării nemaivăzute. Iar acum, Bodo introducea pe Stroke cu muierea lui, pe cerșetorul orb și creatura aia hidoasă, juma'-copil-juma'-păpușă, pe care Stroke o creștea ca pe propria sa fiică. Ceva nu era în regulă. Poate îl momiseră cu vreo chestie, iar acum Bodo îi adăpostea până trecea nenorocita asta de ploaie. Poate i-o dădea chiar pe Worn, ca barmanul să-și bage în ea puța lui grasă și fleșcăită.

— Să-ți fie tare! strigă cineva, referindu-se chiar la obiectul în discuție, aia grasă și fleșcăită. Stai, că venim să te-ajutăm și noi.

Strigătul aprinse încordarea de până atunci a oamenilor. Se bulucirăcu toții spre ușa care îi atrăgea ca un magnet, răstumând rafturile cu sticle. Apoi se retraseră brusc, urlând. Ușa devenise roșiatică, scânteind straniu în lumina albă din bar. Ardea. Cineva o încinsese până la roșu, sudând-o de toc. înjurară, mama lui de grăsan nenorocit, era totuși destulă băutura și, indiferent ce aveau de gând să facă acolo, Bodo și ceilalți, le vor fi trebuind ceva timp sau ceva osteneală să iasă.

Și-o făcuseră cu mâna lor. Să crape!

13.

Străbătuseră o bucată bună de drum de când părăsiseră orașul, coborând lent pe șoseaua părăginită ce șerpuia în josul colinei (orașul era, bineînțeles, în vârful unei coline care creștea mereu: sub fiecare Ochi o colină, pe fiecare colină un oraș!); de când ieșiseră pe porțile aproape blocate de noroi ale vechiului hangar ce adăpostea camioanele lui Bodo, toți cinci în cabina unuia dintre ele.

Stroke nu-și putea scoate din minte o întrebare ce ar fi adresat-o bătrânului orb; nu înțelegea; de fapt, multe întrebări existau și multe lucruri de neînțeles i se înfățișaseră în ultimele zile. Era bântuit de o imagine. După ce pătrunseseră în depozitul-bucătărie-dormitor-anticameră de lângă sala barului, bătrânul se întorsese și privise ușa... Privise ușa pe dracu'! își îndreptase spre ea petele alea albicioase ce-i țineau loc de ochi și ușa începuse să se roșească și să scoată fum de parcă... Realiză că nu are termen de comparație. Renunță la întrebare.

Privi înainte prin sticla murdară a parbizului. Tot orizontul - o pată întunecată. Noroiul se revărsase din oraș spre vale, inundase câmpia. Trecuseră multe zile de când ploaia se pornise fără să mai contenească, își croise drum prin solul gri-gălbui al colinei, curgând în torente tumultuoase de păcură.

înapoi, deasupra orașului, pământul și platforma erau unite de o imensă coloană întunecată. Cineva uitase în cer un robinet deschis, fără să-i mai pese de ce viețuia dedesubt.

— Toate lucrurile mi-au fost date în mâini de Tatăl meu.

Bătrânul răspunse astfel la întrebările care nu fuseseră rostite și Stroke știa deja că nu trebuie să se mai mire.

14.

Merseră astfel timp de două zile prin semiîntunericul abia străpuns de farurile chioare ale camionului (dincolo de marginile Ochiului, unde razele soarelui, care înainte de a apărea la răsărit lumina mai întâi apusul, nu ajungeau direct, nu era niciodată zi); înaintând lent prin ploaie, pe drumul care cu greu se mai putea numi astfel și pe care doar bătrânul și Bodo păreau a-1 cunoaște; Bodo, fără să scoată un cuvânt, cu ochii ațintiți înainte și gândurile aruncate aiurea; și liniștea pustietății, spartă vremelnic de tunete venite de deasupra.

Cu o zi în urmă trecuseră printre ferme. Barăci pără- ginite, pierdute în câmpuri acoperite cu smocuri de plante uscate. Mâlul otrăvitor se abătuse și asupra lor, înghițind totul. Un grup de oameni a căror goliciune le descoperea

abdomenele umflate și pielea uscată, întinsă pe armătura proeminentă a oaselor - țăranii - recunoscuseră camionul, alergaseră spre el și îl înconjuraseră strigând „stăpâne, stăpâne", dar Bodo - el era stăpânul - trecuse printre ei și peste ei, împroșcându-i de șosea de parcă ar fi fost simple denivelări moi ale acesteia. Worn țipase, trăise și ea în lumea de jos, dar aceasta i se părea prea mult.

— Taci, femeie fără minte! o repezise bătrânul. Să nu-ți fie milă! Ale lor sunt durerea și scrâșnirea dinților, pentru că al lor este și păcatul!

Iar Stroke înțelese că noul său zeu e la fel de crud ca și ceilalți, dar mult, mult mai puternic.

Apoi, penumbra devenise întuneric deplin. Venise noaptea.

Acum, deși bezna se risipise iarăși, în fața lor, spre acel răsărit ipotetic, ceva uriaș obtura orizontul.

— Munții, rosti bătrânul și Bodo tresări puternic, în- cleștându-și mâinile pe volan. Frână.

— Ce e? îl întrebă Stroke.

— Cred că s-a defectat ceva. Scoate un zgomot ciudat.

— Așa a fost să fie. Vocea bătrânului avu o rezonanță profetică sau așa i se păru lui Stroke, se dovedise că orbul știa mai multe decât un om obișnuit.

Bodo coborî din mașină și săltă capota. Apoi reveni și le zise:

— Ceva din noroi a înfundat filtrul. Trebuie să-l curăț.

Se întoarse și începu să trebăluiască în măruntaiele mașinii. Coborâră și ceilalți să-și dezmorțească picioarele. Făcură câțiva pași.

— De aici vom continua să megem fără el, murmură bătrântul și privi înapoi spre grămada de șuncă împănată care era Bodo, aplecată asupra motorului.

Apoi, sfera luminoasă răsări din nou în jurul său, cu- prinzându-i. Insă, de această dată, se simțiră ridicați de la pământ și împinși înainte de o forță necunoscută. Microbi în interiorul unui balon de săpun; imaginea se umflă și se sparse instantaneu în mintea lui Stroke. Fură urmați de urletul lui Bodo. Care, după ce mai întâi urmărise uimit creșterea cojii transparente, înțelesese că nenorociți! ăia ar fi putut atinge paradisul fără el. Le spusese totul despre lumea de sus, în care trăiesc femei-cu-găuri-pline- de-curent-electric-între-picioare, în care ziua e multă lumină, iar noaptea e privegheată de stele, în care alții lucrează pentru tine și tu doar bei, dormi, fuți și mănânci, iar acum plecau fără el. Era singurul care merita să ajungă acolo, îi fusese promis (de asta și oprise camionul, să-i lase acolo până o să crească noroiul și-o să-i înghită - un moș, un idiot sărăntoc, o muiere și o arătare drăcească - copil, cică!), iar acum plecau fără el.

Se întoarse în mașină, demară și se năpusti cu toată viteza spre globul luminos prin pereții căruia cei patru se arătau străvezii și luminoși, ca niște ființe îngerești și fără păcate. Se lovi de el ca de o stâncă, apoi mașina fu prinsă și aruncată în aer ca un ghemotoc de hârtie. Căzu câțiva zeci de metri mai departe și explodă, torță de flăcări și metal incandescent, luminând peisajul dezolant ce-i în- conjura: grohotișiuri, pante golașe, cioturi vechi și putrezite de arbori.

Lui Stroke multe dintre întâmplările prin care trecuse până acum i se păruseră de neînțeles, însă de cele mai multe ori tăcuse. Totuși, de ce Bodo trebuise sacrificat, de ce bătrânul nu-i luase dintr-un început în sfera mergătoare? Multe păcate dintre acelea împotriva cărora predica el ar fi fost astfel evitate.

— Bodo trebuia să-și urmeze destinul. Și toate tebuiau să-și urmeze destinul, îi răspunse celălalt și aceastea fură ultimele cuvinte rostite până când ajunseră.

15.

Urcară mereu, între platforma din ce în ce mai luminoasă pe măsură ce se apropiau de ea și mareea din ce în ce mai înaltă de noroi, la suprafața căreia se iteau fragmente de obiecte stranii, instrumente de tortură răscolite din străfundurile iadului, amestecate cu bucăți descompuse de trupuri omenești.

Ajunseră.

In față, sfârșind drumul care-i adusese în creierul munților, se deschidea o grotă aparent naturală. Păsiră înăuntru și, după câteva minute de mers, intrară într-o sală circulară. Era stația cea mai de jos a unui elevator care ar fi trebuit să-i scoată deasupra platformei.

Se aflau în uter. Fură scuipați apoi, prin vagin, la lumină. Ei, cei de jos, șobolanii, se născuseră a doua oară.

AAA

- Si?...

— Mă întreb cum s-ar putea susține de acum încolo?

Trecuse ceva timp de când stăteau de vorbă, îi citise și acum discutau ultima lui povestire. Devenise deja o obișnuință să-i arate prietenului său ceea ce scria, înainte de a le trimite pentru publicare, avea încredere - nu nelimitată - în gustul și analiza acestuia.

Stroke, soția lui, fetița cu pielea de vinilin, Bodo, bătrânul, Zburătorii, Ochiul, crucea de aur; trebuia să existe un final care să lege toate aceste elemente! „Ar trebui să fii Kafka", îi zisese celălalt, ceva mai devreme.

— De ce n-ai mers pe legenda biblică?... Dacă spui că de aici ai pornit...

Se așteptase la întrebarea asta. își privi prietenul în ochi. Erau albaștri. Știa. Și nu de asta îl privise. Scotoci printre foi, alese una și îi zise:

— Să-ți dau o variantă de final: „Te vei împerechea cu femeia de lângă tine, care îți este nevastă și veți da naștere la alți pui de oameni care să populeze planeta. Aveți grijă, experimentul va dura atât cât cred eu de cuviință. Dacă exemplarele nu vor fi reușite, vă voi extermina și voi construi alte ființe, după chipul și asemănarea mea. Apoi, ca un semn al legământului, câmpuri electromagnetice puternice condensară umiditatea din aer și polarizară în așa fel picăturile de apă, încât Stroke putu să vadă, pentru prima oară în viața lui, minunea unui curcubeu uriaș acoperind cerul". Știi, legământul Domnului față de Noe.

— Și până aici?

— Varianta clasică. O „mașină", un supercomputer construit de „cei de sus" care interpretează ad litteram

Biblia și distruge ambele lumi, salvându-1 doar pe Stroke și familia lui.

— Nu prea merge...

Asta știa și el. Era primul final pe care îl concepuse, îl aruncase apoi și de câteva săptămâni se tot chinuia să găsească altceva. Simțea că o să-i explodeze capul. Continuă, însă, să asculte.

— Rupi povestirea. Până aici era de-a dreptul interesantă. Am citit-o cu sufletul la gură. Eram curios unde o să ajungi. Așa cum mi-ai zis, o ratezi.

— Tu ce mă sfătuiești?

— Ar trebui să pleci de la interpretarea fiecărui element pe care l-ai folosit. Apoi să recurgi la un artificiu.

— Bine! Hai s-o facem. Stroke e personajul principal, lui i se întâmplă toate, ceilalți se învârt în jurul său, oglinzi, pretexte, contraponderi - vrea să ajungă în „lumea de sus", să evolueze, deci, și ce e mai interesant, nimic nu îi aparține cu adevărat, deși primește o mulțime de chestii.

— Poate reprezenta pe oricare dintre noi...

— Oarecum. Deși nu e un looser, nu e nici un erou. Are ceva noroc, puțin avar și puțin laș, dar și generos și curajos atunci când trebuie. Poate mai deștept, per total, decât ceilalți. Worn nu e femeia lui, alții o dezvirginează, nici măcar nu o cucerește, i-o oferă șansa. îl îmbogățește însă sufletește. Sem, de asemenea, nu e făcută de el. E copilul căzut din cer, arată altfel, reprezintă o altă lume, poate chiar semnul grației divine...

— Și crucea. De fapt, crucea mi se pare o cheie a textului. Semnul lui Dumnezeu; al Creatorului. Și este primul

semn, așa scrii tu, primit de Stroke. Copilul și crucea de aur au un fond comun de semnificații. De aici pleacă totul. Călătoria, care se aseamănă cu un catarsis, Stroke nu o face din proprie inițiativă. Ii este impusă de Dumnezeu- Creatorul, care îl și îndrumă. Fără cruce, Sem, bătrân, Stroke ar fi murit laolaltă cu ceilalți sub potop.

Din cauza aceasta îi plăcea să stea de vorbă cu prietenul său. Extrăsese esențialul în doar câteva cuvinte. Il >
întrerupse:

— Iți dai scama că nu putem cuprinde chiar totul.

— Bineînțeles!

— Să vedem ce a mai rămas?! Zburătorii...

— Excelentă scena cu canibalismul!

— Da, mulțumesc... Sunt mesajele pe care lumea de jos le trimite divinității. Și la care divinitatea răspunde. Intr-un mod mai special, ce-i drept.

— Dar și materializarea celor mai profunde dorințe și vise ale celorlalți, pe care însă aceștia refuză să le recunoască.

— Da, așa este. Dar să terminăm mai repede. Bodo - opusul lui Stroke; și ca tip de personaj, dar și ca evoluție. Iar bătrânul, personajul misterios, cu puteri și cunoștințe supranaturale, poate chiar origine supranaturală, după cum el însuși sugerează, este trimisul, vocea, voința lui Dumnezeu. Nu știu dacă ți-ai dat seama, există un fel de comunicație între cele două lumi, un feed-back: crucea, Sem, ploaia, bătrânul pe de o parte; Bodo și mai ales Zburătorii, de cealaltă. O comunicație cifrată. Iar Stroke este cel chemat să descifreze misterul.

37

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Adică tu, nu Stroke! binevenită aducere cu picioarele pe pământ. Te-ai hotărât, totuși, cum închei povestirea?

— Să-ți mai dau o variantă: călătorii ajung în lumea noastră, Stroke povestește unui om al străzii ce i s-a întâmplat, iar acesta, dom'le, așa ceva nu se există; și dispar.

— Adică un Kant mai grosolan. Depinde cum o scrii.

— Sau rămân și se adaptează. Cum îl vezi pe Stroke spălând mașini, bând Cola și votând cu democrații în 2020?

— Ha, ha… Nu știu, mai gândește-te.

Prietenul său își privi ceasul.

— Trebuie să plec.

— Bine, mulțumesc pentru sfaturi. Dacă, totuși, îți vine vreo idee, dă-mi de veste, te rog.

— Bineînțeles.

își strânseră mâna, apoi prietenul său ieși. Afară tocmai se înserа, plouase și transparența aerului spălat de praf îi bucură ochii. Făcu câțiva pași și, pe una din aleile dintre blocuri, așezați pe o bancă, văzu un bărbat cu haine ponosite, având nu mai mult de patruzeci de ani, alături de doi copii, o fetiță de cincisprezece ani și un altul, mult mai mic, atins de o ciudată boală de piele. Vru să le dea niște bani, dar se reținu, gândi că gestul său are să-i jignească. Ii păreau cunoscuți și încercă un timp să-și amintească de unde. Apoi se depărtă, pierzându-se, într-un târziu, în propriile gânduri și în seara de iulie.

38
POVESTE DE CRĂCIUN

Lui V.P. pentru *„înăuntrul acesteia, în afara celeilalte."*

Intr-o zi. tata a venit de la serviciu, eu nu știu ce e acela ' ' »
serviciu, probabil cineva care locuiește *afară,* știu că așa spune el în fiecare dimineață mamei, plec la serviciu, iar mâneca de la salopeta lui cea bună era sfâșiată și din brat îi curgea un lichid roșu și a zis:

„Blestemății aștia de copaci!"

Si alte câteva cuvinte din cauza cărora mama a zis:

„Nu ți-e rușine?! E copilul aici..."

Si am înțeles că eu nu trebuia să aud cuvintele acelea, și cred că nici nu le-am auzit, pentru că eram ocupat să-1 urmăresc pe Bamby-contra-Scarabeul-Uriaș și, în același timp, mă întrebam ce sunt aceia copaci blestemați; iar dacă mă rugați să vi le spun acum, nici nu mi le mai aduc aminte.

Tata a smuls mufele de pe mine, Bamby-urcând-pe-un- zgârie-nori s-a transformat în Casă - locul în care trăiesc de când m-am născut *(născut,* așa zice mama) - și a zis (tata):

„Salut, bătrâne!"

El nu știa că eu îmi făcusem un sistem în minte prin care puteam să-1 văd și pe Bamby și să știu și ce e în jurul meu, nimeni nu știa, decât Fetița. Ea mă învățase, de fapt, cum să-mi fac sistemul ăsta. (O să vă spun eu mai încolo cine e Fetița). L-am întrebat:

„Ce-ai acolo?"

Și l-am atins pe braț, iar el s-a strâmbat și mi-a răspuns: „Sânge. Sunt rănit și mă doare."

Nu prea știam eu bine ce înseamnă, dar mi-am dat seama că ar trebui să fie ca atunci când Bamby-e-tăiat-bucățele- de-Coiotul-cel-Rău, sau când Indienii-îl-jupoaie-de-piele- pe-Bamby, iar învelitoarea lui pe dinăuntru e roșie foc, cu niște semne albe cam așa:

Apoi tata a zis:

„Du-te în Camerata și joacă-te!"

(Camerata e o parte din Casă).

M-am dus și de acolo l-am auzit cum îi spunea mamei că blestemății ăia de copaci năpădiseră peste noapte toate străzile din centrul orașului, sfărâmând asfaltul si avariind clădirile, și ne-am luptat toată ziua să-i distrugem și tot ei mi-au sfâșiat brațul. Atunci am înțeles că tata era *curajos* și *erou* (așa erau numiți cei care, în filmele cu nave spațiale pe care uneori le urmăream în locul lui Bamby apărau- Pamântul-împotriva-Alienilor-care-voiau-să-l-distrugă) și am început să urăsc copacii blestemați.

Ziua aceea a fost minunată pentru mine. Pentru că atunci am aflat că tatăl meu e curajos și erou și că afară, dincolo de oraș, trăiesc copaci blestemați. Și tot atunci am

am avut un sentiment nou, pe care am fost sigur că-1 chema *să urăsc.*

înainte de asta, în fiecare zi mă uitam la Bamby-și-la- alte-filme, mâneam când mama mă chema *lamasă,* mă jucam sau dormeam în Camerata, iar din când în când mă duceam singur într-un loc din Casă ca să fac *labaie.* (Așa-mi zicea mama când eram mic de tot, „Vrei să faci labaie?"; pe atunci mă duceam cu ea în locul acela). Iar o dată pe an se întâmpla Evenimentul. în Casă venea un nene cu niște aparate, îmi punea pe cap o cască (semăna cu aceea din Bamby-a-făcut-fiare-vechi-Motocentaurul) și în timp ce între tâmple îmi vâjâiau niște ghemotoace strălucitoare, o mulțime de luminițe se aprindeau pe ecranele aparatelor. Nenea clătina din cap, iar tata mă privea trist și mă mângâia ușor pe frunte. „Nici anul acesta n-ai voie afară", îmi zicea. Pe mine asta nu mă întrista, eu nici măcar nu voiam să ies, pentru că afară era un loc înfricoșător, cu siguranță plin de monștri (că nu degeaba îmi zicea mama când se înfuria, „Fii cuminte, că te dau afară!").

Din ziua în care tata a venit acasă *rănit,* m-am întrebat mereu ce sunt aceia copaci blestemați.

Am întrebat-o și pe Fetița. Nici ea nu știa. (V-am promis că vă spun cine e. într-o zi, mai demult, când semnul pe care tata îl face o dată pe an, înainte de Eveniment, pe marginea ușii, apăsând lungul creionului pe părul meu, era cam în dreptul clanței, am simțit niște gânduri străine în cap și am strigat „Cine sunteți?". Mi-au răspuns că sunt gândurile unei fetițe care locuiește într-o Casă dincolo de

41

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Perete, împreună cu Părinții și care n-a fost niciodată afară. Ca mine. La început mi-a fost greu să cred că

există o altă Casă si alti Părinți, am crezut că totul nu este decât o glumă a lui Bamby, ca în Bamby-i-a-păcălit-pe-Roboții- Ninja. In timp, ea m-a învățat și pe mine cum să-mi trimit gândurile în mintea ei, dincolo de Perete și de atunci stăm mereu de vorbă. împărtășim *Experiențe.* Iar ăsta este Secretul nostru cel mai important).

Tot mama m-a lămurit însă, când nu mi-a mai fost frică s-o întreb.

„Copaci? Niște animale verzi, uriașe, care cresc direct pe pământ."

Brr, ce scârbos.

„Cu o mulțime de brațe terminate cu gheare lungi, ascuțite, unele înfipte în pământ, rădăcini, altele rotindu-se în aer, încercând să spintece totul în jur, numite crengi."

Atunci am înțeles de ce tata se luptase cu ei. Nu numai că încercaseră să sfărâme asfaltul și să distrugă clădirile, dar ar fi adus pământ cu ei peste tot, iar oamenii s-ar fi îmbolnăvit și ar fi murit. Apoi, Mama mi-a arătat și niște poze cu copaci, din niște cărți mai vechi pe care le ținea încuiate în debara. Arătau înfiorător. Nu aveau nici cap, nici mâini, nici picioare. Până și monștrii cei mai răi cu care se lupta Bamby aveau.

Și mi-a mai spus că *blestemați* este doar un cuvânt pe care tata l-a zis pentru că era furios. (Aha, deci și eu când sunt furios...)

Nu mult după aceea, tata - rănile îi trecuseră deja - a început să amintească din ce în ce mai des că se apropie

42

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Crăciunul. Pentru mine asta era o zi ca toate celelalte, pentru tata cred că avea o semnificație deosebită. Poate pentru că Evenimentul se întâmpla

cam cu o săptămână înainte de Crăciun. Iar înainte de Eveniment, tata însemna marginea ușii, cu lungul creionului apăsat pe părul meu.

Apoi a fost ziua Evenimentului. Nenea, cu aparatele, cu casca, cu ghemotoacele strălucitoare și cu mulțimea de luminițe pe ecranele aparatelor. însă când s-a terminat, n-a mai fost ca înainte. I-a strâns mâna tatei si a zis:

„Felicitări!"

Tata m-a luat în brațe și m-a aruncat spre tavan.

„Anul acesta facem amândoi Crăciunul în oraș, în Parcul Pentru Copii."

Mi-a zis și era fericit, din cauza mea cred că era fericit.

Eu eram și bucuros și înspăimântat, și am zis:

„Da!" ’

Și am plâns.

în dimineața Crăciunului, tata mi-a dat o Armă si a zis: „Să te aperi de pericolele din oraș. Acum ești bărbat, ai voie să ieși afară si ai voie să folosești o armă". » » »

Iar eu eram tare mândru de arma mea, știam cum se folosește, văzusem la Bamby, eram mândru că ieșeam afară, îi spusesem și Fetiței, iar ea mă făcuse să-i promit că-i voi povesti la întoarcere cum este acolo.

Cu arma pe umărul stâng, l-am luat pe tata de mână și am plecat.

Orașul era extraordinar de frumos, am văzut clădiri până la cer, străzi și mașini și bărbați cu copii veseli de mână - așa cum eram eu cu tata - majoritatea erau însă

43

mai înalți decât mine. Eu nu mă mai săturam să privesc și nu era niciun pericol de care să mă apăr.

Apoi am ajuns într-un loc în care clădirile se

trăseseră înapoi și lăsaseră între ele o suprafață netedă, Piața Centrală, mare cât sute de Camerata, locul în care tata se luptase ca un erou cu copacii blestemați. Suprafața era acoperită cu un puf alb și rece prin care copiii se rostogoleau, îl adunau în gogoloaie, pe care le aruncau unii în alții. „Zăpadă Artificială", mi-a explicat tata.

E Zăpadă Artificială ceva ca o jucărie și pot să iau un pic în Camerata, am vrut să-l întreb, însă exact în acel moment, chiar în mijlocul locului acela am văzut ceva uriaș, verde, cu o mulțime de brațe terminate cu gheare lungi și ascuțite, care arunca foc și scântei spre cer. Un Copac. Un copac răsărit acolo ca să-i omoare pe copii, să se răzbune că tata și ceilalți bărbați ai orașului îi distruseseră semenii. Și spre uimirea mea, se părea că nimeni nu sesizase pericolul, nu știu din ce cauză copiii nu-1 văzuseră, nici tata nu-1 văzuse, poate era invizibil (ca în Bamby-contra-Fan- tomei-Invizibile) și numai eu, prin superputerea pe care o aveam în minte, îl puteam vedea.

Pe loc am simțit că viața tuturor depinde de mine, am înțeles că eram dator să-mi apăr semenii, să apăr orașul, am scos arma de pe umăr și am tras până când magazia s-a golit de încărcăturile explozive, până când copacul s-a prăbușit în bucăți pe suprafața pufoasă și albă.

Tata s-a întors către mine și, cu lacrimi în ochi, a urlat: „Era de plastic, idiotule!"

Și mi-a dat două palme peste obraji, cât a putut el de tare.

Atunci am înțeles ce înseamnă durerea (niciodată nu mai luasem palme peste obraji), dar n-am plâns. Iar de atunci n-am mai plâns niciodată, nu mi-am mai pus mufele la cap ca să-l văd pe Bamby și n-am mai stat de vorbă prin gânduri cu Fetița - pentru că aflasem ce e aia să fii rănit, devenisem bărbat.

Și îmi pun mereu o întrebare, pe care ar fi trebuit să i-o arunc tatei când m-a bătut întâia oară, de ce n-am îndrăznit oare să-l întreb atunci, ca un bărbat care știe ce este aceea ura:

„Și ce dacă era de plastic?"

ROGUL

Nu știu ce aș putea face acum. Sunt alesul tribului Ino și nu am dreptul să mă gândesc la moarte. Fiindcă sunt la un pas de a deveni stăpân. Iar un stăpân, Rogul, niciodată nu se gândește la propria moarte. El își conduce oamenii la vânătoare, îi învață să-și facă adăposturi și îi fecundează.

îl văd pe Gnoso, preotul, poetul și savantul tribului, învățătorul și prietenul meu, venind spre mine. Zic *îl văd* și gândul despre acțiunea aceasta banală taie în mine un canal dureros.

„Nu-i nimic, are pe unde se scurge apa când plouă" rânjește sarcastic Can, cel mai bun fost prieten al meu, de undeva de deasupra și din stânga creierului. O parte din neuronii mei s-au hotărât să mă pună la încercare. Au recuperat țăndările chipului său din memorie, l-au recompus și au proiectat apoi câteva duzini de miliarde de fregi în locul în care eu simt acum prezența lui Can. Imaginea e reușită, crăpăturile mozaicului sunt insesizabile: ochii lui Can, buzele cărnoase pe care le-am sărutat de atâtea ori - era un prieten cu care ai fi făcut dragoste oricând - cu plăcere, creasta de păr auriu mărginită de însemnele

familiei tatuate pe țeastă. Dacă aș fi fost un Ino Art, aș fi scanat-o și reprodus-o în piatră.

Cel mai bun fost prieten pentru că rămăseserăm numai noi doi, iar ultima treaptă înspre a deveni ales trebuia neapărat stropită cu sângele unuia dintre noi. Și celelalte trepte trebuiseră stropite cu sângele cuiva. La început porniserăm mulți (eterna regulă a

selecției) și cu fiecare încercare totdeauna altcineva - lighioane sângeroase, răbufniri ale forței naturii, ghinionul sau hazardul - avusese grijă să ne împuțineze. Pe ultima treaptă trebuia s-o facă chiar unul din noi. Doar norocul a făcut să înțeleg asta primul. Era o noapte fierbinte, în care luna sta să se nască în încrengătura ramurilor unui maundrin uriaș, până atunci luptaserăm împreună împotriva acelui altcineva, am conectat fiecare câte o emisferă a creierului la privighetorul quonic, să stea de veghe, și ne-am împerecheat pe malul marelui fluviu. Apoi Can a adormit și eu am rămas să păzesc. Și în liniștea aceea paradoxală, în al cărei spectrum se puteau găsi foșnetul arborilor maundrin și al ferigilor gigante, urletul fiarelor, vibrațiile stâncii de cron, fornăitul înaripatului și respirația îndepărtată a tribului Ino, am înțeles că toți ceilalți aspiranți muriseră, rămăseserăm numai noi doi și că depindea numai de mine ca eu să fiu alesul.

Țineam la Can, nu era numai o convenție - deși modul în care eu îmi exprim acum gândurile este o convenție - așa că l-am făcut să moară ușor, repede. I-am deconectat privighetorul, al meu era singurul flux bionic care nu-1 alarma, și i-am zdrobit craniul cu unul din bolovanii ce

străjuiau fluviul. Am făcut asta cu sânge rece, actul pe care îl înfăptuisem cu el înainte nu m-a influențat deloc, era doar o rămășiță a comportamentului de reproducere al strămoșilor, plăcere fără posibilitatea procreării (asta o poate face numai Rogul, depunându-și ouăle în pungile natale ale Ino mamelor). Apoi, o vreme, am plâns în tăcere, singur, departe de trib, așa cum numai războinicii adevărați pot să plângă și cu lacrimi în ochi i-am smuls piatra

iradiantă de la gât și am pus-o lângă a mea. Am vrut numai să o păstrez ca amintire, însă cu timpul pietrele s-au contopit într-una singură. A fost iarăși norocul meu: acum, perioada după care îmi va muri piatra, după care puterea mi se va împuțina, este de două ori mai mare. Sufletul îmi este galben de bucurie, simt cum piatra palpită pe pieptul meu, trăiește de parcă are o viață ascunsă și inexplicabilă.

Simt cum inima lui Can tresaltă deasupra inimii mele și Gnoso se apropie de mine ținând în mâini două săgeți de cron, măiestrit cioplite, gravate cu însemnele alesului.

Văd cum Gnoso se apropie. Nu știu de ce gândul despre acest verb acțiune simț îmi revine atât de obsedant; ghicesc sau poate cineva îmi spune, într-un limbaj pe care altcineva din mine îl înțelege, ce va urma.

„Văzul este minciună și ochii sunt degeaba", îmi spunea Gnoso, pe vremea când eram doar un Ino-Copil-Pre- gătindu-se-Pantru-A-Deveni-Aspirant.

Gnoso își are laboratorul în miezul stâncii de cron. Niciunul dintre semenii Ino nu înțelege ce face Gnoso în grota aceea din stâncă, nu înțelege multe din obiceiurile,

cuvintele sau faptele sale. Dar îl respectă. Toți se tem de el și îl respectă, pentru că el îi apără de boli și îi vindecă, le creează arme noi si descântece de vânătoare, îi conduce în ritualuri și în fața zeilor.

Și pentru a-mi dovedi ce spune, mi-a arătat un ochi electronic, o sculă preistorică din joncțiuni integrate.

„E mai bun decât cei ce ți se dospesc în orbite", a zis.

Nu l-am crezut. Obiectul era prea vechi ca să-l cred.

„înainte, ochiul ăsta îl înlocuia pe cel viu. Ție am să ți-1 implantez altfel".

A depus un plurivirus cercetaș pe pinul de la baza senzorului electronic, apoi mi l-a înfipt în ceafă. Și m-a legat la ochi. După un timp - cercetașul fusese programat să caute centrul nervos al văzului, atacând celulele adipoase și musculare și transformându-le în neuroni, modificând legăturile neuronilor și creând un nou nerv optic, și să moară - am început să văd ce se întâmplă în spatele meu. Gnoso avusese dreptate.

Acum sunt în laboratorul din stâncă și Gnoso ține două săgeți de cron în mâini.

— „Văzul este minciuna și ochii sunt degeaba", zice și mi le înfige în ochi.

Gestul este făcut cu putere, se aude mai întâi un ples- net scurt, ochii mi se sparg ca două boabe de strugure, un lichid călduț mi se prelinge pe buze și creierul îmi este zgâriat de hârșâitul aspru al vârfului săgeții, care se freacă de orbite. Urlu de durere și neputință, stânca se cutremură, e urletul înfiorător al alesului rănit, mă întreb al câtelea înregistrat de pereții sensibili ai grotei. Nu fac însă

nicio mișcare, știu că acesta este ritualul și trebuie

să-1 îndur, sunt la un pas de a deveni stăpânul tribului Ino, iar un stăpân habar nu are ce-i aceea durere. Rămân înghețat în fața preotului și-i aștept cuvintele.

„Ani mulți ca stelele au trecut de când Ino e stăpânul lumii. Vânătorii lui Ino sunt mai viteji decât tigrul cu coame și mamele lui
mai fecunde ca albinele galbene. Oamenii de dinaintea lui Ino trăiesc în Ino oamenii neputincioși de dinaintea lui Ino sunt fericiți că trăiesc în stăpânii planetei. Verdele intens al ferigii nu e mai intens ca dragostea noastră. Noi suntem Ino."

Litania curge ca un balsam, săgețile au prins rădăcini în orbite, ochii pe care nu îi mai am nu mă mai dor, cântecul preotului șerpuiește prin mine tăind poteci luminoase și ridicând valuri în clocot, sângele a sute de Rogi care și-au depus pe rând ouăle în pungile natale ale mamelor, până să mă nasc eu îmi arde venele.

Percep, fără ochi, imaginea scânteietoare a lui Gnoso care psalmodiază în transă:

„Priviți, veri îndepărtați din constelația asemenea înaripatului, unul este Alesul unul este înaripatul

una este lupta dintre ei.
Priviți, semeni puternici ai tribului Ino unul este Alesul unul este înaripatul una este lupta dintre ei.
Priviti si chiuiti, veri îndepărtați și semeni puternici ai tribului Ino chiuitul vostru să fie de un milion de ori mai tare

decât țipătul Marelui Vulcan să biciuiască plantele să stingă sorii să-l înfioare pe Bătrânul care stă în spatele Universului și-l îngrijește
Ascultați, veri îndepărtați Fie ca să se nască Trimisul care să adune în el chipul lui Ino și chipul vostru Noi suntem Ino Noi suntem Ino."

Mă simt de un munte de ori mai puternic. Gnoso scân- teiează șters în fața mea. Trebuie să fie epuizat. Dar nu, începe să vorbească, de data aceasta mie, direct, fără incantație.

Vocea îi sună liniștit:

„Acum vei pomi vânătoarea înaripatului. Dacă învingi, vei fi Rogul acestui trib timp de zece îmbătrâniri. Dacă

nu, trupul tău va deveni hrană lăcustelor de var, iar numele tău va fi șters din istoria lui Ino, nu se va găsi în legende, nici în memoria stâncii de cron, nici în creierul meu sau al tuturor Gnoso care vor veni după mine.

Tuturor Gnoso care vor veni după mine. Cu adevărat preotul, poetul și savantul tribului, învățătorul și prietenul meu este altfel. Până și înmulțirea lui este ciudată. Gândul la nașterea lui Gnoso îmi răscolește măruntaiele care sunt gata să scuipe vomă. El nu a ieșit dintr-un ou fecund al stăpânului, ci din burta scârboasă și prin vaginul scârbos al unei femei. Cred că sunt singurul - de ce tocmai eu? - care știe ce e o femeie. Care a văzut o ființă denumită astfel. Ceilalți Ino au auzit, numai, de ea, în mituri.

Eram într-o zi, un Ino Copil, în grota laborator a lui Gnoso. Și din sala minunilor, așa am denumit mai

târziu segmentul acela de peșteră, au început să reverbereze sunete adânci și tânguitoare sau repezite precum mersul fluviului la izvoare, întunecate ca norii încărcați de fulgere ai furtunii, vrăjite precum curcubeiele care joacă pe frunze prin descompunerea luminii în boabele de rouă ale dimineții. Am intrat și l-am văzut pe Gnoso cântând la unul din aparatele lui străvechi, un sintetizator audio- cromatic. M-a văzut și el și a continuat să cânte. Atunci am plâns. Și am vrut să-1 omor. Ceea ce făcea el se chema trădare și minciună. înșela zeii. Muzica era într-adevăr frumoasă, dar era falsă, nu se putea compara cu aceea pe care tot Gnoso o scotea la ceremonii din corzile împletite din coajă de maundrin întinse pe o piele de elefant carnivor. Râzând parcă de mine, și-a întins o mână și a cobo-

rât-o într-un dans nebunesc pe clapele cromatice ale sintetizatorului, pe care nu le atinsese până atunci. Și într-o sarabandă de culori și acorduri, în fața mea, și-a creat femeia.

„Vezi tu cutia asta?" a zis „e o memorie, mult mai densă decât stânca de cron (încă o blasfemie, nimic nu putea fi mai dens decât stânca de cron), în ea am închise toate cele zece miliarde de femei care, alături de bărbați, populau planeta înaintea sfârșitului vechilor oameni".

Cu sintetizatorul și cu memoria aceea putea să recreeze pe oricare din ele. Apoi se cupla cu ea în modul vechilor oameni de care pomenise. Femeia îi năștea un fiu pe care îl numeau tot Gnoso, care va fi având și el un fiu pe nume Gnoso, precum tatăl, bunicul, străbunicul și tot acest șir de Gnoso, lung cât un fir de lumină legând în noaptea cea mai lungă a anului steaua verilor din constelația înaripatului de

planeta noastră, moștenind din verigă în verigă știința și obiceiurile tribului, mașinăriile ciudate și laboratorul din miezul stâncii de cron.

Mai târziu am înțeles imensa putere a lui Gnoso. Este poate mai puternic ca Rogul. Are la dispoziție *știința* (de neînțeles pentru ceilalți) și potențialul combinării a zece miliarde de modele genetice, cele ale tuturor femeilor care au existat vreodată, plus cel al primului Gnoso. Pe când Rogul nu este decât o selecție a fenotipului într-un ciclu de zece îmbătrâniri. Și minunea care transformă alesul învingător al înaripatului în Rog.

Gnoso așteptase în liniște să mi se potolească curgerea gândurilor. Le și urmărise, cred. Nu am motiv însă să mă

supăr. Și mă bucur că în acele momente nu m-am gândit la moarte.

— Sunt gata, zic.

O ușoară fluctuație a câmpului energetic a lui Gnoso îmi dă senzația că zâmbește.

— Lasă-ți alchimizatorul aici. In primul rând, trebuie să-1 învingi fără arme. Așa este dat. El doar cornul de aur din frunte, tu săgețile de cron înfipte în ochi. Oamenii care te însoțesc la vânătoare pot să-și ia armele cu ei. Oricum nu le vor folosi. Tu ești alesul. Și apoi, blana lui reflectă radiația și s-ar putea să devii tu însuți țărână vrând să transformi înaripatul în țărână.

îl ascult. îmi dau jos armele, pieptarul și scutul. Rămân cu bustul strălucind arămiu în lumina artificială din peșteră. Așa îmi amintesc că îl voi fi văzut de multe ori, scăldat de amurg, pe vremea când aveam ochi: strălucind arămiu.

De afară, transmisă prin canale ascunse în stâncă,

răsună tânguirea tribului Ino. Mă concentrez și încerc să-i văd. Șarpele se adună în mine, se face ghem și țintește înainte ca un pumn aruncat în fruntea bombată a unui grob pe care vrei să-l prinzi viu și să-i iei laptele. Dă întâi ocol laboratorului și înghite fotonii cu o foame de nestăpânit, imagini: Gnoso, aparatul de construit corpuri de ceață, bucăți de mâini și picioare din lemn, eu însumi, peretele brun al grotei și întuneric. Un cer întreg de întuneric în care Șarpele Luminos pătrunde și se rătăcește, nu mai știe încotro s-o ia și se zvârcolește ca un șarpe adevărat, iar întunericul mușcă încet din el și îl stinge.

— Te ecranează cronul, rostește Gnoso; așa obișnuiește el să strice cu vorbe reci, numai de el știute, ceea ce pentru mine a fost o luptă de a vedea dincolo. Ai greșit vrând să vezi *prin* stâncă. Trebuie să vezi *cu* stânca.

Apoi:

— Zeii sunt puternici! Zeii sunt drepți! Zeii sunt generoși! E salutul celor care pleacă la vânătoare. Uneori, al celor care pleacă la moarte.

îi răspund la fel și ies. Valea se întinde verde și pătată cu galben ca o piele de șopârlă. Un cămat format din oamenii tribului Ino șerpuiește ca într-un cortegiu funerar spre locul sacru de pe malul fluviului. Apa se prelinge ca un scuipat pământiu de-a lungul văii. în fruntea șirului, într-o țeapă strunjită din aliaj de irbantin, doi Ino înalți și vopsiți în negru poartă înfiptă o păpușă de trei seteri lungime - jumătate om-jumătate cal - care dă din mâini și copite, se zbate ca apucată de furii și cântă. Ino îl înmormântează simbolic pe cel care va muri în vânătoarea de azi, căci indiferent cine va fi, e scris că trupul său nu va avea parte de pământ. Păpușa este o invenție drăcească a lui Gnoso. îmi imaginez o mulțime de motorașe, pistoane, pârghii, transmisii, corzi vibrante - piese minuscule, culese dintr-o lume fantastică a furnicilor - care se zbat în burta, căpățâna și membrele păpușii. Mă întreb dacă nu cumva si Zeii nu sunt altceva decât o invenție drăcească » »
a lui Gnoso. Dacă există ceva în care să credem.

„Știi, legenda spune, iar Legenda n-am inventat-o eu," - Gnoso s-a strecurat în mine și vorbește - „că legea ce face ca femeia lui Gnoso să nască un băiat Gnoso și mereu

așa, nu este întotdeauna lege. Se întâmplă rar, poate la sute de mii de ani, să existe ceva, un virus care strică programul, și atunci femeia lui Gnoso naște o fată; o ființă aidoma unei femei, dar altfel. Numele fetei este Fecioara și odată se va întâmpla ca ea să nu moară imediat după naștere, să crească, s-o întâlnească Rogul și s-o fecundeze într-un alt fel decât pe născătorii Ino. Din împerecherea aceea se va naște Trimisul, cel care poate fi, în același timp, și cu noi și cu verii din constelația înaripatului, care să adune în el

și chipul lui Ino și chipul verilor. Noi suntem Ino!"

Blasfemie! Mii de șerpi să-și depună veninul în ochii și ouăle în burta lui Gnoso! Și oasele să i se facă de sticlă! Blestem cu mânie nemăsurată. își bate joc de toți. Eu și ceilalți Ino care tocmai au terminat de îngropat papițoiul grotesc - jumate om, jumate cal - suntem niște idioți și niște proști.

Dar nu am timp să mă gândesc la asta. înaripatul e viu și trebuie să-l ucid. Sunt la un pas de a deveni Rog.

Mă așez la poalele stâncii de cron și îmi încordez Trupul de Foc. Stânca începe să vibreze odată cu mine, acum înțeleg ce spunea Gnoso „să vezi cu stânca", metalul suge cuantă cu cuantă toate știuturile și neștiuturile Țării lui Ino și mi le transmite prin săgețile înfipte în ochi, în creier. Trimit câteva zeci de miliarde de fregi superexcitați în mijlocul oamenilor mei și aceștia se sperie văzându-mă apărând brusc între ei. Sunt, în același timp, aici și acolo;

acolo îmi sunt doar simțurile și imaginea care îi îmbărbătează și îi conduce în luptă. Ii privesc și observ că Gnoso le-a plantat pe tot corpul solzi de sarozaur care să-i apere de loviturile înaripatului.

Pândim un timp încordați, apoi îl văd. înaripatul se apropie plutind de noi. Aripile întinse, grumazul încordat și coama fluturândă îi sunt albe ca niște oase spălate vreme de o sută de îmbătrâniri de ploaie și de arșița soarelui. Cornul din frunte îi strălucește auriu și vestitor de moarte. Adulmecă și nechează. Vede cinci Ino așteptân- du-1 - ceilalți s-au retras în adăposturi - dar mirosul numără și el și îi aduce în nări numai patru. înțelege că unul din ei e fals, e o proiecție. Planează deasupra noastră adulmecând până când oamenii mei își pierd răbdarea și încordează arcurile criogenice. Feromonii fiecăruia informează înaripatul de mirosul mișcării arcului. Numai eu îl înfrunt prin neclintire. M-a ghicit. Țintește învolbu- rându-se spre mine. Săgețile de ger se preling pe lângă el și transformă aerul dinapoia sa în bulgări mari de gheață, ce cad spărgându-se de grohotișul văii. Vânatul a înțeles că aceasta este ziua vânătorii și că eu sunt cel care vrea să-1 supună. Se repede în imaginea mea și o spulberă. Ino țipă înfricoșat, apoi își dau și ei seama de truc. Pe fața lor se citește moartea. Și ei știu asta. Au știut de când s-au oferit să mi se alăture că înfrângerea sau victoria mea, posibila mea victorie se va întemeia ineluctabil pe sângele lor. Au mai știut însă și că astfel vor intra în legendele tribului, că vor deveni Gonacii Alesului, iar sufletele le vor fi cinstite de urmași și de Zei.

Văzduhul transpiră și el și se colorează în fricâ.

Hăr- țuiala care începe în vale se oglindește întocmai în mintea mea, văd eu însumi ceea ce îmi spunea Gnoso în timp ce mă dezarma înaintea luptei: un Ino ridică alchimizatorul și, imediat aproape, se transformă într-o grămadă de scârnă. Celorlalți, înaripatul le smulge pe rând capetele cu cornul de aur și îi zdrobește în copite, fără să-și păteze măcar blana imaculată cu sângele care țâșnește din ei ca un gheizer sau cu strigătele lor muribunde. Simt frigul morții lor pătrun- zându-mă, dar nu pot să-i ajut; și trece totuși un timp până când viața tace pentru totdeauna în ei, simt chinul fiecăruia dintre ei în pielea, carnea și oasele mele.

înaripatul este obosit și acoperit de o spumă argintie. E timpul să îl înfrunt chiar eu.

Piatra iradiantă îmi tremură pe piept, inima lui Can palpită deasupra inimii mele. Mă concentrez și chem fulgerele. Unul din ele lovește piatra și o preface în țărână și Forță. Stau la poalele stâncii de cron și țes caierul Forței, îmi împletesc năvodul cu care voi prinde peștele alb, uriaș, cu corn de aur și aripi.

în miezul stâncii, Gnoso râde, se scălămbăie într-un dans obscen și cântă:

Hi, hi,
unul este Alesul, unul este înaripatul,
una este lupta dintre ei. Ho, ho!

înaripatul zboară spre mine. M-a găsit. Arunc năvodul, îl prind și îl izbesc de metalul dur al stâncii. Se pră-

vale o clipă amețit, apoi își revine și aud cum cornul său strălucitor îmi sfâșie stomacul. Mă arunc în sus și în timp ce mă rostogolesc prin aer (realizez că rana e ușoară; o vindec) văd cerul meta-morfozându-se în

jurul meu: o roată roșie învârtindu-se, spirale negre, râuri albastre, brune și iar albastre. Mă ridic și arunc iarăși năvodul.

Și iarăși... „Văzduhul este minciună și ochii sunt degeaba". Ce caută Gnoso în creierul meu?

Preotul și savantul tribului, învățătorul și prietenul meu a considerat că demonstrația cu ochiul electronic nu e suficientă. Și au urmat o mulțime de apusuri și răsărituri, de anotimpuri și treceri care au venit și s-au dus fără ca lumina să-mi spele ochii. Gnoso mă aruncase în marele fluviu, în apa neagră a adâncului, printre viermii scuipători și sepiile cu gheare. Și a trebuit să-mi învăț pielea să respire și mintea să privească, să mă feresc de veninul și tăișurile mortale ale fiarelor râului și să adun hrana trupului meu.

„Ha, ha", latră obsedant Gnoso și înțeleg că de mine râde. Și mai înțeleg și de ce și că are dreptate și că lipsit de ajutorul lui nu aș fi avut nicio șansă să devin Rog. îmi scrijelesc brațele cu unghiile ascuțite ca niște gheare - să curgă sânge, știu că mirosul sângelui îl înnebunește - și aștept ca înaripatul să atace din nou. îl eschivez și, cu o săritură, mă agăț de coama și de grumajii săi. îl încalec. Animalul țopăie și se răstoarnă în aer ca un șobolan acrobat, dar mâinile mele sunt ca niște fălci de cadavru care rămân încleștate de el.

Mă gândesc la pământ și pământul mă atrage spre el cu o putere mai mare decât cea a aripilor albe. Ne prăvă-

lim amândoi în fluviu, noroiul de pe fundul albiei îl orbește și îl îneacă. Se zbate să iasă, dar aripile îngălate de mâl îl leagă de apa care ne poartă calm și nepăsător spre marea Groapă, puțul în care s-au

strâns toate otrăvurile țării lui Ino: deșeuri radioactive, acizi sulfurați, miasmele organismelor în descompunere. Și, în timp ce mă prăvălesc împreună cu înaripatul în adâncul nectarului negru, îl văd pe Gnoso chițăind mulțumit, frecându-și palmele în mijlocul grotei sale.

încet, încep să mă pierd în întunericul arzător, nu mai simt decât ceva care se zbate lipit de mine și mă trage în jos. Din nou întuneric, sunt jumătate om, jumătate cal, înfipt într-o țeapă de irbantin și mulțimea de Ino mă plimbă urlând spre locul sacru, năvodul țesut din firele Forței mă prinde și mă izbește de stâncă, sunt un ochi electronic înfipt în ceafa unui Ino incredul, ridic bolovanul și sfărâm țeasta lui Can, sunt un ou fecund al Rogului alunecând în punga băloasă a unui născător și mă risipesc fără putință de scăpare în creierele înșirate pe o funie nesfârșită, ale unor Gnoso rânjitori.

Devin dintr-odată ușor, mă înalț, lumina rupe zăgazurile și inundă negura, sunt undeva la suprafață zburând spre soare, cu aripile uriașe umbrind Țara lui Ino, o suliță albă străpungând cerul.

Sunt, dincolo de viață și de moarte, Ino Rogul poporului meu. Și alerg să-mi petrec fericirea în liniștea junglei. Știu că acolo, ascunsă într-un leagăn de lotrun, mă așteaptă o ființă nemaivăzută, Fecioara, fiica lui Gnoso.

BUFONUL

Stau umplând spațiul ca un idiot, îmi frec palmele, privesc ciborgul cum se înclină în fața mea la nesfârșit, sunt curios când o să-i cedeze articulațiile, asta va trebui să mă distreze și o să râd când o să se prăbușească, să mă ia dracu' dacă nu o să mă distrez și o să râd.

Controlul mișcării și corectarea realității.

Mă numesc Soc Bem și ar trebui să fiu teribil de fericit că orgasmul din noaptea trecută al unuia dintre Dictori (sau o toană a Marelui Computer) m-a făcut de azi adevăratul stăpân al ființelor și obiectelor din oraș.

— Fă-o, Bem! îndemnuri și hohote.

Mă admiră toți, mă invidiază, mă adoră.

O pizza decolează din tava unui ospătar, străbate geamul restaurantului decupând o inimă săgetată, *te iubesc, Lisa,* și se oprește pe epoleții unui polițist. O tâmpenie. Dar râdem cu toții, e bine, am dreptul să sfidez autoritatea. Dept pe care mi l-am acordat singur, pentru că într-o clipă l-aș putea transforma pe domnul uniformă într-un șoarece și întregul oraș într-un balon plutind leneș pe cerul după-amiezii.

E într-adevăr un noroc, în oraș sunt milioane de locuitori și doar Soc Bern, pentru o săptămână, Bufonul. Se predau cursuri, se vând scenarii, se tipăresc cărți, toate pentru a ști cum să te porți când întâlnești șansa vieții tale (fiindcă viața nu are un număr infinit de săptămâni), pentru a ști *să fii* Bufon; să te distrezi, să înfăptuiești, să conștientizezi și să deformezi libertatea așa cum n-ai făcut-o și cum nu o vei mai face niciodată.

Mă ridic, plec, urmărit de un grup numeros de puști, de bătrâni, de gură-cască, de oameni de onoare, toți râd și mă arată cu degetul. întorc capul, le zâmbesc și degetele li se transformă în creioane colorate, ei râd fericiți și încep să se semneze pe haine. De ați rămâne așa, le arunc și maxilarele tuturor înțepenesc depărtate, aerul le pătrunde șuierând printre dinți, ca în grote.

Un autobuz, mă depășește încet, călătorii se hlizesc la mine prin ferestre, brusc vehicolul se înmoaie, se umflă și se sparge ca un balon, în mijlocul străzii rămâne doar o movilă de oameni încolăciți, care zbiară de fericire.

Soarele e undeva către apus, pe ramurile copacilor cresc organe umane. Mama, uite o puță, țipă un copilaș.

E prea mult. Mă îndrept spre casă.

Sunt unii care trăiesc doar pentru a face față momentului când - dacă - vor deveni Bufon. Soc Bem nu e dintre ei. Nu i-a păsat. Nu a crezut niciodată că va fi ales. Iar acum nu știe dacă ceea ce face e bine. Și nu-i pasă. Nici de sutele de Bufoni de dinaintea lui, cărora le-a suportat toanele, nici de adunătura de snobi apatici numită Consiliul Dic- torilor, nici de Marele Computer.

Astfel trec trei zile. Broaște albastre căzând de pe scaune, de pe garduri, de pe schele, de pe gânduri, de pe cai, de pe propriile picioare, orăcăind, mă plictisesc. Și iar, făo- bern, făobern. Și ceea ce a devenit o corvoadă, neajunsul că trebuie să distrez niște idioți. Atât de mulți idioți.

îmi vine să mă îmbăt, cât de greu e să găsesc un bar în care nu mă cunoaște nimeni? Greu, foarte greu, dar îl găsesc și acum sunt aproape beat. O femeie se așează lângă mine, târfă, gândesc, mi-aduc aminte de geamul cu inima săgetată, *te iubesc, Lisa,* râd, golesc din nou paharul și imediat uit ce am văzut, ce am gândit, ce mi-am amintit. Mă trezesc dimineața, târfa e întinsă lângă mine, dezbrăcată. Pielea și fața obosite și încrețite, părul tăiat scurt, sânii lăsați, știu cât ar vrea să fie frumoasă. Să fie iarăși - sau întâia oară - frumoasă. Sunt de acord, o pun să se privească în oglindă, ea țipă de uimire, evident acum mă adoră. M-am îndrăgostit și eu de ea, aș putea s-o transform în fecioară, dar ce rost mai are. Ne sărutăm o vreme, în același timp, nevinovat și pătimaș, o părăsesc apoi și mă apuc de treabă.

Până seara, în orașul meu toate femeile sunt frumoase, iar bărbații frumoși și atletici, câteva milioane de femei frumoase și câteva milioane de bărbați deștepți și atletici.

Iar asta nu-i ușor, chiar pentru un Bufon. Dorm iarăși.

Ceea ce nu știe Soc Bem e că la sfârșit va da socoteală în fața Consiliului Dictorilor și a Marelui Computer pentru cele șapte zile cât a fost adevăratul stăpân al ființelor și obiectelor din oraș. Și va primi medalia „Meritul Fost Bufon" sau exilul.

63

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Azi nu vreau să mai ies, să văd cum trecătorilor ce

străbat grăbiți trotuarele le cresc dintr-odată rădăcini din tălpile pantofilor în asfalt, fiindcă așa vreau eu, iar ei se împiedică și cad, apoi o iau la fugă desculți, râzând și cântând. Să văd ciborgii capete-de-tablă (ciborg-vânzător, ci- borg-curier, ciborg-infirmier, ciborg-vagabond) încremenind ca niște statui - îi urăști și asta pentru că nu poți face dragoste cu ei, mi-ar fi zis Freud. Stau acasă și mă joc cu copila vecinului. Ii construiesc păsări-arc multicolore și elefanți de-o palmă, zmeie și feți-frumoși, vecinul plânge, copila are sida, nu are, îl asigur și continuăm să ne jucăm fericiți. Ben-chiorul, prietenul meu de bere și de zile încărcate cu cenușă, și-a pierdut slujba, și ce dacă, îi zic și știu că după cele două zile câte mi-au mai rămas în orașul meu nu va mai fi boală și nu va mai fi sărăcie.

Mi-e groază să mai aud râsul mulțimii, ha, ha, ha, ha, ha, făobem, făobem, de ce dracu' nu își dau seama și tot sunt obligat uneori să transform semafoarele în șerpi și șerpii în hârtie colorată, pălăriile și șepcile și bonetele în ouă care se sparg scurgându-li-se pe fețe.

Apoi urmează sfârșitul, acel sfârșit în care Soc Bem va da socoteală. Prin tradiție, un bufon ar trebui să fie un om trist. De ce?... niciodată nu s-a găsit un răspuns. Ar putea fi, deci, un om vesel. Dar nu, Soc Bern a fost întotdeauna un om obișnuit. Și, pentru o săptămână, adevăratul stăpân al ființelor și obiectelor din oraș.

Controlul mișcării și corectarea realității.

Mulțimea scandează, bern-bern-bem, mă poartă pe brațe spre Sediul Dictorilor, mă iubesc, habar n-am, poate

acesta e ritualul sacrificării Bufonului, mă înalță pe

palme spre cer și pe fiecare palmă ce mă atinge las o amintire, scrie, materie impregnată, SOC BERN BUFON.

Căldirea, ca o ciupercă - una otrăvitoare? - se apropie de noi, până ajunge să ne copleșească cu înălțimea ei, cei care m-au dus mă depun la intrare și pleacă dansând. Sunt încă Bufon, transform porțile Sediului într-o arcadă de viță sălbatică, apoi urc să mă întâlnesc cu Primul Dictor, acum știu, pentru a fi judecat.

...Ai fost un măscărici mizerabil și nu un Bufon, îmi strigă în timp ce ochelarii i se topesc și încep să se prelingă ca o (aș fi vrut să spun flegmă, e un cuvânt urât însă, deci: ca o) linguriță de miere pe obraji, trebuia să distrezi oamenii, să te umilești și să-i umilești, să-i faci să râdă, să-i faci mai urâți și mai răi. Ești condamnat. Marele Computer a hotărât, ești condamnat, exilul, pleci acum, fără târfă, fără Ben, fără fetița vecinului, zbiară el, prin fereastra deschisă pătrunde o adiere rece, primele stele strălucesc deasupra orașului.

E o imagine banală, primele stele strălucesc deasupra orașului, care oameni? mă întreb aducându-mi aminte ceea ce reușisem să uit, și semenii mei reușiseră să uite acum mulți, mulți ani și-mi înțeleg vina. Singurul om (singurul om din oraș? singurul om din lume?) e ființa înfuriată și stupidă din fața mea - Primul Dictor (și ce frumos e așa, furios și stupid!) - iar eu, noi toți, locuitorii orașului, suntem doar mașini, ceva mai inteligente, mai performante, mai asemenea oamenilor decât ciborgii-cu-capete-de- tablă pe care îi urăsc atât. Urăsc pe dracu', așa am fost

programat, toate sentimentele mele sunt trucate, iar

eu, Bufonul, în loc să încerc, complic aleatoriu și infinit relațiile sociale...

— Agenți ai haosului, doar așa veți putea să recreați societatea umană, țipă cu lacrimi în ochi Dictorul, ultima dorință a speciei de animale inteligente oameni, îmbătrânită, pe moarte, e să lase în urmă ceva care s-o imite perfect.

...m-am apucat să-i fac pe toți la fel. Mă urăsc, mi-aș dori ca sentimentul să fie adevărat.

Trebuie să mă pregătesc de exil.

Apoi, într-un loc pustiu din afara orașului, Soc Bem își privește sângele prelingându-se din venele tăiate și știe ca va muri. In orice caz, nu ca un android.

ZBOR ÎNCHIS ÎNTR-O COAJĂ DE OU

doar o coajă de ou mă desparte de infinit
sunt comandantul pilotul navigatorul mecanicul servitorul și târfa (mai bine zis târful căci organele mele sexuale încă mai atârnă libere în exterior - în exteriorul meu) acestui nenorocit de vehicul spațial și nici măcar nu știu cât o să mai stau încremenit în așteptarea aceasta dureroasă ca o muscă în borcanul cu miere (nu știu ce înseamnă știu doar că atunci când vrei să scrii despre așteptare sau despre tăcere sau despre pauza dintre două cuvinte ea este dureroasă și tu o muscă în borcanul cu miere) nu știu nici spre ce ungher al universului am fost scuipat ce creier debil neted sub chelie mi-a încredințat zborul misiunea singur ceea ce nu știa el idiotul care n-a zburat niciodată că fiecare din aceia ca tine băutori de vid zicea spinrad are în el un vis femeie pe care îl construiește atunci când timpul se condensează și spațiul pe care l-ai străbătut se restrânge devine mic mic mic și se depune pe tine ca un jeg straturi straturi atunci chemi în minte visul acum sunt un căcat închis fără putință de scăpare în mațul gros al unui individ constipat mă mănâncă pielea și mă scarpin cerul e constipat dumnezeu e con-

stipat creierul meu e constipat visul nu mai îmi este de ajuns și o chem ea trebuie să existe dacă există trebuie să vină uite-o la dracu' cu stelele ard ele de-a pururi nu e nevoie de mine fruntea înfierbântată trupu-mi obosit odihnindu-mi în palmele ei am visat-o sub voal de mireasă ochii două petece din adâncul pădurii scăldat de rouă rupte am visat-o buzele departe arcuind sfidare a curburii luminii (minkowski prostu' cățelușu' nostru) am visat-o e prima oară când vine goală nerușinată curva dracului știe de ce am chemat-o și-i place pântecul neted deasupra înfumurării șoldurilor țâțele sfidând gravitația g=9,80665 m/s^2 ha ha pe toți v-am păcălit cretinilor eu și ea suntem acum în cosmos eu am visat-o de atâtea ori și ea s-a futut cu toți nenorociții doamne cât o urăsc tot trupul ei carnea sângele mucii untura se linge pe bot spre mine și mă cuprinde doamne cum mă cuprinde dăm din cur și eu și ea doamne cum amândoi dăm din cur pielea ei se plimbă pe mine e un pelerin deșertul înflorind drum tăindu-și spre meccaorgasm și ea visul-femeia-curva se transformă în gândaci mii de gândaci pe trupul meu sunt o frunză mâncată de mii de gândaci de unde gândaci în gheața neagră a spațiului cosmic și oul ăsta țeapăn vehiculul meu spațial se înmoaie și curge peste mine mă înfășoară în bale de melc nu mai pot să mă mișc îngălat în gânduri idioate încremenit și ilar amușinat de mii și mii și mii și mii de melcigândaci melci- gândaci melcigândaci melcigândaci

melcigândacimelgân

BREAK
STOP
Se deconecta.

Reclama, lăbărțată ca o moluscă pe gigantul de vis-a- vis îi lumina gratis locuința. SIMULATORUL MAITO UN STROP DE DURERE PENTRU UN OCEAN DE FERICIRE.

Hî, făcu Sof desfăcând o bere, boșii de la MAITO chel- tuie pentru mine. De fapt nu cheltuiau pentru el, dar îl durea în alternativă (așa îi zicea el: alternativă; dacă ar fi fost gay...). Și culmea era că aveau dreptate; simțea nevoia simulatorului lor. Supse berea și aruncă ambalajul într- un colț, peste o grămadă de cutii folosite de bere. Provocând o avalanșă de cutii folosite de bere. Ce dracu', zise, gândesc mai bine ca bocancul lui Maito jr. înțelese că până o să adoarmă - și mai era destul - nu o să-și mai poată scoate din minte numele acela din reclamă, asiatic, împuțit și idiot. Ultimele calificative țineau tocmai de specificul asiatic.

Se așeză la tastatură. Avuseseră timp să-și dea verdictul.

NOT ACCEPTED

Și ce dacă avuseseră?

MESSAGE TO PH.

„MĂ FUT PE EDITURA VOASTRĂ!"

Era furios, nu-i acceptaseră manuscrisul. Iarăși! încercă la comenzi speciale. Nimic. (Comenzile speciale erau ma- melucii ăia snobi care refuzau să-și lege creierul cu un mat al deșteptăciunii la computer și voiau bibliotecă personală. Cu cărți. Se vânturau prin fișiere, înregistrau un cuvânt ici, o frază colo, un rahat în partea ailaltă, alegeau, făceau comanda și trepădușii P.H. le livrau cartea, pe care un creier recondiționat avusese ideea să scrie, cu litere de-o

palmă, THE BEST OF...) N-ar fi trebuit să se descarce pe „comenzile speciale". Ei erau oricum puțini și erau

cei care aduceau cei mai multi bani. Biberoanele. >

Opaciză ferestrele, se săturase de pomana lui sensei Maito, și aprinse lumina în cameră. Dezolant de murdară. Pe dracu'! se surprinse cenzurându-se: inspirator de boemă. Calculatorul era singura chestie mai acătării de acolo. Cordonul lui ombilical. Cordonul ombilical al spiritului lui. îl lega de societatea umană. El, o căcărează, laolaltă cu ceilalți, și ei niște căcăreze, în loc să formeze o hazna, formau societatea umană. Acumulările cantitative duc la salturi calitative.

Calculatorul și Shake. Bătrânele obsedate cresc pisici. Alții, tot ca să-și alunge singurătatea, câini. Sof îl creștea pe Shake, un vierme de om. își mai desfăcu o bere. Apoi. Ar fi trebuit să fie om, sau fusese om, nu conta asta, fără mâini, fără picioare, ovoidal ca o stidă de Very Hot, sângeriu și buretos, îl găsise într-un tomberon, în curtea unui laborator de experiențe genetice. Doar capul îi mai semăna oarecum a om, cu globii oculari acoperiți de o membrană semitransparentă și nasul pierdut prin cine știe ce fund de eprubetă încă din faza de proiectare. îl botezase Shake în cinstea răposatului Bill Shakespeare, un ticălos - ca și el - pe care Sof îl declarase patron spiritual.

Termină berea, întoarse capul și scuipă. Nu-i plăcea. Avea nevoie de ceva tare. Deschise seiful - vechi cât o broască țestoasă declarată monument al naturii (avea pasiunea vechiturilor, le strângea de peste tot, gunoaie sau anticariate, și le atârna pe pereți, bucăți de aparate, ca

niște animale împăiate, sau homunculi conservați în formol; împreună cu Shake, acestea îl inspirau, pretindea) - ce-i slujea drept bar. Alb și gol ca o tigvă, acesta îi făcu cu ochiul. în ciudă.

înregistră o bătaie în ușă. O sticlă îi bătea la ușă, vesel îi strigă, intră mătușă. Căpiase de-a binelea. Shake se tâ- râse până lângă el și-și freca încet capul de piciorul lui. Și din nou. Cioc, cioc. Anacronic, singura ușă la care un vizitator era obligat să bată fiind a lui. Deschise. Dumnezeu era un biet mucos clăpăug în comparație cu frate-său de la termolicare. Făcând cadrul ușii să zbiere de fericire, în el aștepta o femeie. Femeia ținea în mână o sticlă. Sticla avea burta acoperită cu o etichetă. Pe etichetă scria VERY HOT. Lui Sof îi păru pentru prima oară bine că trăiește pe lumea aceasta.

— Intră!

Intră. O privi prostit, ca mutra din reclamă, cea uimită de gustul sublim ai noilor chiloți de damă superextensi- bili, ea se lipi de el și îl mozoli cu buzele câteva secunde. Apoi se retrase și îl întrebă:

— Ce-i, puiuț, nu știi ce-i aia o femeie?

Știa ce-i aia o femeie: târfele - normale, cu trei perechi de țâțe, două vagine, șase picioare, miriapod sau rândunică, deformate sau deformabile ca un cauciuc, după dorința clientului; funcționarele din birourile guvernamentale - momâi scheletice, învești mântate în alb, fără sex și fără dorințe; Malta - chelnerița cu sânii cât toracele și regina alcoolului ieftin; mama lui - un cuvânt ridicat la rang de amintire, plus câteva petice pământii de piele ri-

dată; și femeia lui - aia inexistentă, dar pe care el, ca orice căcat gânditor, încă o mai aștepta.

Mârâi ceva, îi smulse sticla din mână, o duse la gură și bău până când nu mai putu rezista arsurii ce-i cobora gâl- gâitor în stomac. Simți cum îl cuprinde dorința. Se aruncă asupra femeii, însă nu apucă s-o dezbrace, pentru că dorința îi țâșni, la fel de repede

precum venise, lichidă, fierbinte și lipicioasă, în chiloți. Se terminase.

— Mie poți să-mi spui Lo. De când n-ai mai făcut asta? turui la grămadă femeia, încurajator și matern, enervân- du-1.

Psiho sau Surori? încercă Sof să-i ghicească aparteneța, se cunoștea că nu intrase întâmplător la el în apartament, era o profesionistă. într-adevăr, nu mai avusese demult pe cineva, când simțea nevoia o făcea singur, cu dreapta, sau îl punea pe Shake să i-o sugă.

Lo începuse să se dezbrace încet, dezvăluind pe rând crâmpeie de epidermă strălucitoare, întărâtându-1, e dată dracului, recunoscu Sof sugând sticla, nicio explozie atomică nu l-ar mai fi despărțit de ea. Pântecul neted deasupra înfumurării șoldurilor, țâțele sfidând gravitația, imaginea îl izbi după ce Lo terminase ritualul dezgolirii, mama lor de ticăloși făcuți din labă și cărați de muște, înjură Sof. Psiho? mai avu timp să se întrebe o dată și se pierdu în îmbrățișarea femeii.

Se trezi cu pleoapele săgetate de soare.

Deschise ochii și clipi de câteva ori orbit, curva împuțită de aseară plecase deschizând ferestrele. Ura soarele,

_____ nesimțirea cu care dezvăluia totul privirilor, prefera noaptea, era dispus să accepte sclipirea literelor ce alcătuiau reclama idioată a sintetizatorului Maito în locul strălucirii zilei. Se ridică, le închise și le modifică transparența până când lumina ce pătrundea prin ele amestecă culorile și imaginile din cameră într-o singură pastă cenușie. Se simțea bine. Curios de bine. Ii dispăruse până și șoarecele putred pe care îl avea de obicei în gură după scris și după atâta băut. Se întinse, auzi oasele trosnindu-i, de mult nu-i mai trosniseră oasele, se așeză la consolă și verifică din nou intrarea în editură. Apoi contul. Ceva se schimbase. Era dator la Administrație: cât o sticlă de alcool *

și o zbenguială cu o femeie de plastilină, producție americană, la comandă guvernamentală. Utilizabilă în servicii publice, curățenie și deratizare, liniștit hormoni și inoculat vise frumoase la fraieri. Trebuia să recunoască, gagica - pe dracu'! chestia, obiectul - fusese bine prelucrată și programată de limbricii cu creier în slujba stăpânirii. Era deci de la Psiho. Sau aproape. Ar fi preferat să fie de la Surori, Surorile Penitenței le zicea parcă, călugărițe curve care credeau că o să ajungă lângă șeful cel mare în cer colecționând spermă de la toți bărbații care le ieșeau în cale. Pentru că, unu, ar fi fost o femeie adevărată și, doi, dovedea că ăia îi citiseră proza și ceva nu le convenise. Și risca (dacă tot ei considerau că palma-Lomașinuța-de-sex nu fusese de ajuns) să fie ori aruncat la periferie - o mocirlă doldora de țânțari și lipitori, oameni-țânțari și oameni-li- pitori, bineînțeles - pe motiv de neplătire la termen a da-

toriei către cetățeni, ori declarat necorespunzător,

pentru ca într-o zi, un fără-scăpare să-l ia în sarcină și să-l curețe.

MESSAGE TO P.H.
„MI-AU CITIT TEXTUL. ĂIA. SĂ-MI DAȚI BANII, IDIOȚILOR!" *

Idiot era el.

Avea și coame. Mufele pe care cineva, cândva, undeva - după ce îl ridicase în brațe, hopa mare, îi proorocise, pe mormolocul ăsta o să-l cheme Sof și o să fie scriitor - îi implantase în tâmple ca poartă de ieșire a cuvintelor, din creierul lui spre computer. Și invers. Se simțea ca un animal însemnat din menajerie. Mama, uite scriitoru'! strigau, lătrau, răgeau boturile de lup, trompele, gurile sau ciocurile de papagal ale copiilor întâlniți pe stradă, auto- grafu', autografu', și el era obligat de poziția socială și de etica breslei să se semneze, SOFscriitor, pentru ei, pe etichete, conserve, manșete sau direct pe pieptul, mâinile ori cururile lor.

Era un idiot pentru că își stricase singur starea atât de plăcută de dinainte. Desfăcu două conserve și le puse înaintea lui Shake. Probabil că așa s-o fi văzând fericirea prin pieile ce-i acopereau ochii: imaginea estompată a două conserve cu hrană. Somnul e fratele morții, zisese Shake, nu ăsta, celălalt, așa că hotărî să doarmă. Indiferent. Ca o sticlă goală. Ca un picior amputat. Ca o gaură.

Scăldat de lumina pâlpâitoare,

74

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

O TRĂIRE UNICĂ SIMULATORUL MAITO.
Viețuind.
Bă, Shake, 'te tu și scrie! Eu mă cac pe ei.
Și viermele acela de om frecându-se de el sângeriu

și buretos. Era un Sof îmbibat de alcool. Ca niciodată. Ceruse un credit, mare, de belit tot îi beleau, indiferent cât datora cetățenilor, de ce să nu profite? Și profitase burdu- șindu-și seiful cu sticle. O grămadă de zile muriseră în cenușiul lăptos al luminii artificiale. O grămadă de zile totuși frumoase, în care își lichidase cel puțin un sfert din conținutul dovleacului - lichidase adică dizolvase în lichid - în care făcuse pe mortul și se îndopase cu întuneric și jeg. în care putuse să spună oricând, mi se rupe.

O melodie imposibilă țâșni din boxele calculatorului încrețindu-i măduva spinării. Cânta Imnul. Avea să i se transmită un mesaj oficial. Mă-ta, scrâșni. Apoi se ridică și stârpi zgomotul. îl deranja teribil. Nu că arta tăcerii l-ar fi ținut în coadă. Singur tăcerea era dată, firească, inevitabilă. Și-i plăcea. Se așeză în fața displayului.

READY
„BUNĂ ZIUA, DOMNULE SOF
VĂ ANUNȚĂM CĂ AVEȚI UN CREDIT NERAM-BURSAT SCADENT ÎN 48 ORE"

îi întrerupse.
MESSAGE TO ADM
„SĂ VĂ IA DRACU'"
Inutil.

75

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

„CONECTAȚI-VĂ, VĂ RUGĂM, LA PORTUL 0"

Se conectă. întuneric. Apoi lumină. Albă, nesuferită, descoperind. Un copil gol, rozaliu și rotund, cu trompa subțire înfiptă în pieptul unui cadavru. Zăcând într-un cub de ciment. Alimente parașutate. Oameni sfâșiindu-și cu dinții unii altora beregățile. îmbrăcat în zdrențe, în mijlocul lor ridicat, strigând, e prea multă lumină, și

ei ovaționând în delir. Patrule în costume de protecție prinzându-i pe cei mai grași dintre ei pentru a-i vinde ruralilor. Sunteți animale, nu oameni și de cum v-ați adunat cinci laolaltă, al șaselea moare undeva departe. Container după container cu grămezi de ființe resturile experiențelor descărcat. El, gânditorul adulat de mulțime. Rareori câte un exilat cu ochii rătăciți în lumina stăruitoare, speriat și neputând înțelege eterna mulțumire a... întuneric.

Apoi realitatea.

Aia îi oferisera o mostră de viață la periferie. Gratis. Și iarăși. >

„VĂ REAMINTIM CĂ AVEȚI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 DE ORE"

Apoi însușirea aceea oribilă de sunete scrâșnindu-i triumfal în urechi.

Clipul fusese realizat genial. îi rașchetase creierul. Iar el, idiotul fudul, primise câteva șuturi în cur ale dracului de convingătoare. Prin fereastră, sensei Maito rânjea intermitent și ironic.

Gol, întins, zăcând, departe, sigur, soarele mângâindu-1 ca o amantă, fără griji, odihnindu-se, raiul. Succesiunea de imagini îl străbătu repede, uimindu-1. Nu i se mai întâmplase. Un scurtcircuit în cutiuța fermecată dintre urechi. Fusese un idiot și acum devenise un fără-scăpare. El însuși un individ înfometat și îngrozit obligat să recurgă la ultima soluție?! Nu se putuse niciodată dezbăra de prostul obicei de a gândi tot timpul - poate în compensație că mă-sa nu făcuse deloc asta când lăsase cine știe ce bețiv s-o fecundeze cu o lingură de spermatozoizi iuți și deș- tepți, purtând fiecare eticheta „posibil juma' de SOF" - și tocmai asta îl obliga acum să creadă că da, 48 de ore însemnau totuși patruzecișioptdeore. Avea timp destul să răstoarne lumea. Știa însă bine că n-o va face. »

să te așezi pe spate și să te pișI în sus

îți vine uneori să faci asta o consideri o culme a disprețului față de tine față de lume te-ai învățat să crezi că lumea trebuie disprețuită adică ceea ce se află în afara ta și o bănuiești mizerabilă sau chiar o vezi mizerabilă pentru că așa vrei totul până când am făcut ceea ce zisesem de atâtea ori adică am încercat să fac pentru că oricât de plină îmi era vezica nu am putut să storc din ea niciun strop nu am reușit nuamreușit nu amr e ușit deși navighez de atâta vreme și oceanul a fost când verde când sobru când puturos când aproape io mă numesc cook ga- lilei columb vespucci iisus amstrong budha mahomed da vinci și dracu mai știe cum poate doar matelotul ăla de lemn spânzurat de vârful catargului cel mare se leagănă ca o știu eu ce într-un bordel din port pentru că nu simte în ce direcție ne în-

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

dreptăm lăsați-mă dracului odată în pace nu vedeți că nu am chef de voi și vă privesc prin luneta întoarsă sunteți departe strig sub picioare umflată o burtă de gravidă vela mare frecați puntea fii de cățea cinșpe inși în lada lui ihoho și o sticlă de rachiu ihoho lada căpitanului de pe dunetă piciorul în față biciul în mână privirea de vultur ațintită asupra pregătiți-vă de abordaj de mult n-am mai făcut un abordaj și de mult n-am mai înfruntat o furtună e frumos să înfrunți o furtună oasele sfărâ- mându-se scrâșnind sub etravă nătângii care se așează în fața corăbiei ca să poată merge înainte pe toate cuceriți-le și toată prada e a voastră epavele se leagănă duhnind steagul putred la babord la tribord la pupa la prora ne-au prins porc de câine ce ești valuri mari de carbon ne aruncă dintr-un perete în altul al cloacăi ce frumoasă e uraganul de carton căpitanul e un sălbatic un nemernic să-i rupem picioarele să-i înfigem pipa în cur să-i sfărâmăm dinții să-l omorâm sună toaca oasele lovindu-mi-se ușor unul de altul în bătaia vântului mâine o să-l împușcăm, înjunghiem, spânzurăm iarăși pe matelotul ăla de lemn de vârful catargului cel mare nici astăzi n-a strigat pământ zbor parcă și nici mirosul de cadavre nu ajunge la mine cu al meu m-am obișnuit m-am obișnuit prea mult m-am obișnuit ce dracu sunt ăștia care mi se așează pe umeri și ciugol din orbite corbi pescăruși fluturi păăămâââânt urlu ca să fiu auzit acolo în portul de unde am plecat când toți îmi scuipau pe corabie ce dracu are și pinochio pufăi și mă uit din nou prin lunetă e adevărat ori a înnebunit de-a binelea din locul spre care el își ridică palmele răschirate văd răsărind o jumătate de turtă gălbuie poate chiar o jumătate de soare

BREAK

STOP

După o oră era în barul Maltei.

— Să-ți moară la intrare, Sof, bebeluș neînțeles! îl salută cel care pretindea că-i este prieten, văzuse multe și era enorm de deștept, sacul de oase deghizat în arab, Rub.

— De mucava, îi răspunse mecanic.

Nu avea chef să vorbească - culmea! - de obicei, aici își dădea drumul la gură, în urechile lui Rub sau în cele ale unui novice pescuit întâmplător, își elibera mintea de gunoaie, cuvinte inutile, intrate în putrefacție, sedimentate în el și care altfel i s-ar fi revărsat în text. Cum ar fi putut să-și dea drumul? Malta îi întinsese un pahar înalt plin cu un lichid verzui denumit „pe blat", nectarul lefterilor, puțea îngrozitor, într-un colț al barului tolăniți pe o bucată de relief muntos din cauciuc umplut cu aer, doi curiști în extaz, cu furtunuri subțiri înfipte în nas, halucinogen de cea mai proastă calitate, mai bine mi-ar fi mirosit bocancii, în separeuri bărbați goi sugând alcool din țâțe artificiale, cu obiectul dintre picioare țeapăn și vinețiu înfipt în paravanul despărțitor, obiect de joacă în partea cealaltă la ONLY FOR WOMAN.

Rub îl ghicise:

— Ce e un Sof care nu e Sof?...

— Sunt minus. Mă duc la Asociație. >

Nici dacă una dintre curvele împuțite ce pardoseau metropola ar fi scos porumbei albi din chiloți, fața lui Rub nu s-ar fi boțit atâta de uimire. Nu-i vorbă, și el fusesse de câteva ori la Asociație, „ezact la timp", cum îi plăcea

să se laude, curățase niște nenorociți care oricum n-ar mai fi dus-o mult - Asociația își găsea foarte repede mână de lucru - apoi trăise ca un grangur, dar nu credea că și Sof. Sof pe care mă-sa îl fătase greșit, altădată și cu prea mult creier, care se scarpină la ceafă trecându-și mâna printre picioare, numai să nu fie ca alții, îl durea în cur de orice și scria de parcă Dumnezeu îi scuipase în palmă.

Sof:

— Tu, ca animal, ce-ai prefera: legat în cocină sau zburdând pe o pajiște înverzită?

Vorbise aiurea. Știa ce o să-i răspundă Rub, de mult nu mai existau animale zburdând pe pajiști înverzite și nici măcar intestinele orașului prin care mișuna el, care se credea mai mult, nu erau niște poieniță cu flori. Chiar așa îl prostiseră? Pe dracu! Iar asiaticii erau băieți buni, gândi, chiar dacă uneori puteau îngrozitor. Maito, senzații, lichidul verde, pleosc, pleosc, brave, înfumurarea șoldurilor...

— Tu cum o mai duci?

Nu era prima dată când, stând de vorbă, începea din senin să facă pe prostu'. Numai că înainte era șmecher, iar acum laș. Rub era departe. Tăcea. Fuma. Pentru el, Sof deocamdată nu mai exista.

II lăsă și ieși. Aia aprinseseră stelele. Aveau niște arhitecti dati în mă-sa, făcuseră un cer într-adevăr frumos, nu mai conta ce era de fapt sau ce era deasupra: burta unui cargou sau o haită de câini mnemonici.

(De acasă plecase fără să mai aștepte răspunsul editurii. Scriind, fiecare cuvânt smuls din mintea sa superex- citată, din stânca informă de senzații ce creștea în el, era

aruncat în computer, amplificându-și efectul, întors și lo- vindu-se de stâncă rupea alte cuvinte, se transformau într-o avalanșă care îi terciuia creierul.)

Opri primul vehicul cu însemne oficiale și-l îndrumă către Asociație. înrolările aveau prioritate absolută în fața treburilor curente ale Administrației. Mașina scuipă în stradă un funcționar de rang mediu și-1 înghiți pe el. Tolănit pe banchetă, urmărea orașul defilându-i la picioare. VIP sau prizonier? Un cur bâțâindu-se în pantaloni. O pereche de ochi holbându-se din adâncul orbitelor, în câteva minute ajunseră.

VIITOR FERICIRE PROSPERITATE

Dominând totul în jur, lozinca întinsă pe imensul sediu al Administrației. Amintind de SIMULATORUL MAITO O NECESITATE PENTRU VOI TOTI. Fu îndrumat către un birou. I se viră o sumă în cont, ne-am înșelat asupra intențiilor dumneavoastră, scuzați-ne, o dată cu datele personale ale unui poate-la-fel-de-prost-și-în-plus-ghinionist și locul în care îl putea găsi. *(Ăia* calculaseră perfect traiectoria infimului meteorit ce se numea, întâmplător, Sof. Ar fi fost teribil de surprinși dacă, probabil, n-ar fi căzut în locul așteptat. Iar *ăia* nu aveau niciodată obiceiul să-și confecționeze mănuși de sânge închegat. Obligau pe alții s-o facă.) Ceru permisiunea să păstreze un „trofeu de război". Orice. Un gest tâmpit care complica procedura și ar fi putut să-i schimbe destinul. îi îndeplini dorința - foarte generoși în seara aceasta - și-l scoaseră afară.

Ar fi trebuit să meargă șovăielnic, copleșit, cu privirea pierdută. Gândi. Sau hotărât, cu fața încruntată, întune-

cată, amenințătoare. Sau mecanic, impasibil, fără nicio expresie. Căcat! Pomi dezordonat și leneș spre prima bombă care îi rânji iertător și etilic în cale.

își scăpase pielea. Borâse când individul îl ațintea cu o mirare prea mare pentru mintea lui, iar el - Sof - se întreba, spintecându-i beregata, cine dracu' poartă vina a ceea ce se întâmpla atunci.

Acum, căpățâna celuilalt se odihnea, cu ochii beliți și limba atârnând într-o parte, în Lichid. O chestie, botezată așa, cu L, într-o criză de inspirație, care prezerva țesuturile și prin care putea extrage informații. O folosea ori de câte ori în tomberoanele laboratoarelor de cercetări genetice găsea ceva care semăna a creier.

Conecta cuva la computer.

DRAW

(Administrația se interesa totdeauna numai de vii. Iar morții erau prea țepeni sau prea mărunt tocați ca să-și mai poată cere drepturile asupra propriilor gânduri. Asupra senzațiilor care le înfioraseră cândva petecele de came sau țăndările de os)

OK!

RAND SEL

BEGIN

cerul este albastru

stelele sunt frumoase

șeful meu metropola drumul spre casă cel mai bine e când e bine care e când e rușinos

mâna mișcându-se de-a lungul un tremurat scurt din

coaie până în capul pieptului
să șterg bine
automobilul roșu cu șase viteze
frunza mea verde
verde verde verde verde culoarea patru mii
luna asta
bere râgâie pieptu'n față și fața unde
când gândesc gândesc
gulu more lamarginea un
coducătorul nostru plânge când face vaccin
sâmbătă conserve de garote
îl iubesc
cola
maito packard ford
suge suge suge
bbbbiiiinnnneeee
de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce
OK!
STOP

Picături sărate la baza nasului.

Oare ce rotiță din marea mașinărie avea - sau dimpotrivă! - un dinte rupt - poate Dumnezeu își prinsese sexul în ea când era copil de totul se întâmplase astfel. Sof - omul cuvintelor strâmbe - și celălalt - o cutie de veverițe a Administrației, cu singura culpă că se futuse cu subalternul și gemetele lor zgâriaseră obiectivul supraveghetorului.

83

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

își aminti că ar fi trebuit să se intereseze de soarta ultimului text. îl acceptaseră! Tastă o matricolă falsă și-l ceru pentru lectură.

THIS STORY DOESNT EXIST FOR YOU.

îi dăduseră banii și-i înmormântaseră cuvintele în

cine • știe ce fund de creier electronic. Bomboana din vârful colivei. Era o chestie ce merita sărbătorită.

înotând prin lumina artificială.

SUFERINȚA ÎNSEAMNĂ NOBLEȚE MAITO ESTE REGELE CARE VĂ ÎNNOBILEAZĂ.

— Dă-mi cea mai bătrână sticlă din raft!

Malta îi privi sașiu, înnebunise Sof, și țâțele uriașe îi săriră de uimire când casa de marcat accepta comanda. Avea bani.

Pe o margine a barului, Rub își curăța dinții în fața unui fătălău extaziat, vorbele îi țâșneau din găurile măselelor, i se târau lipicioase în josul gingiilor, pe lângă colții de iridiu și, culmea!, nu a alcool miroseau, ci a deșteptă- ciune. Era un vrăjitor. Un vrăjitor care îl privea acum pe Sof ca pe o plăcuță arsă, cu milă - un vierme-sârmă apărut prin abracadabra unui duh rău dintr-un prinț.

— Ți-ai rupt-o?! Rânjind, dacă știai că nu o ai tare, nu trebuia să ți-o bagi în anusul strâmt al statului...

Sof luă sticla, o împărți și se întrebă dacă ochiul din pietricele al lui Rub, care prin pahar părea o libarcă storcită, funcționase vreodată.

— ...să lupți într-un război care nu e al tău. Incintei în care dormeam, lingeam curvele și jucam poker cu proce-

sorul autonomului, i se zicea odaie. Adică: o, odă, da, dai, ai, ie, e. Tot atâtea cuvinte câte i-ar fi trebuit unei grămezi de bolovani să știe ca să se laude cu suflet. Adică ceea ce la hotel se zice room. D-aia mă fut cu ea pe ciberul și pe marketul lor homălău și anglo-saxon.

Ascultându-1, Sof începu să regrete că Rub nu era scriitor, iar el un scopit de la Administrație care să-l belească. Ar fi făcut orice să nu-1 mai audă. Un

speculant de povești împuțite.

Furtunurile cu „gaze de eșapament" încolăcite ca niște șerpi adormiți lângă bar.

— Ower tyui op! le strigă, lui Rub, puțoiului de lângă el care se masturba cu cuvintele, tuturor celorlalți pierde vreme din bar și-și înfipse în nara stângă, iar nara se lărgi nerăbdătoare ca o pizdă, scuipătorul de vise.

Un miros acru i se lovi grețos de sinusuri și-i căzu ca un pietroi aruncat în fântână în plămâni. Ii trecu apoi în artere, îmbibându-seîn sânge, se prefăcu într-o limbă imensă, moale, roșie, îi linse inima, creierul, fibrele musculare di- zolvându-le în scuipatul otravă, sângele intrat în erecție, corpul gelatinos străpunse podeaua gelatinoasă, gălbuie, tremurătoare, ești o piftie rub, un căcat și-o piftie, angstrom lângă angstrom pereții venelor i se transformară în uși- cioc-cioc-închise. Sex lângă sex ciocane bătând să le spargă. Fumăm flori, un fulger spiralat îi prinse căderea și îl opri, șarpele cunoașterii, pomul binelui și al răului, mâna se întinse iute și-l prinse de cap, buze de șarpe lângă buze de om sărutându-se, colți de șarpe și colți de om încleștați străbătuți de fotoni accelerați de cădere CĂDERE gravi-

tația lumii fotonilor, sunt mai tare ca fulgerul, și bucuria victoriei, cine n-o cunoaște n-a fost niciodată un învingător, nimeni n-a fost vreodată un învingător, prinzându-i- se de piept, de zâmbet, de colțurile ochilor, ca o medalie, lumină, căldură, aură a aurei gonind frigul-

Frigul.

Pătrunzător.

Plasticul tare prăfuit al trotuarului, întuneric și vântul trecându-i prin haine ca percheziționat de o

mână rece, ostilă. Administrația băgase vânt în oraș.

Delirase, iar Malta - ceilalți? - îl aruncaseră din bar. Un chiștoc scuipat la întâmplare din gura mânjită cu ruj și spermă a unei muiste. Vântul tăios mângâindu-1, aproapele lui, scăpat printr-un hublou deschis al cupolei ce proteja măruntaiele și extremitățile orașului. Se ridică și pomi spre casă. Râzând, sub dinții de sticlă luminoasă, sub zâmbetul prietenos al lui Maito.

cerul albastru intens
ochii ascund sau descoperă paradoxal necunoscutuluicunos- cut o fântână începând acolo de unde venise el pereții negri cu sclipiri înșelătoare îi ghidaseră drumul zborulînafund spre izvorul izvorât izvorându-se din privirile ei ceva se sparse o sticlă un ou o memorie culorile atât de frumoase iarba verde de acasă casa mea e acolo unde mă simt cel mai bine sub pletele curgând negre ploaie de foc negru petrol solidificat mătăsos deșertul ara- biei înflorind migrând roșu efectul doppler sfârcurile ei apropiate depărtându-se rupând miliarde de palazi ai dorinței fre- cându-mi capul de piciorul ei mă dizolv cine nu e fericit e un

86

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

prost du-mă fericire în sus și lovește-mă cu tâmpla de stele să vă povestesc și voi să rămâneți cu gura căscată ne plimbăm de mână pe calea lactee a gândi cu mațe de siliciu două conserve cu hrană
stelele aurii
cerul albastru
câmpurile verzi
orașul-mamă
odihnindu-mă
BREAK
STOP

Se deconectă.

Shake, într-un colț, printre cutiile de bere, trandafiriu, dormind sau murind. Palid, prin ferestrele semiopacizate, aureolând clădirile de peste drum, abia răsărit, soarele.

Verifică intrarea.

ACCEPTED! FIRST RANK. „CONGRATULATION

SOF! Ieși pe străzi să se plimbe.

NATURA MOARTA CU LUPI SI MERE STRICATE 9

Ca dintr-o pipă nevăzută, noaptea cădea în rotocoale din ce în ce mai dense în jurul său. Avea însă miros de lupi și nu-i plăcea. își puse ochelarii VR și-și programă un miros de mere stricate. Noaptea se împrăștie ca prin farmec și se izbi de aerul și lumina sticloasă ale unei dimineți de noiembrie.

Venind de sus, câteva picături de apă i se sparseră în cap, udându-1. Lui nu-i plăcu zgomotul - asemănător celui făcut de un cioc de corb viu pe o căpățână de cal mort (care cum o fi invers? se întrebă) - și înjură, picăturile nu făceau parte din program. Fir-ar să fie, s-a stricat iarăși, zise scoțându-și ochelarii.

Picăturile continuau să cadă, iar din față îl privea un el identic, cu ochii umflati, unde ai fost aseară, se întrebă, apoi, așa ceva nu se poate, își zise mirându-se că această constatare nu-1 uimește; se sprijini de ceva, chiuveta cedă, în cădere se agăță de altceva care nu se mai rupse, deschise ușa și ieși furios din baie.

Eram în baie, remarcă el în timp ce deschidea fereastra și strigă, minunându-se de numărul mare de virgule pe care avea să le folosească: opt sute cinșpe, închideți, bă dobitocilor, apa.

Se înapoie în baie și, sub picăturile ce continuau să cadă, puse chiuveta la loc, șterse urmele dezastrului și, spălându-se, observă că din față îl privea un el identic, cu un singur ochi umflat însă, pentru că în dreptul celuilalt oglinda era spartă.

își dădu seama că încerca să se trezească și nu reușea. I se părea caraghios să doarmă, el, un om de plastic ce, pe o stradă de plastic, între alți oameni de plastic, plimba într-o dimineață de noiembrie, care mirosea puternic a mere stricate, un câine de carne aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.

Tu de când fumezi?

Starea de inconfort psihic nu avu timp să se instaleze prea bine, căci o surprinse imediat și realiză că se întâmplase ceva pe circuite. Ar fi trebuit să gândească: el, un om de came, ce, pe o stradă de came, între alți oameni de came, plimba într-o dimineață de noiembrie care mirosea puternic a mere stricate, un câine de plastic aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.

Tu de când fumezi?

Observă cu uimire că nu realizase prea mare lucru. Mai corectă o eroare, strada deveni de plastic și câinele de came și totul i se păru în regulă.

își aminti apoi că își scoase ochelarii VR, că în jurul său ar fi trebuit să fie, amirosind a lupi, căzând ca dintr-o pipă

nevăzută, o noapte de martie. M-am țicnit de-a

binelea, se auzi spunându-și; în jurul său, lumina și aerul erau din ce în ce mai sticloase.

Tu de când fumezi? se auzi pentru a treia oară întrebarea, iar în stânga lui văzu o bătrânică ce tocmai deschidea pentru a patra oară gura.

De la optșpe ani, răspunse și azvârli cu ciudă țigara aproape întreagă ce i se stinsese. înjură înfundat; nu făceau douăzeci pachetul. Se întrebă de când aștepta aici, delirând un camion probabil care să aprovizioneze magazinul cu o improbabilă marfă. Nu-și aminti, tot tâmpenia aia de vis de astă-noapte e de vină, își spuse și privi în jur. Coada se întindea departe, pierzându-se pe după colțul magazinului, în spatele lui, un tebecist își scuipa plămânii, în bănuți de sânge, pe trotuarul murdar, am un ginere care fuma și era slab, acum s-a lăsat și e gras, insistă bătrânica în stânga lui, în dreapta, o față nerasă se despică și, printre cioturi înnegrite, o limbă îngălbenită îi aruncă niște cuvinte pe care nu le înțelese. Nu judeca, pentru că vei fi judecat și cu ce măsură vei măsura cu aceea vei fi măsurat, îi răspunse el bătrânicii din stânga, pe cerul cenușiu o pasăre spinteca cu greu zidul de frig de deasupra, ghetele rupte frământau nervos noroiul, ea este o pasăre singură, eu un om singur, zise fără să-i pese că poetul spusese altfel. Dansul privirilor i se opri brusc, acestea căzură în ochii ei, ce-1 aținteau puțin mai în față, se simți cuprins de o căldură stranie izvorând dintr-un loc neștiut al interiorului său, vru să strige, nu mai sunt

90

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

un om singur, întinse mâna, ce nesimțire, domnule, zise cineva, dar el nu mai auzi...

...un miros strident de lupi îl lovește, e noapte, degetele sale întâlnesc alte degete căutând

nerăbdătoare, le prinde, le trage spre sine, ea vine, se caută acum cu tot trupul, până când buzele li se întâlnesc ca din întâmplare.

Acum îi place mirosul de lupi, nu mai contează că frunzele și luna de deasupra sunt din plastic, unde-i câinele? se surprinde întrebându-se, întrebarea îl irită și el o alungă ca pe o muscă, gurile le sunt acum contopite, simte cum începe să se topească și să curgă în ea, acum sunt amândoi o pasăre singură - sau un om singur, plutește și ar vrea ca totul să rămână așa, nemișcat, ca într-un tablou, o natură moartă împietrită pe peretele întunecat al unei săli de banchet medievale.

Deodată, ea se smulge din îmbrățișare, apasă o tastă, întunericul dispare, mirosul de lupi dispare și el, dispar și parcul și luna, toate erau simulate, gândește el, rămâne numai o lumină difuză izvorând parcă de nicăieri, pentru că el nu vede niciun obiect strălucitor în cameră - dacă aceasta este o cameră - o vede numai pe ea, ochii implo- rându-1 tăcut și o aude zicându-i: grăbește-te, e prima și ultima noastră noapte de dragoste.

Lumina scade încet, amândoi se avântă parcă plutind spre înainte... ultimul lucru pe care-1 percepe e zâmbetul ei tremurător, căldura aceea stranie din el crescând, iar el vrea să strige din nou, nu mai sunt un om singur - va înnebuni dacă nu va face asta - și se trezi că începe să povestească încet despre cum zeii strânseseră toate relele

91

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

într-o cutie, iar ultimul dintre ele care a ieșit când Pandora a deschis cutia ce-i fusese dată spre păstrare a fost speranța, iar ea, puțin mai în față, continua să zâmbească timid, nu-i adevărat, e bine să speri, îți cresc aripi, iar el nu, aripile acestea sunt de ceară, și

tebecistul continua să își scuipe plămânii în bănuți de sânge pe trotuar și pasărea continua să se zbată în zidul de frig de deasupra, iar el observă abia acum că a ajuns în față, la casă, se aplecă spre stânga și îi spuse în șoaptă bătrânicii, ca pe o taină, acela ce se crede curat să arunce primul cu piatra, unde e fața nebărbierită din dreapta? se întreabă, din ochii ei izvorăște continuu o chemare misterioasă, el se întoarce să explice unei doamne, da, numai pentru atât am stat la coada aceasta, revine, dar în locul ei nu mai e decât aerul mirosind greu a tutun, a smântână, a sânge, a frig, a noroi și a mere stricate.

Se gândi că ar fi trebuit s-o invite și pe ea, dar nu mai avu timp să-și amintească la ce, o greață puternică îi cuprinse măruntaiele, fugi clătinându-se spre ușa magazinului, ieși și, în fața oamenilor ce îl ocoleau indignați, vomită, privind cu uimire cum din stomac țâșnesc amestecate bănuți de sânge, fire de păr, pene, gheare de lupi, resturile unui câine de came, o ramă de ochelari, noroi...

Ce-i cu tine, ți-e rău? cineva îl scutură puternic de umeri, este în cameră, într-o mână are plasa cu mâncare, în cealaltă, cules de la intrare, un plic mirosind pătrunzător a lupi, știe și ce scrie în el, e prima și ultima noastră noapte de dragoste, e bine să speri, îți cresc aripi, de undeva, de sus, picături de apă i se sparg în cap, de parcă ar ploua

cu ciocuri de corb pe cadavre, nu mai știe dacă și-a dat sau nu jos ochelarii VR, asta nu mai contează însă, pentru că se repede la fereastră și strigă, simte că va înnebuni dacă nu va face asta, minunându-se la numărul mare de virgule ce avea să le folosească, opsutecinșpe, închideți, bă dobitocilor, apa...

DOI PE-UN BALANSOAR

Uneori e teribil de periculos să scrii la persoana întâi.

Privește, zice magul, iar eu nu sunt sigur dacă într-adevăr i s-au mișcat buzele sau dacă o adiere intrată întâmplător prin fereastra deschisă i-a răsfirat bărbuța cenușie. își împreunează degetele descărnate în fața globului de cristal care iradiază puternic acoperind lumina venită din afară și aruncă pe pereți umbre din acelea numite de toti, nu știu de ce, chinezești. Un câine. Umbra se desprinde de pe perete, capătă volum, iar eu privesc încremenit cum sare și mă mușcă de mână.

Deschid ochii, e întuneric, sunt singur în cameră, la masa de scris, zumzetul de seară al orașului pătrunde prin fereastră. Mă doare. îmi privesc palma, sângerează, patru găuri stau martore în carnea sfâșiată. Trebuie să fac o vizită prietenului meu doctorul pentru vaccinul antirabic.

Ei, ce vă spuneam? Teribil de periculos! Și nu e prima oară când mi se întâmplă.

Hotărăsc să nu mai scriu o vreme. Mă voi odihni, pur și simplu. Nici măcar nu o să mai citesc. Și o să mă îmbăt în fiecare noapte la barul din colț. Poate așa îmi trece.

Mă ridic de la masă, sting lumina, mă trântesc pe canapea și adorm.

A doua zi îmi găsesc mașina scoasă din parcare, oprită pe aleea dintre blocuri la câteva zeci de metri mai în față. Cineva a avut chef de plimbare. Totuși, e încuiată și nimic nu lipsește din interior. Nu mai anunț poliția. Oricum aș fi anunțat-o degeaba. Pornesc neașteptat de greu. Cauci- curile sunt înfundate în asfalt. In oglinda retrovizoare văd urmele - adevărate gropi - și abia atunci realizez, asfaltul e vălurit din locul unde găsisem mașina până la locul de parcare. Cât de gras să fi fost plimbărețul de astă-noapte?

Ajung la prietenul meu, doctorul. Ii spun de vaccin.

— Un câine vagabond, îi explic.

Nu se miră, deși de zeci de ani în oraș nu mai există câini vagabonzi. E obișnuit cu „accidentele" mele, puțin în afara ordinarului. Desface cutia în care ar fi trebuit să se afle vaccinul de rabie. Nici urmă de fiole. Pe fundul cutiei, un strat solid, argintiu. Deasupra altul, transparent, acoperit de un lichid și el transparent.

— Ce dracu'?! zice.

Dă din umeri, clatină ușor cutia, înmoaie degetul în lichid, gustă, aha, apoi către mine:

— Când ai văzut-o ultima oară pe asistenta mea? apoi: lasă, că nu-ti trebuie vaccin, nu mori tu dintr-atât!

E convins că i-am făcut o farsă. (Câini vagabonzi, ai?).

Plec. Peste drum de centrul medical, un magazin de modă. Arunc o privire prin vitrine și rămân țintuit. Ați văzut vreodată manechine cu pușe? Mă hotărăsc să las mașina acolo și să merg pe jos prin oraș. Intr-un ziar, citesc că lui Venus din Milo i-au crescut mâini. Dreapta e ridicată cu degetul mijlociu țintuit spre cer.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Mi-aduc aminte că am hotărât să mă îmbăt. Mă trezesc a doua zi cu mâna înfiptă până la umăr în podea. (Mangă, am adormit sub masă si cum toti mă cunosc la barul din » ♦
colț, au decis să nu mă deranjeze). Mă opintesc să mă ridic și mâna iese greu din podea. Ii lipsesc două degete. Cineva le-a rupt ca pe două bucăți de cretă. In vârful cioatelor, pielea e curată, moale. Nici urmă de rană.

Culmea e că n-am mai scris de două zile. Si nici măcar nu mi-am imaginat vreodată așa ceva. Iar elucubrațiile celorlalți n-ar trebui să mă afecteze.

In oraș, totul e deformat ca în desene animate. Oamenii apar ca în oglinzile de bâlci. Și să mai zică cineva că Strâmbă Lemne există numai în povești. Astăzi după-amiază am văzut un copac înnodat de douăzeci și trei de ori. Nicio clădire, nicio bordură, niciun stâlp nu mai sunt la locul lor.

Mă plimb. Altceva n-am de făcut. Pârghiile cu litere înăuntrul mașinii de scris sunt împletite într-un covoraș metalic cu modele geometrice, iar laptopul (la care oricum cu greu îmi vine să scriu) a căpătat o consistență gelatinoasă.

Mă plimb. Am renunțat la mașină, ca să nu trebuiască să se opereze mai târziu când transformarea va fi completă (ați auzit și voi de pietre la rinichi, nu-i așa?). Mă întreb numai dacă mâine mă voi mai trezi sau dacă voi rămâne doar un obiect neînsuflețit timp de milioane de ani până când balansoarul se va ridica iarăși din partea cealaltă și vom deveni din nou materie vie.

Și mă mai întreb cărei bucăți de plastic din tomberonul din spatele blocului să-i spun (chestie importantă, dom'le!) cât de teribil de periculos e să scrie la persoana întâi.

PRIMUL CUVÂNT

Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele.
Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească.
(Geneza, 2.19-20)

1.

...privi în jur. gândurile îi fugiseră, îi lăsaseră creierul gol, inutil. încercă să se concentreze, să sugă ceva, un înțeles, din pustietatea care îl înconjura, din albastrul cenușiu al cerului, să-l umple la loc, dar nu reuși decât să facă loc unui sentiment nou, straniu - el singur împotriva tuturor - care se numea...

Cum mă-sa se numea? își frecă tâmplele câteva secunde. Uitase cuvântul. I se mai întâmplase. își aprinse o țigară, salvă și închise aplicația. încercă o senzație de ne- împlinire, de rupere, când șirurile de semne dispărură de pe ecran, înnegrindu-1. Asta simțea de fiecare dată când se oprea din scris forțat, când nu găsea... cuvântul. Știa însă că nu avea sens să se ch'inuie, să caute.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Se ridică, făcu câțiva pași prin cameră întinzându-și brațele, umerii, spatele și își aruncă ochii pe

rafturile bibliotecii. în mijloc, aproximativ o duzină de cărți arătau pe cotor numele Alexander Brant. El. în serverele editurilor sau bibliotecilor publice sau private, alte câteva zeci, electronice, cu același nume. Asta îl liniștea oarecum de fiecare dată.

încercă să ghicească. Avea chef: să citească, să se tâm- pească uitându-se la TV, să se ducă la femei, să se îmbete (singur? sau cu prietenii? cu care?), să se plimbe, să stea de taină, să se ia la bătaie cu cineva?... Greu. în mod sigur trebuia să iasă. Altfel, fantoma cuvântului pe care nu-1 găsea ar fi continuat să-i dea târcoale.

2.

Se trezi a doua zi, simțindu-se de parcă în capul său se purta un război pe viață și pe moarte între un trib de indieni nativi americani, înarmați cu săgeți și sulițe otrăvite și armata SUA, care era hotărâtă să-i stârpească cu bombe atomice. își aminti că ieșise pe poarta 21 de la nivelul al treilea și intrase în primul bar. Acolo se îmbătase într-ade- văr, dar nu singur și nici cu cine presupusese, ci cu una din prostituatele care foiesc de obicei prin barurile de la nivelul acela. Apoi, aia îl cărase după ea printr-o mulțime de locuri. Ajunseseră la nivelul zero, unde un grup de extremiști demonstra violent împotriva porcului multi- cefal - adică guvernul - care, ziceau ei, tocmai inventase ceva nou, un fel de tehnologie teribilă și ultrasecretă, menită să le îngrădească dreptul la liberă exprimare. Râse-

seră de se tăvăliseră pe jos în mijlocul Bulevardului *5,* între două șuvoaie strălucitoare de mașini, privind la o reclamă holo, lăbărțată în spațiul dintre două megahabi- tate: MOTOCENTAURUL DIN GENERAȚIA A V-A - UN REAL AJUTOR ÎN BUCĂTĂRIA TA. Apoi, târfa îl trăsese într-un depozit sală de cinema, unde ea se salutase cu o mulțime de indivizi care de care mai protezați (Alexander Brant, marele scriitor, se recomandase și el, iar ăia - se gândise la ei la genul masculin, deși naiba mai știe ce erau - hăhăiseră și îi făcuseră gesturi obscene) și unde rula o tâmpenie de porno - „Copilăria lui Miinchausen" - pe care îl mai văzuse deja de câteva ori. Privise indiferent la yoga sexuală de pe ecran, în timp ce ea îi umblase la șliț ca o profesionistă... Și în final, habar n-avea cum, acum, aici, în apartamentul lui, proba materială a tuturor acelor întâmplări, târfa, întinsă lângă el în pat.

... unui sentiment nou, straniu - el singur împotriva tuturor - care se numea...

Fraza neterminată din ziua anterioară îi reveni în minte. Cuvântul lipsea din nou. începea să-1 obsedeze.

O trezi pe însoțitoarea sa nocturnă și o întrebă cum o cheamă. își făcea de lucru. Ea se ridică, își trase slipul roz, fată pudică, și făcu o reverență:

— Iulia. Curvă.

Râseră amândoi cu poftă. Era tare. Avea dinți frumoși. Și sâni frumoși. îl privi dulce:

- Te...

înțepeni cu gura deschisă și limba rozalie zbătându-se neputincioasă între incisivi.

— Vrei să spui că mă iubești! Nu te obosi, că

oricum nu te cred.

— Nu, altfel. Ceva opus. Te...

Alexander se îndreptă spre bibliotecă și dintre cărți scoase scoase ceva care arăta ca un caiet cu coperțile groase îmbrăcate în piele cafenie. Intre ele, o pagină albă. II așeză în palme.

— Gândește-te la ce vrei să spui.

Un translator. Pliantele publicitare explicau că e făcut dintr-o chestie vie, un fel de animal creat artificial, aflat în stază. Creat și programat să interpreteze fluxurile nervoase. Te gândești la ceva, iar celulele care formează „pagina" albă, o parte din ele, își schimbă culoarea, formând cuvinte. Uneori fraze întregi. Prinsese la îndrăgostiți, făcea cele mai sincere declarații, la timizi, la surdo-muți, la femeile geloase și la scriitori. Mult mai scump, dar și mult mai cool ca scula electronică.

Iulia își încreți fruntea, concentrându-se. Dar foaia ră- mase albă. Pentru prima oară, chestia nu funcționa.

...unui sentiment nou, straniu...

Nou pe dracu'!

O puse să se îmbrace și ieșiră împreună.

3.

Un ghemotoc verzui, creț și păros, palpita ritmic în bolul de sticlă așezat pe biroul unuia dintre mulții aproape director al companiei **Goatza - The Next Generation.**

— Un pui de transalor, jumătate algă, jumătate moluscă, le explică Smith cel aproape director (prea beliseră

ochii la chestia respectivă), spilcuit, costum, cravată, cămașă uni, țeasta rasă, strălucitoare, ochelari cu

ramă de aur și lentile din sticlă adevărată. Peste două luni va ajunge ceea ce tii dumneata acum în mână.

Alexander Brant avea într-o mână ceva-care-arăta-ca- un-caiet-cu-coperți-cafenii-de-piele și în cealaltă palma micuță a luliei. Ii aruncă o privire luliei, o măsură din cap până-n picioare (poposind numai o fracțiune de secundă mai mult decât trebuia în dreptul picioarelor) și își desfăcu încet mâna. Ca să nu dea naștere la confuzii.

Fraza cu puiul urmase după: „Noi luăm foarte în serios plângerile împotriva produsului nostru, dovadă că sunteți aici, în biroul meu și nu în dreptul unui ghișeu de relații cu publicul, încercând să vă adresați unui funcționar plictisit, de rang inferior. Asta ne ajută nu numai să menținem cea mai înaltă reputație pentru firma noastră, dar și să oferim departamentului de cercetare fidbecul necesar pentru o continuă îmbunătățire a produsului."

Vrăjeală, trecuseră și prin fața funcționarului plictisit, iar faptul că nu mai erau încă acolo purtând un dialog de surdo-muți se datora amenințărilor cu publicitate negativă, plus că reușiseră să-1 convingă că Alexander Brant e într-adevăr Alexander-Brant-marele-scriitor, a cărui activitate pe net e urmărită de milioane de admiratori, contestatari, epigoni și rivali.

Apoi, Smith cel aproape director o luă pe Iulia de încheieturile mânilor, le ridică cu palmele în sus și, pe tonul acru-amabil cu care se tratează reclamatiile idioate: t

101

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Vai, domnișoară, dar dumneavoastră aveți o piele foarte uscată!

îi unse palmele cu un gel scârbos, îmbunătățește transmisia de impulsuri nervoase, iar translatorul o să devină sensibil la orice gând, oricât de vag, le explică, pe ele așează caietul desfăcut și o puse să se gândească la o serie de noțiuni între care să o

intercaleze și pe aceea ce lăsa pagina goală.

Apărură pe rând: „falus imens", „porc cu ochelari cu ramă de aur care se zgâiește la țâțele mele",... (o pauză), „mama" și iar „falus imens", „porc cu ochelari cu ramă de aur care se zgâiește la țâțele mele", pauză, „mama". în timpul pauzei, alga moluscă translator nu găsise cuvântul (cuvintele), ori Iulia reușise să nu se gândească la nimic. La *absolut nimic.*

Celălalt deveni dintr-odată serios:

— Samkhya? o întrebă.

— Caracatiță e mă-ta, îi răspunse ea dulce (Alexander era în stare să parieze pe succesul următoarei sale cărți că Iulia nu auzise în viața ei de Samkhya), lăsă translatorul să cadă (ca din greșeală) și își șterse palmele pe reverele costumului ultramarin al „porcului cu ochelari cu rame de aur".

Ieșiră din fabrica de alge-moluște defecte așa cum intraseră: oarecum fericiți, ținându-se de mână, țopăind de pe-un picior pe altul, în timp ce fredonau un cântecel pentru copii, scris și compus în secolul al XX-lea de unul dintre milioanele de artiști obscuri din acea periodă:

„Motănelul Arpagic
Face botic

Să-i dau un pupic,
Să mai scrie un pic
De nimic."

4.

— A-le-xan-der-brant-zbor-în-chis-într-o-coa-jă-de-ou, silabisi ea, de pe cotorul unei cărți. Tu ești ăsta?

In sfârșit, își dăduse seama.

— Îhî.

Nu mai plecase. Se instalase în apartamentul lui de

scriitor burlac, mirosind a scrum vechi și parfum de curve ieftine, de parcă ar fi stat dintotdeauna aici. Iar el nu putea să spună că-i displăcuse asta.

— Pot să?...

— Da' tu știi să citești? , >

Nu-i răspunse, vizibil îmbufnată, luă cartea și se trânti pe canapea. Răsfoi câteva pagini.

— Așa se scrie la voi?

— La care noi?

— Cu... găuri?!...

Așa-i trebuia dacă se încurcase cu o prostituată: proastă și, în plus, o chema Iulia. îi smulse cartea din mână. Intr- adevăr, rândurile compacte de litere erau sparte ici și colo de spații goale. Cam două, trei pe pagină.

„și-ți vine uneori să te așezi pe spate și să te în sus" încercă să pună la loc cuvântul care lipsea. Știa ce vru- sese să spună. Urinezi. Nu, nu era asta.

— Iulia, țipă, femeia îl privea cu ochii holbați, neînțele- gând, ce faci tu când ai bășica plină și te duci la budă?

103

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Mă ..., mi-o golesc.

Prinsese ezitarea.

... un sentiment nou, straniu...

începu să smulgă la întâmplare cărți din bibliotecă. Una câte una, răsfoind câteva pagini, apoi aruncându-le la nimereală prin cameră. Una aterizâ între sticlele de pe bar și doborî câteva, care se rostogoliră, căzură pe podea și se sparseră. Din cele mai multe cărți lipseau cuvinte. Urmărind mai atent, își dădu seama că erau aceleași cuvinte pe care el nu reușea să și le amintească.

Ii venea să urle. Să curgă cuvintele din el fără șir, să-și demonstreze că nu e nebun.

5.

La nivelele superioare, panica se instalase deja. Jos, mai puțin. încă nu dispăruseră prea multe dintre cuvintele de trei sau patru litere.

Clinicile de psihiatrie erau luate cu asalt. Diagnosticul: amnezie temporară. Nu aveți nimic fiziologic, liniștiți-vă, încercați să vă relaxați o perioadă, luați chiar și o scurtă vacanță, memoria o să vă revină.

După o vreme, diagnosticul dispăru. Nu mai existau cuvintele care să-l definească.

Lăbărțată în spațiul dintre două mega-habitate, MOTOCENTAURUL DIN GENERAȚIA A V-A, UN REAL ÎN BUCĂTĂRIA TA, nu mai era o reclamă, era o metaforă.

6.

„...vă recomandăm să reduceți orice convorbire la strictul necesar. Păstrați-vă calmul atunci când apar dificultăți de comunicare. Apelați la..."

închise TV-ul. Stupizenia comunicatelor oficiale îl scotea din sărite. Oamenii ar fi trebuit să cânte, să fluiere, să lălăie, să latre. Liniștea nu putea înlocui lipsa cuvintelor.

Rogvaiv. Roșu. Oranj. Galben. Verde. Albastru. Indigo. Violet. Lumina încă mai exista.

Privi spre Iulia. Râdea. Citea și râdea.

— Ascultă: „Trebuiesc numai să fie femeile unei singure neveste ca diaconi nu credința copii și casele lor"...

— Hai să mergem!

- Unde?

— Să le căutăm.

— Bine.

își întinse spre el picioarele lungi, frumos arcuite:

— Mi-am pus doi ciorapi de două culori. Pentru tine.

O primi uimit. Femeia avea o capacitate extraordinară de a-1 surprinde. Totul îi venea atât de firesc. Peste o săptămână poate va reuși numai să se uite la el exact ca acum, iar el va fi la fel de surprins.

Ieșiră. »

La nivelul 2, nimeriră într-un grup de câteva sute de indivizi, înveșmântați în pene, purtând măști împodobite cu ciocuri monstruoase de rață. Țipau nearticulat, miș- cându-si mâinile într-o imitație nereușită de zbor. 1 » »

O trase pe Iulia la adăpostul unui gang. Privea absorbit procesiunea, încercând să înțeleagă ce doreau (doar fețele ascunse și gândurile lor ar fi putut spune), când simți un cot dureros și ascuțit în coaste. Se întoarse să riposteze, dar se controlă, înțelegând că gestul fusese o dovadă de prietenie. Oamenii se simțeau din ce în ce mai apropiați, barierele sociale se sfărâmau în fata dorinței de comuni- care. Ar fi dat oricât unui necunoscut, numai să-i asculte cinci minute.

— Sectanți. Apocaliptici. Operațiunea A Douăsprezecea Lebădă. Inspirată din texte ale creștinismului târziu: Evanghelia după Andersen și Anania. A doua venire, Mântuitorul o va face în formă de pasăre. Și cum am început să devenim necuvântătoare, nici apariția Lui nu poate fi departe.

Cel-cu-cotul depănase frazele dintr-o suflare. Un mo- șuleț cu obrajii fleșcăiți, nasul roșu și ochii bulbucați. II recunoscu. In timpurile bune cerșea pe Bulevardul 0, lângă Obeliscul Ochiul și Urechea Libelungilor („unica forță conducătoare"). Și cum era singurul cerșetor tolerat (permis?) pe Bulevardul 0, banii îi făcea cu adevărat vânzând autorităților ceea ce reușea să afle punând cap la cap înjurăturile vagabonzilor, scârțâitul pantofilor pe asfalt și tușea motoarelor. Acum, picioarele lui uitaseră că sunt strâmbe, el însusi uitase că informațiile costă, uitase chiar și verbul „a uita".

Așteptară până când oamenii lebădă se împrăștiară care încotro.

— Ce facem? șopti Iulia.

Ridică din umeri. Verificase câteva biblioteci publice. Cuvintele dispăruseră până și din memoriile calculatoarelor, de pe servere, din înregistrările video sau audio.

— Nu știu. Trebuie să existe o soluție. ♦ »

— Te iubesc, Alex.

Oare cât era de adevărat? Oare Iulia se grăbise să-i spună asta de teamă că mâine nu va mai avea cum s-o facă?

7.

Tinându-se de mână, intrară într-un bar. Unul miro- sind a ruj ieftin, a sânge, a cazacioc, a droguri, a polițiști sentimentali și proști, a țipi duri și a literatură de consum. ÎN GHERMANA clipeau neoanele de deasupra barului, dar Alex știa că înainte barul se numise altfel. Mai existase un cuvânt în fața celorlate două, plastic topit, sârme, bare de metal contorsionate veghind martore asupra amintirii lui Alexander Brant - scriitor. Ca atunci când ti-ai dat întâlnire și aștepți îndelung și privești prin fereastră și întorci capul ori de câte ori se deschide ușa, fiecare chip semănând de departe, ți se pare fiind acela (fir-ar ale dracului de dioptrii care trebuie schimbate); ori, mai simplu, ca atunci când la Judecata de Apoi stai în spatele celorlalți la coadă, timpul trecând (care timp?), așteptând ca automatul de prezență să-ți înscrie pe cartelă răsplata cuvenită pentru viața pe care ai trăit-o în păcat sau în bine.

Alexander Brant bău mult, (paradoxal) pierdut în gânduri, în barul cu nume schilod deasupra intrării, ÎN GHERMANA. Hă, hă, răcni, când, într-un târziu, ieși de acolo cu mâna dreaptă înfășurată de talia luliei (de două zile nu

mai era Iulia Curva, ci simplu, Iulia), hotărât ca în fiecare zi din zilele pe care le mai avea rămase să scrie ceva. Nu pentru Publishing Network. Pentru el însuși, pentru Iulia, pentru toți ceilați. Pentru cuvintele care vor muri nenăscute.

In aceeași seară se ținu de cuvânt:

vinul miroase a albastru
de saxofon
iubirea

8.

Integramele deveniseră mai simple. Plictisitor de simple. Orice dicționar stătea martor că singurul cuvânt începând cu „ac", din cinci litere, e.

Că înseamnă.

Operațiunea A Douăsprezecea Lebădă căpătase amploare: Nu mai sunt bune! La gunoi cu ele! Mama lor de cuvinte! Ardeți-le pe toate! Să dispară!

9.

Iulia făcea exerciții: dinspre, către, fără, între, lângă, peste, printre.

Apoi, dintr-odată:

— Mergem la un prieten!

Cine putea fi un prieten al luliei: un hermafrodit? Un pește-polițist? Un mutant cu scula de-o juma' de metru?

Coborâră la nivelele *minus.* Pentru el era prima oară când se aventura aici. Umblată fată, gândi.

— Alexander Brant.

— Nataniel ben Iosua.

Arătând mai bătrân decât însusi orașul, un evreu veritabil, uitat de vreme în subteranele metropolei. Cum numai în visele unui neonazi dement se mai putea găsi. Cum dracului îl cunoscuse Iulia. Oare slujitorii Torah aveau voie la curve plătite?

— Rabi, dă-ne cuvintele! zise femeia.

De parcă s-ar fi așteptat la replica asta, ca în scenariul unui film atât de prost încât devine cult, în care totul nu este decât o farsă imensă pusă la cale de prostituată și vrăjitor, ca să-l dea gata pe el, mare scriitor, evreul întinse o mână descărnată cu un petec de hârtie împăturit:

ihfh ihhv ivhh ivnn mw ihvn

hivn hiw nviD nvm nmv nnui vinn vimn vnin vnm vmn unm hînv nivh nnui nmif nvin mum Un biet buchisitor al textelor vechi, poate un înțelept, care atunci când va pierde cuvântul sfânt nu va mai fi nimic.

— Cine are urechi de auzit, să audă!

Replica bătrânului îl surprinse. O dată că era probabil singurul evreu din istorie care citase vreodată din proorocul Iisus, apoi că îi descoperise gândurile și ușurătatea cu care citise hârtia. Alt înțeles se ascundea în spatele comutării literelor numelui vechi al lui Dumnezeu.

Mulțumiră și ieșiră repede din hruba întunecată din ciment umed în care trăia bătrânul.

10.

Stupiditatea cumunicatelor oficiale de la început

pierise, rămăseseră doar liste din ce în ce mai scurte de cuvinte care se se difuzau încontinuu, de parcă asta le-ar fi ajutat să nu dispară:

...umbla, umbrelă, umed, umor...

...unde, unt, unul...

...uragan, urcare, ureche...

Raționalizarea limbajului acum nu mai însemna a vorbi mai inteligent, ci era la fel ca în trecut când raționalizarea alimentelor însemnase nu să mănânci mai sănătos, ci să mănânci mai puțin.

Apoi, neîntinat de mocirla cuvintelor, Cântecul Libe- lungilor țâșnind din difuzoarele instalate în intersecții, baruri, adăposturi, birouri, hale, bordeluri, locuințe, vehi- cole, sălbatic, tumultuos, percutant, poruncitor, sfâșiind timpanele cu geometrii fiebinți și ascuțite, care cereau supunere, nu înțelegere, răsună multe zile la rând, ocean de sunete apăsând asupra tuturor.

Semn că se pregăteau măsuri excepționale.

Cineva acolo sus hotărâse că mai era o speranță, că dispariția cuvintelor - oricare ar fi fost motivul - se va opri la un moment dat, iar cultura, literatura, filosofia, istoria omenirii (ori măcar acele părți care erau pe placul Libe- lungilor) trebuiau salvate. Cel puțin în rezumat. Alexander se văzuse înrolat, refuzul era clasificat ca înaltă trădare și pedepsit pe loc cu condamnarea la moarte, într-o stranie armată de genii scribi salahori.

110

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Asta îi amintise de prietenul său M. Agrămescu, și el scriitor, care într-o noapte, după prea multe sticle, nu se mai oprea din zbierat: „Scriitorii sunt o armată de elită! Scriitorii sunt o armată de elită!..."

Era plătit mai bine decât visase vreodată, i se pusese la dispoziție o suită de lux la nivelul 9, și în plus era o experiență suficient de interesantă, să

ejaculeze iepurește din țevile uneltelor de scris semințe șchioape de idei care trebuiau să (con)țină locul belșugului risipit de cei de dinaintea lui.

Pe lângă scriitori (nivelul 9 sud) mai fuseseră înrolați muzicieni, dansatori (9 est, nimeni nu înțelegea de ce puși împreună), artiști plastici (nord), matematicieni și programatori (vest, celelalte științe desemnate inutile prin lege).

— Mă doare o aripă. Era un fel de a vorbi a luliei.

— Nu știi să zbori asa sus! * 1

Adică nu știi să trăiești la nivelul ăsta. Aici excrementele îți sunt scoase direct din intestin, transpirația ți-e suptă cu glande sudoripare cu tot, mâncarea ți-e vârâtă direct în vene, iar lumina direct în nervul optic. Aici ai tot ce-ți dorești: aseptic și ambalat în vid. E cel mai de sus nivel în care poți pătrunde venind din afară. La al 13-lea își avea sediul „porcul multicefal". Până acolo trăiau muștele năclăite în jgheabul cu lături și căpușele dintre rândurile de bărbii.

Cele două replici îi amintiră de o poezie a lui Charles Baudelaire. Pe vremuri o știuse pe dinafară. Acum nu-și mai amintea nici măcar cum se numește, însă reținuse ideea.

111

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Tastă (textul mergea automat în baza de date secretă a guvernului):

Baudelaire, Ch, - poezie: „Zbori sau mori"

11.

DA

Da - urlau difuzoarele în intersecții și piețele publice

Da - îți ofereau ziarele

Da - sclipea pe ecrane

Da - îți vârau cu de-a sila în urechi podcasturile.

Da era singurul cuvânt care rămăsese. Vremea ideală pentru referendumuri, lovituri de stat, cereri în căsătorie, împrumuturi la bancă și reglări de conturi.

Un da fără sfârșit, gemut, urlat, chiuit, alcătuit din milioane de da-uri sacadate străbătând ca un adio toate nivelurile metropolei.

Alexander Brant își găsise un adăpost la nivelul 0, după câteva săptămâni de stors inutil creierul, guvernul își dăduse seama și îl aruncase ca pe o măsea stricată. Păstrase numai artiștii plastici, compozitorii, savanții. Cei care ar fi putut crea un nou limbaj, asociind forme și sunete cu logică și înțelesuri. Un limbaj pentru elite, oricum trei sferturi din semenii lui Alexander știuseră să scrie numai netspeak și să citească doar reclame.

Aceștia din urmă puteau folosi poziția colțului gurii, încordarea obrazului, închiderea pleoapelor, tresărirea liniilor frunții, direcția privirii.

Ridici brațul, rotești umărul, arcuiești șoldul, te-apleci, îți arunci părul în vânt.

Fiecare deget poate crea o mie de simboluri, două degete o mie de simboluri înmulțit cu o mie de simboluri, și așa mai departe, $1000+1000^2 + 1000^3 + 1000^4 + 1000^5 + 1000^6 +1000^7 +1000^8 +1000^9 +1000^{10}$, mai multe decât toate cuvintele din toate limbile care au existat vreodată.

12.

Două zile nu făcu nimic. întins pe o saltea murdară, aruncată direct pe podea, fără să se miște, cu ochii ațintiți în tavanul cenușiu, contemplând un viitor în care el nu-și avea mai avea rostul. Iulia părea neafectată de moartea cuvintelor. Și nici nu dăduse vreun semn că i-ar fi păsat în vreun fel de starea lui. Veni și plecă, de fapt stătu mai mult plecată.

Curva dracului, futaiul n-are nevoie de cuvinte, continua Alexander să-și plângă de milă fără să realizeze absurdul și ironia unor astfel de gânduri, până când în dimineața celei de-a treia zile, Iulia intră val-vârtej, se aplecă asupra lui, îl prinse de brațe și, cu o forță pe care el n-ar fi bănuit-o niciodată, îl smulse din îmbrățișarea jegoasă a saltelei. îl târî afară din adăpost, măturând cu el gunoaiele de pe jos și indiferentă la sunetele nearticulate ce ieșeau din gura lui Alexander, jumătate protest, jumătate uimire, îl aruncă într-un vehicol parcat în fața adăpostului. Era un automobil dintre acelea cu combustibili fosili, ce apăreau în pozele de familie și pe care el le crezuse dispărute, reciclate cel puțin cincizeci de ani în urmă.

Mai mult decât atât, Iulia părea că știe și cum să-l opereze, extraordinar câte resurse nebănuite avea fata asta.

Tofilescu

Slalomă printre grămezile de deșeuri descărcate aici de către mașinile de gunoi ce deserveau nivelurile supre- rioare ale metropolei, mormanele fumegânde de metal și plastic în care aceleași mașini de gunoi fuseseră transformate de proteste, adăposturi, magazii și hale părăsite, grupuri răzlețe de bande violente sau căutători în gunoi izolați, până când nimeri pe una din autostrăzile largi și drepte, acum necirculată, care ieșea din oraș.

Continuară drept ore întregi sub cerul întunecat, Alexander se strădui să-și aducă aminte când îl văzuse ultima oară, până când automobilul se zgudui tușind violent de câteva ori, apoi se opri. Nu mai aveau combustibil. Privi în urmă, metropola devenise o masă amorfă, abia vizibilă.

Habar nu aveau unde se aflau. Lăsară mașina în mijlocul autostrăzii, escaladară zidul de ciment care o mărginea și se întinseră pe un petec de iarbă. își întâlniră privirile. A lui plonjă adânc, cu disperare, în ochii luliei, ar fi vrut să-i zică ceva, erau acele două cuvinte pe care el nu apucase să i le spună niciodată, iar acum era prea târziu. Orice, chiar si *da* ar fi vrut să-i zică, ea ar fi înțeles răspunsul tardiv al măsturisirii ei mai vechi, însă milioane de piepturi care îl urlaseră încontinuu zile întregi îl omorâseră și pe acesta.

Prostii, păreau că spun ochii ei, cine are nevoie de vorbit, și fără să-și desfacă privirile, cu mișcări infinitezimal de încete își lepădară hainele și se uniră amândoi într-o singură silabă, silaba perfectă, fără sunete, cu două spinări și patru picioare, întâiul cuvânt, om.

Apoi, se întâmplă ceva despre care el doar citise, văzuse în filme și documentare vechi, își imaginase și scrisese de mii de ori. începu să plouă. Căzând în șiruri fără sfârșit, negre ca o cerneală, simți mai întâi picăturile calde pe spatele gol, apoi le văzu adunându-se ca niște cuvinte pe obrajii luliei. întinse mâna să le șteargă, dar rămase cu ea suspendată, gestul îngheță la jumătate; în sfârșit, fericit, înțelese. »

O VIATA DE ARTIST

lui Piti (in memoriain)

Radu Gonga e scriitor adevărat.

Asta de când agenții Ordinii Statale l-au găsit mergând în derivă pe străzi și, pentru ca acesta să nu mai: întărâte câinii, sperie copiii, provoave avorturi spontane, cauzeze accidente rutiere si catastrofe feroviare, aeriene si navale, l-au săltat, l-au aruncat într-o garsonieră și l-au anagajat scriitor al statului.

Iar lui îi place enorm meseria. Stă mai tot timpul în poziția semi-căzut-pe-masă și cu o mână își bate mașina să facă litere, în timp ce în cealaltă mână („io... io sunt... mm... stângaci", zice el din când în când, explicând situația) tremură cu sclipiri timide o țigară.

Radu Gonga soarbe cu încetinitorul o înghițitură din ceașca de cafea din stânga, apoi întinde cealaltă mână și arde un bobâmac mașinii de scris. Mașina pune o literă pe hârtia albă, pe jumătate goală.

Trage din țigară. Scrie o literă.

Afară, de zile întregi, plouă. Apa a acoperit străzile, a urcat scările și acum clipocește în fața ușii de la garso-

nieră. Dar el nu se ridică să privească prin fereastră, să vadă ce se întâmplă. Niciodată nu se ridică atunci când scrie. Bea un gât de vodcă direct din sticlă, totdeauna direct din sticlă, apoi șoptește printre dinți „Urâtule!". Radu Gonga se ceartă cu amintirile. Mai arde una mașinii de scris.

Cască, liniștea crește încet în cameră, își aprinde o

altă țigară. Scrie o literă.

Cioc, cioc, cineva e la ușă, o balenă tigru imensă, o bestie. Ciocănitura înviorează atmosfera din povestea la care tocmai lucrează. Dar el nu deschide. Nu deschide niciodată când scrie. Atinge mașina de scris, mașina face o literă, Radu Gonga duce iarăși sticla la gură.

Trage din țigară. Scrie o literă.

O serie de explozii puternice zguduie pământul, spărgând timpanele a zece miliarde de oameni. Pe jumătate din ei îi omoară pe loc. Radu Gonga soarbe lent, calculat din cafea. Nu aude șocul. Niciodată nu aude când scrie. Țigara tremură cu luciri timide în mâna stângă. Ia un gât de vodcă. Scrie o literă.

Ridică mâna, scuturã, cenușa cade pe lângă scrumieră, pe masă. Suflă, duce sticla la gură, lovește mașina. încă o literă apare pe coala jumătate înnegrită. Afară oamenii mor unul după altul ca muștele. Radiații. Miroase a moarte. Radu Gonga nu iese să vadă ce se întâmplă. El nu simte niciodată mirosul când scrie. Iar acum scrie.

O lumină albă puternică inundă camera trecând prin ferestre. Nu o vede.

Lichidul transparent și tare se zbate între marginile sticlei pe care tocmai o așează pe masă. Țigara se stinge în

scrumieră. Ia o gură lacomă de cafea. Apoi scuipă zațul în barbă. „Al... dracu" rostește galeș privind în tavan. Vodcă. Cu un deget apasă o clapă a mașinii de scris:

Strânge foile și se ridică. A terminat. Privește ceasul. E IO^{00}. Sâmbătă dimineața. (Care sâmbătă?). Trebuie să plece. Unde? Nu contează. O să-și dea seama mai târziu. Aruncă manuscrisul într-o geantă

veche de piele, cu un colt al foilor atârnând afară. Iese. Ceva e schimbat afară. Nu înțelege ce. Merge o vreme, apoi o arătare neobișnuită cu aripi mari, albe, întinse îi taie calea. O amintire se materializează în ceață: ceva asemănător, cândva, într-un orășel de provincie, cioplit în marmură. Apoi ploaie și prietenii făcând cerc în jurul lui, glumind pe seama lui, iar el fericit, știind că era iubit de prieteni, că glumele acelea veneau din dragoste. Ce s-o fi ales de prietenii săi de- atunci?

— Ptiu, drace!

— Greșit, zice arătarea.

— Unde suuunt? întrebă Radu Gonga.

— In rai, îi răspunde arătarea.

— Și tu... t-tu...

— îngerul.

Un val de înțelegere îi inundă fața. „Să-să spuneți voi că io-io sunt p-prost", bolborosește el. Bucuria îi strălucește în ochi. Legile vechi nu mai sunt. Cu colțul manuscrisului atârnând în afara genții de piele, după atâta amar de timp, pornește în derivă pe străzi.

Până când, un agent al Ordinii Divine, ca Radu Gonga să nu mai: întârâte câinii, sperie copiii...

DRAGOSTE SI REVOLUȚIE 5 5

1.

E ciudat cum poți să te simți atât bine când, deși până acum n-ai avut niciodată imboldul acesta, te-ai dus la magazinul cu caiete - te gândești și te întrebi uimit cum ți-a venit ideea, cum un altul, venit din altă parte a lumii, nu ar fi bănuit niciodată că palalelipipedul acela cenușiu e un magazin la care se vând caiete, dar tu, care te-ai născut aici, n-ai plecat și nu vei pleca niciodată pe o altă insulă, oare cum o fi pe o altă insulă?, la fel? (e ciudat și de ce îți vin acum atâtea întrebări; sau e ciudat de ce nu te-ai întrebat niciodată?), știi ce e paralelipipedul cenușiu la care te-ai dus, memoria ta știe și ce sunt și celelalte paralelipipede cenușii din jur identice cu magazinul la care se vând caiete, știe ce e necesar să faci, știe topologia insulei (sau a unei părți a insulei), știe poziția ta socială, știe o mulțime de lucruri pe care *trebuie* să le știi, dar știe (de unde, te întrebi iar) că există multe altele pe care nu le știi pentru că nu trebuie să le știi - te-ai dus, ziceam, și ți-ai cumpărat, bineînțeles că altceva nu puteai de acolo, un caiet.

Și ce e atât de uluitor că ți-ai cumpărat un caiet, ți-ar putea zice cineva și tu ai crede că e prost (sau face pe

prostul), că individul care ți-a zis asta e nebun și te-ai întreba ce caută lângă tine, vorbind cu tine, de ce nu e prins și dus pe insula aceea - ești sigur că există o astfel de insulă - pe care se exilează nebunii, la toate acestea te-ai gândi dacă n-ai ști că el este un altul, venit din altă parte, care habar nu are cum e viața - frumoasă, ai completa tu în sinea ta - aici, e uimit și are nevoie de explicații. Dar tu l-ai lăsa în pace, nu i-ai răspunde și te-ai gândi mai departe la caietul pe care ai dat, acum nu mai contează cât, însă cei care trăiesc și muncesc în mirosul de pământ negru și lipicios în tunelele săpate în adâncul uscatului (nu ca tine care trăiești deasupra), iar în memoria lor există mult mai puține lucruri decât în a ta ori muncesc și trăiesc în capsulele acelea izolate de pe fundul mării și au memoria la fel cu a celor din subteran ar fi dat mult mai mult, din ceea ce primesc în schimbul muncii. Realizezi că e o prostie ce ți-ai imaginat, *muncitorii* nici nu știu ce e acela un caiet (și nici n-ar fi știut cum or fi avut la ce să-l folosească) și te bucuri că te-ai născut și că trăiești la suprafață și că te-ai putut duce la magazinul unde se vând caiete, că ți-ai putut cumpăra un caiet, pe care de fapt nu ai dat nimic, ai intrat acolo și ai zis, vreau să cumpăr un caiet, iar o voce ți-a răspuns, poftim și mulțumesc, și ai luat caietul, te aștepta pe o masă, singurele obiecte în mijlocul clădirii aceleia mari și pustii, și ai plecat.

Stai și te bucuri ca un copil mângâindu-i coperțile, ți se pare că în viața ta n-ai atins ceva mai plăcut, oare ce o însemna pipăitul, simți ceea ce există în realitate sau e numai proiecția sentimentelor tale îmbrăcând obiectul?

Nu știi, dar realizezi că nu asta e important. Realizezi că nici pielea femeilor pe care le-ai avut (ce-o fi și chestia asta cu femeile: o amintire, un vis, amintirea unui vis?) în perioadele de împerechere nu ți s-a părut mai plăcută la atingere decât cartonul subțire și poros din care sunt făcute coperțile obiectului ce-ți stă acum în față, cenușiu și împodobit cu siluetele din cerneală neagră a unor flori și animale fantastice. Fantastic e ceea ce ți se pare ție a fi fantastic, ceea ce n-ai crezut niciodată că ar putea fi real, că ar putea fi, de fapt flori și animale pe care nu le-ai văzut și nu crezi că le vei vedea vreodată.

E ciudat și cum poți să te simți al dracului de bine când stai în fața foilor albe și, deși niciodată nu ți s-a întâmplat asta, ai vrea să scrii, te gândești(?!) la o mulțime de lucruri și te bu-curi. Ai vrea să scrii, dar nu știi despre ce merită să o faci, care din mulțimea aceasta de gânduri-lucruri e atât de important, încât să-1 furi timpului și uitării.

Oare mâine o să știu?

2.

Orașul seamănă cu o imensă tablă de sah. Astăzi m-am , >
plimbat îndelung prin el. Nu știu de ce, dar mă așteptam să găsesc ceva nou, uimitor. E o prostie, e într-adevăr o prostie să-ți asculți interiorul și chiar asta am făcut azi, m-am ascultat prea atent și am crezut că descopăr în mine o voce firavă, orașul e altfel, zicea, du-te și privește-1, caută! M-am plimbat și n-am găsit nimic, apoi m-am dus pe plajă și m-am rugat îndelung Mării. Să mă ierte. Acum știu că vocea nu era decât o părere, că mă lăsasem drogat

de șinele meu. Deși nimeni nu mi-a interzis asta, sunt
» '
convins că nu e ceva de laudă să te lași drogat de propriul sine.

Străzi drepte, în unghiuri drepte, străzi cenușii, mărginite de imense paralelipipede cenușii. Văzute de sus seamănă cu o tablă de șah. Sau cel puțin așa mi-ar plăcea să fie si sunt convins că este, cu toate că eu nu știu ce se află în partea dinspre cer a clădirilor. Poate acolo sunt alte ființe pentru care locul pe care eu îl privesc dându-mi capul pe spate reprezintă josul, ale căror paralelipipede cenușii sunt aerul prin care noi ne mișcăm și care își imaginează ca și mine că lumea văzută de deasupra lor este o imensă tablă cenușie de șah. Toate acestea sunt posibile, eu cred că nu sunt însă și adevărate. Ci adevărat e numai că bucata de pământ pe care trăiesc eu se vede astfel de sus.

3.

Trebuie să fie clar (pentru cine? sigur că pentru mine!) că ieri nu a fost ieri și alaltăieri nu a fost alaltăieri. Ce tăm- >
penie am putut să scriu! Voiam să spun că zilele acestea trei în care am scris în caietul împodobit cu siluetele unor plante și animale fantastice nu au urmat una alteia, răsăritul uneia imediat după apusul celeilalte. Am scris numai când am trăit ceva, mai bine spus trăit-gândit ceva, am pus pe hârtie câteva rămășițe din ceva-ul acesta, iar între cele trei zile s-au întâmplat mai multe apusuri și răsărituri. Nu știu câte, nu le-am numărat, e inutil să numeri zilele ca să știi câte au trecut prin tine (încălțate în

bocanci țintuiți sau în sandale de catifea), important e să știi că momentul în care ai început să exiști se cheamă naștere, că acela în care o să dispari este moartea și tot ce se întâmplă între ele două se numește viață. Mare plictiseală!

Si dacă tocmai din plictiseală ar trebui să numeri zilele si să le dai nume? >

4.

Ca și cum înghesuite și închise până acum, habar nu ai unde, și fără să fi avut habar de existența lor, gândurile tale, o mulțime de gânduri ale tale, eliberate brusc, ar țâșni haotic, ți-ar săgeta călcându-se în picioare (picioare de gând?!) creierul și tu nu poți sau nu știi cum să le domolești, ai vrea să le scrii ca să le cunoști mai bine, dar gândurile o iau înaintea mâinii neînvătate cu scrisul. Unele 1
sunt mai iuți, altele mai înalte, ai vrea să surprinzi pe cele ce vin de departe (sau din adâncuri), dar la ieșire se înghesuie multe altele, mai ușoare, mai șirete, de mai aproape, se ucid între ele, pe hârtie ajung prea puține și ți se pare că ai pierdut o parte din înțelepciunea acestei lumi.

Citesc întâmplările zilelor trecute și încerc să descopăr ce am pierdut, aș vrea să-mi pot cerceta neuron cu neuron creierul si să-l storc de senzațiile si ideile ce s-au ascuns
în el atunci.

Insula pe care trăiesc - îi zic „insulă" pentru că așa mi se pare normal să-i zic, iar dacă mi se pare normal înseamnă că asa si este - seamănă cu o tablă de sah, acum sunt convins de asta pentru că azi, înainte de a începe să scriu,

m-am plimbat iarăși îndelung pe străzi. M-am plimbat încercând să reproduc traseul și să rememorez gândurile din ziua în care am scris prima oară despre asta. Și m-am întrebat, nu mai știu dacă am făcut-o atunci sau am ' »

făcut-o azi, știu doar că e atât de plăcut să te întrebi și apoi să-ți răspunzi - dacă poți - și iar să te întrebi și să te străduiești să-ți dai un răspuns, încât nu înțeleg cum de am descoperit atât de târziu plăcerea aceasta, m-am întrebat: eu ce sunt? Un rege? Un pion?

Nu-mi amintesc dacă deja am reușit să răspund (în ziua aceea sau azi) și realizez dintr-odată că mi-ar plăcea să fiu un nebun. Un nebun cenușiu luptând pe o tablă cenușie de șah împotriva altui nebun cenușiu.

5.

E ciudat cum, de când am început să scriu nu am mai simțit nevoia să mut în partida de șah pe care o joc de atâta timp în locuința mea. (Cu cine o joc? Hm, la asta mă voi gândi altădată, prea multe întrebări deodată). îmi dau seama - și nu mi se mai pare surprinzător - că orașul acesta (insula aceasta) în care nimic nu se poate compara cu altceva, pentru că toate seamănă atât de mult între ele, l-am asemuit cu o tablă de șah. Poate pentru că și eu, pe masa din mijlocul locuinței mele, am una, cenușie, pe care, cu piese cenușii lupt împotriva altor piese cenușii ale unui adversar necunoscut.

Poate chiar împotriva mea.

Am greșit spunând lupt. Pentru că lupta presupune, în lipsa urii îndreptate către cel pe care îl înfrunți, cel pu-

_____ țin un scop, motivația, trofeul pe care îl obții învingând, înainte mutam când tensiunea acumulată în mine zi după zi devenea de nesuportat. Apoi nu am mai făcut asta pentru că am realizat, uimitor nu-i așa, că tensiunea dispare scriind și lasă în urmă aceeași exaltare lucidă (nu sunt încă învățat cu cuvintele, mi-e încă greu să le folosesc și ceva îmi spune că poate am greșit zicând exaltare lucidă) pe care o simțeam în urma înfăptuirii ca pe un ritual al mutării unei piese pe tabla de șah.

Oare ce făceam atunci și ce fac acum înseamnă artă?

Oare Nd7 e poezie?

Oare de unde știu eu cuvintele „artă" și „poezie"?

Oare ce înseamnă?

6.

Astăzi am fost la bibliotecă si am cerut un dicționar. » ♦

Totul mi-a venit atât de firesc încât n-am mai stat să mă întreb de unde. Bună ziua, am zis și, vă rog un dicționar. Poftiți a răsunat o voce în paralelipipedul cenușiu, înalt și aproape gol - bibliotecă. Aproape gol pentru că, în fața mea, pe o masă, așteptându-mă (singurele obiecte în mijlocul clădirii) era o carte cu doar două pagini și coperți cenușii și groase - dicționarul. Pe prima copertă scria cu cerneală neagră, DICȚIONAR PENTRU CUVINTE. Pentru două cuvinte: ARTA - formă a conștiinței sociale care oglindește realitatea în imagini expresive; totalitatea operelor care aparțin acestei forme a conștiinței sociale; operă omenească în care se manifestă talent sau geniu; POEZIE - arta de a scrie versuri; creație, operă literară în versuri.

Am memorie bună și cred că am reprodus întocmai. Sunt multe cuvinte pe care nu le știu și al căror sens trebuie să-l găsesc singur. Am să pot face asta, sunt sigur, și cuvintele artă și poezie le-am folosit fără să știu ce înseamnă sau că există. Că nu sunt inventate de un capriciu al minții mele. Acum sunt însă prea obosit. Prea obosit ca să încerc am fost și după ce le-am citit în dicționar, așa că m-am dus să mă întâlnesc cu Marea. Să mă rog Ei. Ea e atât de bună, totdeauna mă înțelege, mă liniștește, îmi dă putere. M-am dus la colțul dispre vest al insulei (vestul e înspre care *pentru mine* apune soarele), unghi drept de ciment cenușiu și, înconjurat pe două părți de Mare, am privit-O. Mi-am dat seama cât de mult O iubesc. Ar fi absurd să nu O iubesc pe ZeițaMamaNevasta mea. Ea m-a născut, Ea mă hrănește, Ea mă apără. împotriva cui mă apără? Simplu, împotriva invadatorilor: cei care trăind pe alte insule vor să o ocupe pe a mea, să mă omoare. Dar și eu trăiesc pe o insulă... asta înseamnă că și eu pot fi invadator? Eu nu am vrut niciodată să plec de aici, să ocup alte insule, să-i omor pe ceilalți. Sunt sigur însă că ei vor asta. Adică ei da si eu nu. Eu de ce nu? Sunt din ce în ce mai obosit.

7.

E o altă zi.

Intre timp am trăit o perioadă de împerechere. Deși nu simțeam nevoia, am făcut-o. La fel ca în trecut, am ieșit din locuința mea, am traversat ca în transă o parte din oraș, neștiind drumul, și am intrat într-un paralelipiped

cenușiu în care trăia o femeie. Mi-a spus că mă aștepta. Atunci am crezut-o. Acum nu mai sunt la fel de sigur, înainte nu reușeam să-mi amintesc nimic din ce mi se în- tâmpla în astfel de perioade, din ceea ce se petrecea după ce ieșeam din locuință. Decât că mă simțeam apoi minunat de liniștit și în timp ce trupul mi se topea într-o oboseală plăcută gândurile îmi curgeau lin către lubitaMamaZeița mea Marea.

Mint! Oare pe cine vreau să înșel? Nu sunt ale mele singurele mâini în care caietul cu coperți cenușii se va odihni și ai mei singurii ochi care îl vor cerceta vreodată?

îmi aminteam vag, în străfulgerări (rele, rușinoase) ale minții, bucăți de epidermă, din epiderma mea și din epiderma altei persoane (a femeii!) care era imposibil să existe. Credeam că erau numai visuri, poate semne ale unei boli de care mă temeam. Acum știu că nu erau visuri, o am clar în memorie, îi văd trupul gol, o văd mișcându-se cum n-am mai văzut pe nimeni niciodată, mă aud zicân- du-i te iubesc (blasfemie?!), o văd strângându-mi capul la sânii ei, mângâindu-mă, o aud zicându-mi, dragul meu.

Oare ar trebui să mă simt scârbit de toate acestea? Dacă am făcut ceva ce nu e bine?

Și de ce nesimțind nevoia am trăit o perioadă de împerechere? Si care e rostul ei?

De ce să trăiești si atunci când nu e bine, când nu simți » > » nevoia?

Un timp după cele întâmplate nu am mai scris în caietul cu coperți cenușii împodobite cu siluetele unor ani-

male fantastice. Cum ziceam, scrisul mă descarcă. Ce aș mai fi putut descărca după împerechere?

Acum am simțit că vreau să scap de amintire.

8.

Sunt un *muncitori*

9.

Simt că trebuie să explic cuvintele acestea trei pe care le-am scris ziua trecută. (Da, ziua trecută: scrisul despărțit doar de un apus și un răsărit). Le-am scris cu desnădejde, cu ură. Le-am scris în timp ce picături mari de lichid transparent și sărat îmi spălau obrajii. Asta se cheamă că le-am scris *plângând.* Picăturile erau *lacrimi.* Nu mă mai mir că știu atâtea cuvinte, nu mă întreb cum și când le-am învățat. *Cine* m-a învătat. Ce rost mai are să fac asta de vreme ce și eu sunt unul dintre cei ce muncesc în adâncurile întunecate și umede ale pământului? îmi vine să râd cum în prima zi mă bucuram că sunt cel ce trăiește la suprafață, privilegiatul.

Simt că trebuie să explic. Fraza îmi dă convingerea că am început să scriu nu numai pentru mine. De parcă altcineva va citi rândurile acestea. Ha!

Aproape că nu mă interesează cât de adevărat e gândul acesta. Și pentru că îmi place, pentru că aș vrea să fie adevărat, mă hotărăsc să-i zic celuilalt Străinul. Nu. O să-l numesc Prietenul.

Prietene, să știi că sunt bolnav. Creierul, memoria mea suferă. îmi amintesc din ce în ce mai mult din perioadele

despre care ar fi trebuit să nu știu. Să nu mă știu. Cum a fost perioada de înperechere, cum a fost atunci când am descoperit cine sunt. Cine suntem (încă mi-e greu să împac cele două existențe). Seara am adormit. Dimineața ar fi trebuit să mă trezesc

celălalt. Boala m-a făcut să rămân în el. în creierul lui (al meu) să rămână memoria ambelor existențe. S-a urcat în vehicolul care îl aștepta afară și care l-a condus până la extremitatea de miazănoapte a insulei. De ce faci asta, l-am întrebat? Nu mi-am răspuns. în jurul vehicolului s-a decupat o platformă care a început să coboare.

Apoi toată ziua mâinile lui, cele două mâini ale noastre, au mișcat butoane și manete, comandând alte mâini, uriașe, puternice, din oțel să smulgă bucăți din măruntaiele insulei. A făcut asta zâmbind, relaxat, cu ușurința obișnuinței. Eu, dimpotrivă, am tremurat încontinuu. Mă speriau mașinile monstruoase care încărcau minereul, mirosul greu și umed și lumina galbenă, artificială a adâncului.

De ce faci asta, l-am întrebat din nou. Nu mi-a răpuns. Mâinile continuau să mi se miște cu repeziciune pe butoane și leviere. Ce întrebare tâmpită? Era evident: pentru că era singurul lucru pe care știa să-l facă. Dar eu?

Seara ne-am întors împreună cu acelasi vehicul. Am mâncat si am adormit. Iar dimineața m-am trezit eu. N-am > »
mai simțit deloc prezența celuilalt în mine. Dar mi-am amintit, am înțeles și m-a cuprins disperarea.

129

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

10.

Cuvintele, un, altul, poziție socială, și noi - invadatori, nebunii pe care ți i-ai imaginat, muncitorii despre care ai știut înainte de a te descoperi, femeile pe care le-ai imaginat (sau nu) din perioadele de împerechere, ființele pe care în joacă ai bănuit că există în partea dinspre cer a paralelipipedelor cenușii, adversarul de la jocul de șah, femeia pe care ți-o amintești sigur și prietenul căruia îi scrii, ce vor fi

însemnând toate acestea? Simplu. Că nu ești singur, așa cum toată viața ți se va fi părut (ai fost crezut) că ești. Și ești aproape convins dar îți lipsește dovada.

Te-ai împăcat cu cele două existențe, ai înțeles că memoriile fiecăria dintre ele comunicau de mult în subconștient - altfel de unde ai fi știut atâtea lucruri, ai început să le împletești într-una singură, dar asta nu te ajută. Nu e răspunsul întrebărilor care te frământă.

Așa că te duci iarăși să te rogi Mării. Să-i ceri ajutorul. Te așezi lângă Ea și-i vorbești, dar Ea nu-ți răspunde, plez- netul valurilor nu e decât zgomot, melodia lor a murit, nicăieri nu simți spiritul. Ea - ZeițaMamaPrietena - nu e decât apă verzuie, sărată, murdară, plină de moluște și panglici verzui de alge împuțite. Ceva se rupe în tine, credința moare, urli de durere, plângi greu, înecându-te. Apoi frica te paralizează. Acum ai rămas cu adevărat singur.

Toate acestea le-am trăit eu astăzi.

11.

Nu știu câte zile au trecut de când am scris ultima
*
oară. Multe cred.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Mi-am revenit cu greu. La început m-am întors mereu pe plajă. Mereu același lichid verzui, scârbos, și nu Marea. Mereu am plâns.

Nu mai am nici măcar cui să mulțumesc pentru că am viață. Oare cine a MamaZeița mea dacă nu Marea? Oare cine m-a născut? Poate că cineva, Eu, identic mie. îmi amintesc bine (de ce îmi amintesc bine doar ceea ce s-a petrecut odată cu scrisul în caietul cu coperți cenușii, și nimic dinainte?) am

gândit cândva că pe această insulă toate se aseamănă între ele. Numai eu nu mă pot asemăna, sunt singurul, *pare* că sunt sigurul. De aceea cred că născătorul meu a fost (este) cineva identic mie.

Iar pentru insula creată pentru mine, oare pe cine să laud? Pentru mine a fost ea creată? Și când? Și pentru care *mine?*

12.

Azi am realizat că știu să număr.

De dimineață (cine mi-a spus că asta înseamnă imediat după răsăritul soarelui?) primul gând a fost să cercetez tabla de șah. Era neschimbată de când adversarul meu mutase ultima oară. După ce eu mutasem penultima oară. în fata mea aveam *o* insulă-tablă-de sah. Eu eram , »

un jucător-individ-nebun-cenușiu. Pe tablă erau alți *doi* nebuni cenușii. Cu totul eram *trei* nebuni cenușii.

Aventura aceasta a descoperirii de corespondențe între mine și numere m-a excitat teribil. Am ametit. Ca atunci » »

când te afli într-una din plimbările obișnuite prin orașul- insulă-țară și dintr-odată cerul devine din albastru atât 1 *

de albastru, iar clădirile cenușii într-atât de cenușii - până și mâinile tale ți se ivesc înaintea ochilor semănând atât de teribil cu o pereche de mâini - încât culorile și formele pe care privirea ta le răpește existenței îți pătrund în sânge ca un drog.

Când mi-am revenit am încercat să număr metodic, cu luciditate, toate piesele de pe tablă. Erau... *mai multe.* Și printr-un joc similar al corespondențelor am dedus că și eu trebuie să fiu *mai multe.* Nu era prima dată când șirul speculațiilor mă aduceau la această concluzie. Însă continua să-mi lipsească, definitivă, tangibilă, irefutabilă, dovada. Va tebui să caut în continuare. Si să-mi aduc aminte. »

13.

Mi-e aproape imposibil să spun cât de fericit sunt. Mi-am regăsit femeia. Sau am re-creat-o. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat cu adevărat însă evit să-mi pun mult prea multe întrebări. Mi-e teamă că aș putea-o pierde din nou.

Eram în locul cel vechi al rugăciunilor mele către mare, extremitatea de vest a insulei, promiscuitate, nimic altceva decât apă murdară verzuie îmbrățișând ca o prostituată

... PROSTITUATĂ - femeie care practică prostituția ...

... PROSTITUȚIE - ocupația femeii care se vinde pentru bani oricărui bărbat...

solidul insulei.

Gânduri fără sens și fără decență îmi treceau prin minte - când zeul tău moare, zeul din fiecare lucru moare și în compensație îți rămâne libertatea de a(-ți) râde de orice și dreptul de a abuza de această libertate.

132

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Am stat și am privit tumultul valurilor, lupta lor cu blocurile rectangulare de granit ce mărginesc uscatul și cumva mi-au amintit de tumultul și lupta gândurilor mele cu porțile ferecate ale memoriei. Apoi privirea a început să decupeze din zbaterea acea inutilă a valurilor curbe, unghiuri și linii care rezonau undeva în memorie ca ecourile unor pași așezați pe asfaltul cenușiu al străzii, răsfrânt și dus la nesfârșit din paralelipiped cenușiu în paralelipiped cenușiu prin orașul-insulă-creier-labirint. Forme din care am închegat femeia, ca pe un mosaic punând laolaltă câte ceva din fiecare lucru de pe insulă.

A apărut în fața mea, frumoasă, neașteptată, mi-a fost dor de tine, mi-a zis, nerecunoscătorule (?!), de

ce n-ai mai venit la mine, adică în paralelipipedul cenușiu în care trăia si unde eu mai fusesem o dată. Sau mai mult decât I
o dată. Am fost fericit că știa să mintă. I

Apoi am petrecut toată ziua împreună plimbându-ne ținuți de mână pe malul apei, iar seara ne-am împerecheat pe plajă. La sfârșit am luat-o la mine acasă. Mi-ar fi prea greu să trăiesc fără ea.

14.

Oricărui bărbat?

15.

Până acum zilele mele feseseră împărțite rigid (de către cine?), uneori neștiind unele de altele, zile de muncă, de somn, de plimbare, de împerechere, de hrană. Aceleași câteva zile împletite hidos, repetându-se la nesfârșit.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Ce vârstă ai, dacă m-ar întreba cineva, același cineva de pe altă insulă, care n-ar ști că aici vârstele sunt infinite (nu mi-amintesc când m-am născut, înseamnă că nu m-am născut niciodată) ce i-aș răspunde? Că am o zi de când mi-am cunoscut femeia, că am șase de la ultima perioadă de muncă, că am cincisprezece zile (singurele care-mi pot justifica existența, martore, sunt cuvintele scrise în caietul cu coperți cenușii împodobite cu plante și animale fantastice) trecătoare și repezi ca o furtună, zidupăzidupă- zidupăzi?...

16.

Am din ce în ce mai puțin timp să scriu. Pentru că - asta este cu adevărat important - l-am descoperi t/găsit/întâl- nit pe partenerul de la jocul de șah. Este *bărbat* ca și mine. Vorbește aceeași limbă.

Ca atunci când, deși totul în jurul tău e așa cum trebuie, obiectele ce compun realitatea imediată și-au găsit locul și s-au împreunat între ele într-o nemișcare ce pare eternă, niciodată nu vei mai avea parte de un aer atât de limpede, gândurile au încetat și ai toate motivele să fii mulțumit, conștientizezi brusc că lipsește ceva. Logica îți spune că nu, dură, fără replică (sau numai îți șoptește șireată), dar tu ți-ai pierdut demult încrederea în ea. Știi că lipsește Ceva - Amănuntul Totdeauna Absent, de care te poți foarte bine lipsi, dar cu care viața ta ar fi împlinită. Și pe măsură ce te gândești mai mult la el și vrei să-l descoperi, trecând peste automatisme și tipare ale gândirii, încercând să uiți tot ceea ce ai crezut că știi si să-ti reamintești ♦ » » » »

134

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

TOTUL, Ceva-ul devine mai întâi obsesie, apoi avalanșă. Nu îl cunoști încă, e doar o umbră care te înspăimântă sau promisiunea unei fericiri uriașe și te atrage cu o forță căreia nu i te poți opune, te orbește, te înghite, te mestecă și cu o opintire supremă te scuipă undeva, în altă parte și altfel.

Așa l-am găsit și eu pe celălalt. Eram în mijlocul avalanșei (visam oare?) trăgând de frânghia albă și moale întinsă prin mine ca un nerv uriaș încercând să mă găsesc la celălalt capăt. Apoi nu mai știu dacă marea s-a scurs prin insula mea și prin mine, sau noi am pătruns-o, dar legată la celălat capăt al cordonului ombilical hidos, uriaș din mâinile mele a apărut altă insulă, geamănă, poate era chiar imaginea noastră reflectată pe cer. Am continuat să mă opintesc în frângia-nerv-cordon-ombilical până când insulele s-au atins sărutându-se, apoi s-au pătruns una în alta, s-au suprapus, petec de stradă peste/în celălalt petec de stradă, palelipiped cenușiu în palalelipiped cenușiu. Numai că aunci când cele

două spații au devenit *unul,* eu și cu ființa geamănă mie din insula geamănă eram *doi.* Unul dintre noi se visase mai devreme (sau mai departe). Nu ne suprapusesem, simetrici dar nu identici, ca două urme de pași într-un plan, stângul și dreptul, ce nu se pot așeza una pe alta prin rotație și translație simplă.

17.

Au trecut mai multe zile de când l-am descoperit/in- ventat pe celălalt. Am stat mult de vorbă; ne-am amintit și ne-am pus întrebări.

Are si el un caiet în care scrie. M-a întrebat dacă vreau să-l citesc. L-am refuzat. Am bănuit că erau aceleași gânduri, despre insula din alt timp și alt loc, despre zilele împletite hidos la nesfârșit, pe care le-am descris și eu în a cincisprezecea zi a caietului.

Ne-am dat nume. Eu sunt Primul, iar el e Al Doilea. Sau eu sunt Al Doilea? Nu are importanță, sensul cuvintelor nu are importanță, important e că sunten *diferiți.* Apoi, așa cum ne-am găsit pe noi înșine, ne(m?)-am hotărât să-i descoperim/inventăm/aducem aminte și pe ceilalți.

18.

Am reușit.

J

Acum suntem din ce în ce mai mulți, ne strângem mereu să stăm de vorbă, fiecare vine însotit de femeia lui.

Am început să contruim împreună o ființă uriașă pe care am botezat-o Istorie. E făcută din vorbe reproducând existența insulei (a fiecărei insule), a noastră, a mea. O construim ca pe o femeie, din bucăți, lipind într-un mozaic fără început și fără

sfârșit (tocmai pentru a-i afla începutul și sfârșitul) evenimentele încrustate în memoriile tuturor.

19.

Recitesc ultimele însemnări din caiet si îmi dau seama, că am scris din ce în ce mai puțin despre mine. Oare pentru că din cauza lui *noi, mine* mi s-a părut mai puțin important?

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Câteva zile, din obișnuință, din teama că nu voi avea cu ce umple timpul, am continuat să cobor în subteran, *să muncesc.* Apoi am descoperit plăcerea de a trăi altfel decât fusesem programat s-o fac până atunci: să faci ce vrei în paralelipipedul-tău-cenușiu-locuință, să îți iubești femeia și să stai nemișcat lângă ea fără să scoți o vorbă sau să te întâlnești cu ceilalți și să petreci bucuros moartea singurătății în care ai trăit o viață întreagă.

Aproape că nu mai îmi pare rău că Zeița-Mama-Nevasta mea nu mai este, nici dorința de a mă ruga ei nu mai este, ci doar din când în când un strop de nostalgie, atunci când privesc valurile verzi, mari, puturoase pe care marea le aruncă spre insulă.

20.

Mai este doar o singură mare întrebare la care vreau să-mi răspund, să ne răspundem: cine este acela mai puternic decât cuvântul, cel care a transformat individul (individul) în mulțime de forme sărace, jumătăți de jumătăți de jumătăți de jumătăți (adică noi) împrăștiate prin lume?

Și când ne vom afla pedeapsa pentru toate aceste răspunsuri, oare ce vom face?

137

MANA

Dis-de-dimineață, după ce se trezi, Mouses își unse cu grijă articulațiile cu ulei de mecanisme fine, apoi apăsă pe butonașul acela mic pe care-1 avea la aproximativ doi centimetri deasupra gâtului. Așteptă până când în partea superioară îi înflori o umbrelă roșie de toată frumusețea, apoi ieși hotărât din cortul de tablă zincată.

— Fraților! strigă.

își putea permite să le zică astfel pentru că toți aveau în alcătuire cam aceeași proporție de oelcetreișapte.

Frații se strânseră în jurul lui.

— Uite al Dracutu, pe ăsta nu-1 plouă pe tijă, emise te- lepractic unul dintre frați, agitându-și invidios mecanismul bielă-manivelă ce-i răsărea din gât.

Dracutu era zeul lor șef la puterea minus unu.

— Vă amintiți când mi-a vorbit prima oară Dumnezeu- mătii (adică zeul șef la puterea întâi sau, cum i se mai zicea în argou, zăbestofzădors)?

— Daaa, răspunseră frații, deși niciunul nu era sigur că-și mai aducea aminte despre așa ceva. Asta se întâmplase demult și majoritatea se născuseră după evenimentul în discuție.

»

138

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Și vă aduceți aminte că atunci ne-a ordonat să pornim Călătoria pe paralela de cinșpe grade, douăzeci și șapte de minute și treizeci și unu de secunde?

— Daaa... (aceeași observație).

— Ei bine, exact acum douăzeci și două de minute mi-am dat seama că ne-am rătăcit în desert.

Frații realizară si ei, în sfârsit, că se rătăciseră în desert.

— Trebuie să-i cerem ajutorul.

— Trebuie!

Mouses începu să-și rotească umbrela de deasupra gâtului din ce în ce mai repede, până când aceasta atinse o viteză unghiulară amețitoare, apoi - în transă - își invocă zeul:

— Dumnezeumătiiii!!!!....

— Da, mă, Mouses, îi răspunse solemn o voce tunătoare.

— Dă-ne mană!

— Mână?

— Nu, mă, mană!

— Ochidochi, răspunse vocea, dându-i lui Mouses ideea unei noi încheieri pentru slujba săptămânală: „Acum și în vecii-vecilor, ochidochi!"

Și atunci, cu ochii holbați, pletele fluturând și gurile căscate, din cer începu să plouă cu căpățâni.

139

MOTANUL ZBURĂTOR

Cârciuma nu se deosebea de celelalte cocioabe din jurul ei decât poate prin felinarul de vânt agățat deasupra intrării, în a cărui lumină bolnavă scârțâia trist o firmă. Un drumeț nu atât de obosit și însetat încât să nu se poată opri o clipă înaintea intrării și s-o

privească, ar fi zărit o arătare ciudată, un animal negru și descărnat din spinarea căruia țâșneau, întinse, două perechi de aripi de liliac, acoperind în parte o pată gălbuie, slinoasă, închipuind Luna. Poate e un motan, poate e motanul zburător, ar mai fi rostit drumețul, dacă ar fi reușit să deslușească si cuvintele ce se așternea șters lângă desen și pe care felinarul abia mai reușea să le smulgă întunericului.

Noaptea cădea tropotind pe acoperișul cârciumii, cine are urechi de auzit să audă, zbieră el încercând să ușureze durerea ce-i chinuia timpanele sfâșiate de ropotul nopții, deși știa că nimeni nu putea să audă zgomotele ce-1 torturau în fiecare seară. Nici Marie nu le auzea, ea era doar o biată cârciumăreasă ce îi oferea mâncare, băutură și patul ei de vădană pe care îl încălziseră atâția alții înaintea sa. Lui îi era însă de ajuns și știa că nu căpăta degeaba toate acestea. Aflase multe în pribegiile sale și știa, de

_____ exemplu, că reușea să
sature mai bine decât oricare altul până acum poftele ce încingeau trupul ofilit, îmbătrânit înainte de vreme, al gazdei; că prezența sa atrăgea sărăntocii și bețivanii - clintela obișnuită a Măriei - cine n-ar fi fost onorat să se îmbete împreună cu el, cel care trăise la curtea atâtor nobili. Altul era însă motivul, ghicise el, era multă perversitate în această plăcere a lor, credeau că astfel nu le este cu nimic mai presus; atât el cât și nobilii pe lângă care trăise și pe care îi cobora în mocirla mulțimii grohăind satisfăcută când afla din istorisirile lui că lipind un petec al Franței cu un *de* pompos unui nume comun nu face pe nimeni mai puțin ticălos.

Toți acești ani cât bătuse drumurile prăfuite ale Franței îl mai învățaseră si că atunci când el sau cârciuma - Marie, bețivanii, vinul însuși - se vor plictisi unul de celălalt își va vedea boarfele în praful drumului, trupul în căutarea altui pat și sufletul...

Sufletul îi tresălta acum ca o frunză speriată de toamnă (ia să te mai speli prin gură, i-ar fi strigat el, de-ar fi fost o frunză, toamnei care-1 sufla cu mirosuri de moarte). înțelesese că acel timp nu era departe. Pentru că începuse iarăși să audă noaptea tropotind cu copite de negură pe acoperișuri. Și era singurul care auzea și știa că nu nelu- mină e noaptea ci mulțime de ființe hidoase sau ființe neînchipuit de frumoase ce-și împletesc viermuind tentaculele de întuneric, și mustățile de întuneric și pieile tre-murătoare de întuneric.

...așa zice și popa Colin cel surd, îi râgâi în urechea dreaptă unul dintre mușterii, apoi îl umplu de bale pe

obraz pupându-1 cu evlavie ca pe moaștele făcătoare de minuni ale Sfântului Leonard.

Eu sunt Francois - și de-aia-s breaz! -

Făt din Paris, lângă Ponthoise.

In streang va ști bietu-mi grumaz

Cât trage curul la necaz,

zbieră pentru a nu știu câta oară cuvintele astea, încercând să alunge ființele negre și stranii care-i cereau socoteală, dar nimeni - nici ele, nici mesenii pe jumătate beți - nu se lăsă impresionat de meșteșugul de a potrivi cuvinte ale Magistrului în Arte Villon.

O vreme nu mai zise nimic, de parcă desaga cu cuvinte pe care o căra cu el pretutindeni, altădată burdușită până la băiere cu vorbe cu tâlc, se golise brusc, i se rupsese cusătura, iar cuvintele se rostogoliseră pe podeaua de lut, nevăzute, neauzite și nevrute de nimeni. Apoi se ridică și-și roti privirea în jur, decupând pe rând în lumina pâlpâitoare a lumânărilor de seu șirurile de mese cioplite grosolan, pătate de băutură și mâncare, de saliva și resturile nedigerate întoarse din stomac de către cei care își spijineau acum fruntea în ele sau horcăiau întinși pe jos imitând în încâlceala nefirească a membrelor lor ființele de noapte. Apoi umbrele aruncate de opaițe pe pereții murdari urmărindu-1 cu rânjete sticlind întunecat. Văzu pe cei ce nu adormiseră încă înconjurând-o pe Margot, târfa, care întinsă pe o masă chicotea isteric când ei își așezau palmele pe pulpele rotunde sau pe țâțele generoase care i se întinseseră moi ca două gogoloaie mari de cocă pe piept. Și în mijlocul acestei mulțimi al cărei măs-

cărici de lux fusese. într-o baltă de vin. de sudoare si de duhori se văzu singur. Numai Jehan, pederastul, îl ațintea dintr-un colț cu ochii urduroși și aprinși de poftă.

Pomi spre ieșire, călcând peste trupurile ce viermuiau pe podele. Avu impresia că pașii i se afundă într-o masă informă de came care vrea să-l înghită. Un fior de greață îl străbătu luminându-i pentru o clipă cu un fir de lumină violetă măruntaiele. Senzația îi dispăru însă imediat când păși afară și se lovi de lumina palidă, atârnată ca o pânză subțire de păianjen de un colț al Lunii.

A dispărut motanul, zise Villon constatând că pata gălbuie de pe firmă nu mai era acoperită de jivina aceea ciudată.

■fr "Ar TJT

„Auzi vecine, n-ai ceva mai multă came să-mi împrumuți și mie?" In același timp își făcu loc în mintea lui și hârșâitul aspru care se întâmplase cu câteva clipe înainte, dar nu reușise să treacă dincolo de timpane, rătăcindu-se în ceața groasă a gândurilor care-1 izola de exterior.

Se mirase apoi grozav cum de nu se prăbușește de pe perete adunătura de cercuri și linii care îl închipuiau atârnând țeapăn de cumpăna unei spânzurători pe cel ce le scrijelise acolo și care cândva înmuiase cu fruntea aceeași lespede rece pe care se odihnea Villon acum. Uimirea se datora faptului că în locul în care ar fi trebuit să crească din podea piciorul spânzurătorii, printr-o gaură care apă-ruse pe neașteptate în zid, se agita o mână negricioasă,

aceeași care - realiză - îi aruncase în auz întrebarea cu carnea de împrumut. Se ridicase, răscolise un timp cu degetele în bolul de terci, hrana de fiecare zi, cea spre ființă, se întorsese și lăsase în palma răsărită din zid câțiva viermi grași și albicioși.

„Atât am găsit, ia-i pe toți că eu țin post azi" vrusese să-i zică dar fusese oprit de hârșâitul bolovanului care întregise iarăși desenul sinistru, poate singurul monument funerar al mielului lui Dumnezeu Garre (cu acest nume scrijelit pe pieptul spânzuratului se recomandase tăcut autorul).

-fr -fr

Și chiar era mai frumoasă acum, limpede și tremurătoare, plutind parcă pe suprafața unei ape, se înecă Luna, constată speriat și sări hotărât să o scape. Rămâi cu bine tu, Marie, da, e bine cum am început, trebuie să plec, nici măcar nu se mai miră că pornise să urce încet, ca pe o scară nevăzută, piciorul i se înfipse în masa colcăitoare de jivine ce i se înnodaseră sub tălpi, ca pe o plită mă arde talpa, împrejur noaptea înghițise lacomă totul, doar câteva țăndări și o pată mirifică de galben, prea departe sau poate prea strălucitoare pentru dinții-i murdari, rămăsese.

— Hei, stai, cine ești? sparse întunericul o voce și prin crăpătura făcută de ea în negură năvăliră îmbrâncindu-se mai întâi vocile, apoi trupurile a patru oameni înveșmântati în uniforma Prevotiei. > »

— Coboară-te de-acolo!

— Pe ce-ai urcat?!

— Ptiu, drace, o fantomă!

— Francois de Montorbier, zis si Villon, si încă viu, se prezentă fantoma, înclinându-se ușor, și mai urcă o treaptă în văzduh, iar ce-o mai fi în traista mea de mult golită...

— Villon?!

- Villon??!!

- Villon???!!!...

Cele patru trupuri își despicară pe rând capetele în dreptul gurii, transformând în ecou uimirea că acela pe care Prevoția îl căutase de atâta amar de vreme, ca să-1 transforme în indicator de vânt în piața Greve plutea netulburat în fața lor, la două sulițe de pământ, fără să fie, el însuși îi încredințase, un strigoi.

— Prinde-ți-1, sparse iarăși noaptea un glas din cele de mai înainte, dar Villon continuă să urce liniștit, îti las drept plată pentru han, se apropiase de malul lacului în apa căruia se zbătea înspăimântată cea care, vrând să se salveze, încercase, aruncând-o în sus, să-și lipească imaginea de cer. Ghinion însă, aceasta se înfipsese în ramurile unui copac și aștepta să se coacă.

— Să trăiești, stăpâne! tresări înțepat de un glas subțire și ascuțit, în timp ce, la picioarele sale, un crâmpei solid de noapte se freca unduitor de el.

— Noroc, Charles, îl botează Villon, în cinstea ocrotitorului său, ducele, amintindu-și că așa se numea și mâna care-i vorbise de atâtea ori prin zidul temniței.

Trebuia să vin să te iau stăpâne, să nu-ți fie frică îl făcu motanul să se mire și nu pentru că îi ghicise gândul în-

trebării ce voia s-o rostească, de ce ai plecat de *acolo,* nici de ce sau de cine n-ar trebui să se teamă - de locul unde urma să fie dus, sau de cei patru care își încordaseră arcele și încercau să țintească în umbra ce plutea deasupra lacului.

Acum îi era însă totuna. De mult nu se mai temuse de oameni sau de răul cu care aceștia vor fi putut să-l lovească. Și numai spaima de durerea provocată de vietățile care cădeau sfâșiindu-i timpanele în rotocoale întunecate pe drumuri și pe case, care erau alungate apoi ziua de alte vietăti străvezii din care era alcătuită lumina, de altele care se legănau albastre și roșii și verzi pe cer, pe câmpuri și pe ramurile copacilor, însângerându-i ochii, care se înghesuiau spumegând în cupele de vin, care viermuiau nesătule, rănindu-i mâinile, în toate lucrurile pe care le atingea, numai această teamă îl gonise neîncetat din toate locurile în care poposise, din temnițe și ascunzișuri, ca și de acolo unde fusese atât de bine primit, ca în casa unchiului său Guillaume sau la curtea cărturarului nobil de Orleans.

— Nu ești nebun, stăpâne, să nu te mire dacă-ți spun că ființele acestea există cu adevărat, îi ghicî iarăși gândurile motanul zburător. Știau că vei fi aici când ti se va 5 ♦

termina timpul pământesc și m-au trimis să te iau. Lumea asta nu e decât un han pentru toate vietățile pământului, un han ca al Măriei la care a trebuit să te aștept.

Câteva săgeți spintecară întunericul, sclipind pentru o clipă în lumina lunii, și se înfipseră în oglinda liniștită a lacului. Apoi altele își găsiră drum în trupul lui, iar Villon

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

se întrebă de ce nu simte durerea și se crezu cuprins

de vedenii, poate de delirul de dinaintea morții.

— Vor veni într-o zi și ne vor lua înapoi, zisese Charles, mâna negricioasă, nebunul, pușcăriașul filozof, sau ne vor lăsa în continuare până vom fi iar vrednici să ne întoarcem, asta depinde de fiecare, degeaba ai fost și om, și porc, și buruiană, jupâne Charles, că nu ești mai isteț cu niciun strop, vor spune, dar tu Francois, ai suferit destul, ajunge! Și tu o să căști atuncea toate trei tăieturile făcute ca un borfaș cu șișul de Dumnezeu în pielea feții - și gura, si ochii amândoi - si tu o să vezi cum o să-ti iasă sufletul, rămâi cu bine bolovane, că greu ai mai fost, zicându-ți, iar în timp ce tu o să te înalți ușor spre cer, tu o să rămâi rece și nemișcat, numai bun de mâncat pentru jivinele pământului - sau subpământului de s-o milui careva să-ți arunce câteva lopeți de pământ în cap.

— Mai lasă-mă un minut, murmurul mângâie tăcerea din jur, înfiorând-o, un minut, Charles, mai am o datorie, te rog, și fără să aștepte încuviințarea buzele lui Villon prinseră a se mișca încet dăruind vântului ultimul petec din testamentul la care asudase toată viata. >

Rămâi cu bine, tu, Marie, Trebui să plec.
Ca pe o plită Mă arde talpa. Ce-o mai fi
In traista mea demult golită Iți las drept
plată pentru han. Iar la noroc să-ntinzi
ispită Dintr-un cal mort acum un an
Furând-o-ți dărui o copită.

Apoi, un drumeț nu atât de obosit și însetat încât să nu se poată opri o clipă ca să-și înalțe ochii spre cer, ar fi zărit o arătare ciudată, un animal negru și descărnat, din spinarea căruia țâșneau, întinse, două perechi de aripi de liliac, acoperind în parte o pată gălbuie, slinoasă, închipuind Luna.

OGLINZI

losifee...

Glasul femeii se împuținase încet, topindu-se parcă în lacrimile ce-și croiseră drum peste obraji-i uscați. Din tot zbuciumul ei anterior se încăpățânase să rămână doar cuvântul acesta pe care îl îngâna într-o implorare dureroasă, în timp ce picioarele o purtau șovăielnic printre oamenii ce inundaseră curtea.

Mulți, tumultuoși, ca o apă căreia poarta deschisă și străjuită de o flamură neagră nu-i putea sta în cale, aceștia îl speriaseră. Se ascunsese în casă, în fața unei oglinzi acoperite, tremura și, dacă altădată ar fi vrut să fie mângâiat de femeia care-și striga sfâșietor bărbatul, acum îi părea străină, privirile ei îl străbăteau reci și fără să-l recunoască. Iar el se întrebă dacă ea, cea căreia era obișnuit să-i zică mamă, îl iubise vreodată, pentru că toată dragostea ei se revărsa acum asupra acelui nume.

Pentru că nu e bine, căpătă el răspunsul și încercă să-și amintească vorbele ce cu o clipă înainte i se ascunseseră ca niște păsări speriate în urechi și pe care, înțelesese, chiar buzele lui le rostiseră: de ce ați acoperit oglinzile? De ce nu e bine, ar mai fi vrut să întrebe, dar se trezi singur, cel

ce îi răspunsese întâia oară plecase. Și nu teamă fu ceea ce îl cuprinse, oare ce blesteme grozave se ascundeau în umbra acestor cuvinte, ci tocmai pentru că nu era bine și întrebarea fără adresant și fără răspuns îl determină să smulgă pânza ce acoperea oglinda. Și o clipă privi uimit cum în locul chipului său, de la baza oglinzii ce semăna acum cu o fereastră răsărise un drum. Iar spre punctul în care

la infinit curgeau și păsările, și albastrul cerului, și copacii, și marginile drumului străjuit de aceștia - tot ceea ce dreptunghiul clar reușise să decupeze din materialitatea durerii sale - se îndrepta și spatele unei siluete umane, îl recunoscu, mamă, uite, tata, vru să strige, să potolească zbaterea femeii, îi era milă de ea și strigând asta l-ar fi făcut să se simtă puternic, să ierte și să uite că plecarea celuilalt, oare cum ajunsese acolo, pe acel drum, în oglindă, o îndepărtase de el.

Acum, bărbatul îl va ruga să tacă, își aminti și se crispă de durere, știu că delirul începuse iarăși prinzându-1 în aceeași înlănțuire de imagini, care se înfigeau ca niște cuțite în adâncul aceleiași răni. „Va striga, va plânge și mă va implora să nu plec, încerca oglinda să argumenteze în favoarea tăcerii, însă drumul meu e fără întoarcere și de nu voi ajunge acolo, silueta își întinse mâna spre punctul de fugă al imaginii și mâna păru că se subțiază și curge în el, de voi încerca să rămân, voi deveni prizonierul oglinzii, sufletul meu va rămâne aici, însă voi nu îl veți vedea, va fi acoperit de luminile și umbrele realității voastre".

Nu reușea să-și dea seama dacă scena aceasta, decupată dintr-un ritual - deturnat - al morții era pură imagi-

_____ nație sau o trăise cândva cu [illegible] adevărat. Gândurile prinseră a brăzda cu irizări luminoase camera, văzu vălul căzut de pânză și copilul ce privea speriat oglinda ce începuse să se înnegureze. Știa toate aceste imagini și nu îl mai distra nici faptul că reușea să le anticipeze cu o fracțiune de secundă. Văzu chipul copilului, perceput în desfășurarea acestui vis ca find propriul chip, închegându-se în apele tulburi ale oglinzii. Apoi căzu pradă memoriei.

își aminti cum sperase mereu, întâi că visele se vor termina, mai târziu că măcar un detaliu, o nuanță în vocea, o cută în hainele cuiva (și cât pândise aceasta!) vor fi altfel sau că (atunci când totul se arătase a fi ca un film, același film, pe care era obligat să-l urmărească mereu și mereu) cineva se va milui de el și-i va schimba (atât numai!) succesiunea secvențelor.

își aminti cum își amintise de atâtea ori toate acestea.

înțelese absurdul gândurilor și nu-i mai rămăsese altceva decât să râdă.

își aminti, și se aminti amintindu-și, că trebuia să râdă. Dar, ca și altădată, se opri. Se convinsese că nu există evadare și, trezindu-se, nici scenariul pe care îl construise în minte (se ridică, își întinse picioarele căutând într-un balet abia schițat apoi un fior plăcut îl străbate la contactul cu pielea moale a papucilor, începe o zi obișnuită, într-o lume banală, pentru el - un om cu nimic altfel decât ceilalți) sau pe care îl captase dintr-un timp trecut ori viitor, oricum atât de ieftin și tocmai de aceea liniștitor.

Avea posibilitatea să părăsească „sala de proiecție". Putea pleca, dând visele care-1 chinuiau în schimbul rea-

lității. Știa însă realitatea pe care ar fi descoperit-o și-ar fi durut poate mai mult decît coșmarul ce, trăindu-1 la hotarul dintre inconștient și stare de veghe, îi revela greșelile sau (?!) nodurile esențiale ale unei existențe, a lui sau a unui alt muritor într-un punct oarecare din timpul acestei lumi.

își imagină cochilia imensă de sticlă în care se izolase; interiorul: fotolii și canapele adânci, roboți, săbii medievale, sisteme sofisticate de control, blănuri de animale pe podele, ordinatoare, bucăți desperecheate de mobilă stil, un amestec haotic de prezent, trecut, și foarte trecut, de viitor nu, era conștient că pentru el viitorul încetase de mult să mai existe. Apoi exteriorul: tumul în vârful căruia se afla instalată cochilia. Orașul imens, fără oameni, străzile năpădite de vegetație, colinele ce se înghesuiau în marginea metropolei, foarte departe pădurea în care simțea prezența fremătând de ură a răzvrătiților și veghind totul, spațiul imens și înspăimân-ător. înspăimântător pentru că acolo erau ei, cei atotputernici. Era sigur că aceste cadre sunt reale, putea doar să deschidă ochii și să le revadă, apoi să le testeze evidența rănindu-și trupul și înregistrând în același timp și senzația sfâșierii cărnii, și imaginea sângelui îngrozindu-i ochii, și propriul țipăt de durere străpungându-i timpanele.

Văzuse întregul tabolu ca într-un posibil teatru de avangardă: decorul așezat în prim plan în așteptarea a ceva care trebuie să se întâmple sau mărturisind despre petrecerea cu un timp înainte a acelui ceva; în spatele decorului ce în absența personajelor devine el însuși perso-

_____ naj, iar în lipsa acțiunii doar sugerează posibile desfășurări ale acesteia, fundalul, nu din obiecte-panouri pictate alcătuit, ci din oameni schimbând mecanic replici dintr-o piesă obișnuită; și peste tot proiectoare mânuite de un maestru de lumini beat la ora reprezentației aruncând haotic fâșii luminoase înmuiate în toate culorile spectrului. Pentru că fragmente de vise își continuaseră drumul prin no-man's-land-ul dintre subconștientul și conștientul său, suprapunându-se cu imaginile pe care acesta din urmă le construise, străbătute de gânduri ce neputând fi îmbrăcate în formă se întretăiau și succedau repezi, rușinate parcă de nuditatea abstracțiunii lor.

Copilul înspăimântat de moartea tatălui dispăruse, un alt personaj nu cu mulți ani mai în vârstă îi luase locul. Care o să se simtă teribil de deprimat pentru simplul motiv că nu poate răspunde unor întrebări fără sens, se crispă iarăși cel osândit la a trăi mereu în imaginație aceste întâmplări. Cine sunt eu? răsună ascuțit întrebarea, creierul i se prefăcu într-o catedrală al cărei ecou prinse sunetele și începu să le repete sfâșietor. De parcă o întrebare mai puțin absurdă nu ar fi fost la fel de obsedantă, își zise, un fulger albastru se desenă pe plafonul catedralei. Tânărul ridicase mâna, era totuși sincer în zbaterea sa, constată cel în mintea căruia se petrecuse gestul, oglinda în fața căreia stătea - o oglindă obișnuită ă acelei lumi inventate - îi reproduse gestul, îi reproduse și imensa scârbă de sine ce i se lipise ca o pecingine de chip. Trebuia să urmeze pumnul aruncat în sticlă, și durerea puțină și rușinoasă,

și oglinda rămasă întreagă, și tristețea sporindă a

tânărului, osânditul nu mai putu rezista și deschise ochii.

— Bună seara, Manuel! Este ora optsprezece patruzeci și cinci. Sper că ai avut un somn bun. Crezuse că o să se simtă mai puțin singur când ceruse mașinii să i se adreseze astfel. Acum i se păru o tâmpenie.

— ...o seară plăcută, vocea continuase monoton, te pot ajuta cu ceva, avea un timbru feminin grav, ușor răgușit, ca într-un cântec lent de bar îmbâcsit cu fum de țigară și ticsit cu îndrăgostiți veșnic condamnați la despărțire. Glasul venise parcă de nicăieri, se născuse din aerul ce-1 înconjura, cel interpelat vru să râdă, dar buzele sale nu reușiră decât un zâmbet schimonosit.

— Asta numești tu somn bun?! Și chiar dacă ea ar fi reușit să-i urmărească visele - sau poate le urmărise, dar fără să le înțeleagă - ce importanță ar fi avut absența acelei replici? De acum îmi vei zice „domnule", hotărî să renunțe la prenumele său Manuel. Ce nevoie mai avea de el, numele îl pierduse de mult, nu mai exista nimeni care să-l poată indentifica cu acel cuvânt, iar „domnule", singur, era mai aproape de adevăr.

— Am înțeles, domnule! Mai doriți ceva? îi confirmă mașina, însă vocea de vară galbenă îngreunată și târzie răsună în disonantă cu lexicul rece al frazei.

Ceea ce numea *mașină* era un conglomerat de inteligență artificială, automate mobile, mecanisme și aparate care dădeau viață și scop turnului și cochiliei de sticlă. Toate îi fuseseră dăruite de ei, reprezentau încununarea răsplatei pe care i-o promiseseră. El era suveranul, iar

mașina și tumul - castelul și curtea sa regală. Erau generatoarele inepuzabile de energie, erau cavalerii în armură, statui împietrite în laturile anticamerei, într-un onor dat unui oaspete care nu avea să mai vină niciodată, erau elevatoarele silențioase oprite la diverse niveluri, în scopuri demult uitate, de-a lungul înălțimii turnului, erau paharnicul și paznicul cămărilor castelului, era ceea îl îngrijise, hrănise, ținuse în viață chiar și în timpul lungilor sale somnolențe, erau armele cu raze ucigașe care îl apărau, erau iatacul, garda, iubita și măscăriciul. Toate erau ale lui, iar el era, trebuia să fie, ei îi promiseseră asta, stăpânul lumii.

— Nu, nu-mi trebuie nimic, opri tânguitul vocii acelei femei inexistente și triste.

Dar se răzgândi imediat și ordonă o baie, sperând ca apa să-l ușureze. Se ridică din fotoliu, care glisă silențios îndepărtându-se, iar împrejurul lui pereți de energie creară o încăpere de a cărei materialitate doar pipăitul îl mai putea convinge. Celelate simțuri îl transportaseră într-un spațiu de calm semi-transparent alcătuit din aburi multicolori. Se dezbrăcă, hainele se dematerializară și ele instantaneu, și se trezi cuprins în mângâierea tandră a unor palme uriașe de pudră lichidă aromată.

Se întrebă cum de mai păstrase voluptatea de a supune - ce altceva însemnau aceste capricii? -, plăcerea puterii, cum de se mai putea naște în el după atâta vreme și mai ales acum, când nu voința si identitatea oamenilor se frân- geau sub dorințe, când nu suflete stăpânea, ci substanță nevie programată să-i creeze iluzia atotputerniciei.

155

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Nuuu!!!... urletul ca o animal înfometat ce se născuse în timp și se aciuiase între sufletul și

viscerele sale, hrănindu-se cu slăbiciunile sale pe care mereu încercase să le ascundă, fiară pe care niciodată nu reușise s-o îmblânzească, nici s-o ucidă sări la suprafață mușcând din solemnitatea cu ochi de Meduză ce-1 apăsa.

Numai că literele ce o alcătuiseră căpătară alt înțeles în circuitele mașinii, palmele lichide dispărură și în câteva clipe Manuel se văzu din nou în fotoliul ce îl readuse la locul trezirii.

— Nu, fiara își rupsese colții prelingându-i-se printre buze ca un scâncet răgușit.

Ale lui erau oare toate acestea? Ce dovadă avea? Uzul? Diferența dintre o piatră pierdută în grohotișurile unei văi dintre munți și alta strânsă în pumnul unui copil care încearcă să spargă cu ea sâmburele unui fruct?

Era adevărat, doar el le putea folosi. Dar uzul nu însemna neapărat că îi aparținea, exista posibilitatea ca atotputernicia să fie numai o părere, iar el doar simplul păstrător al unor obiecte date cu-mprumut. în fața cui să demonstreze dreptul de stăpânire, cui să dăruiască o jumătate a planetei pentru a demonstra astfel indubitabil, prin simplul fapt al renunțării la ea, că acea jumătate îi aparține? Pentru răzvrătiți el își pierduse demult existenta materială, devenise un simbol al răului, o zeitate negativă împotriva căruia încercau să lupte, de fulgerele căruia se temeau, însă căruia, în același timp, pentru a-1 îmbuna, îi aduceau jertfe.

— Jertfe?!...

156

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Involuaseră mult semenii lui în cele câteva generații - mașina ori mai exact ființele necunoscute din cer sau din iad îi dovediseră că-i pot prelungi și viața - care trecuseră de când o parte uriașă a

omenirii dispăruseră pradă sticlei și propriilor dorințe. Aceștia, omenii transformați în imagini imobile, împodobite cu zâmbetul stupid al pescarului care a prins peștișorul de aur erau moștenitorii cei mai potriviți ai imensei sale proprietăți. Ei, latifundiarii inexistenți ai viitorului, vor fi acolo să urmărească sfârșitul planetei cu privirile țâșnind înghețate din oglinzile în care împietriseră, din vitrine, din toalete publice, din interiorul magazinelor sau propriilor locuințe.

Se ridică.

— Sunt ale mele! urlă iarăși luând una dintre săbiile ce îngreuna peretele cu vestigii medievale ale încăperii - locuință, laborator, turn de control si muzeu - si lovi cu ea ecranul strălucitor si subțire al unui monitor. Otelul » > , pătrunse în sticla fosforescentă transformând-o într-o explozie de zgomot, scântei și jerbe de cioburi transparente.

— Sunt ale mele, urlă sfâșiind cu gesturi brutale picturile unor maeștrii celebri care, închise în turn, încercau să înfrunte scurgerea timpului.

— Sunt ale mele pentru că pot să fac ceva pe ele!

Și pentru a demonstra aceasta își scoase sexul și începu să ude bucățile de pânză colorate cândva de Van Gogh sau de Picasso. Imaginea, tablourile rupte plângând cu stropi gălbui, stropi izvorâți nu din cleștarul pur al ochilor, ci dimpotrivă, era și ea născută parcă din spaimele abstracte și dureroase ale unui artist.

157

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Dar ce importantă mai avea acum arta?

Și ce importanță mai aveau acum viețile oamenilor?

— Sunt ai mei, urlă iarăși și ordonă mașinii să localizeze una din taberele pe care răzvrătiți! le construiseră în pădure și s-o distrugă. Ca un nobil

medieval ce din jilțul așezat pe terasa castelului său privește focurile de artificii organizate în cinstea sa, Manuel se așeză pe fotoliu și activă o imagine holografică a iadului pe care voința sa îl dezlănțuise asupra semenilor săi refugiați în pădure. La câțiva pași în fața sa flăcări imense și bucăți de came fumegândă, coloane de sânge și fum, copaci transformați în torțe uriașe, oameni aproape goi îngenuncheați într-o rugă inutilă de îndurare sau alergând bezmetici, vrând să scape de fulgerele care îi prefăceau instantaneu în cenușă, toate aceste simple sclipiri luminoase, imateriale prinseră a imita spectacolul macabru pe care el, stăpânul absolut, îl dorise.

Le-ar fi putut oferi o altfel de moarte, tăcută, fără explozii, fără să le sfâșie trupurile în mii de bucăți, dar ce rost ar fi avut, ca și cum în arena unui circ antic, un gladiator ar fi ucis cu un pahar de otravă. Spectatorii voiau sânge și era sânge, voiau strigăte, de ce?! de ce?! strigau muribunzii. Manuel sări din fotoliu și se aruncă înainte spintecând aerul ce susținea holograma, de ce?! Inutil însă, focul și fulgerele pe el nu-1 puteau atinge, de ce? strigă zvârcolindu-se împreună cu victimele sale, de ce?!

— Nu există niciun moment, tinere, în care oamenii să nu încerce să se mintă pe ei înșiși.

158

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Vocea răsună puternic oprind spectacolul absurd la care participa.

— Dumnezeule, nu!... strigă încercând să se opună memoriei. De acolo izvorâse glasul care îl transformase din nou în spectatorul unuia din filmele interioare, de a căror tortură dorise să scape prin înfruntarea realității.

Inutil însă, niciodată nu putuse controla această parte diabolică a creierului său, memoria.

- Privește aici.

II fixă neîncrezător pe bărbatul în vârstă care îi vorbise. Acesta zâmbea. Urmă apoi direcția indicată însă din locul în care se afla razele de lumină aruncate în sticla oglinzii îi întorceau, respectând cumințl legile reflexiei, fără nimic extraordinar, imaginile obiectelor aflate în celălalt colț al încăperii.

— Și?! zise, mirându-se ce ar fi putut să găsească deosebit la obiectul pe care celălalt i-1 arătase.

Auzise de oglinzi venețiene, știa că pot exista o mulțime de alte tipuri, prețioase sau nu, dar nu făcuse niciodată vreo diferență, nu înțelegea o astfel de împărțire. Pentru el existau oglinzile bune, clare, care nu deformau imaginea. Și cele mai puțin bune, ca aceea din baia garsonierei sale, crăpată, cu pete înnegrite. Sau cele de bâlci care deformau intenționat realitatea si te făceau să arăți t ♦ I grotesc, pentru propriul amuzament sau al celor din jurul tău. Pentru el oglinda totdeauna fusese doar o necesitate, nu ajunsese încă un obiect de lux, nu îl ridicase la rangul de simbol al bogăției.

159

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Nu de acolo trebuie să privești, ești în unghi. Vino mai aproape, drept în față.

Se ridică reticent de pe scaunul ce-i fusese oferit cu câteva minute înainte, obiceiul comercianților de a convinge cumpărătorii inventând calități imaginare ale mărfii, gândi mirându-se ce îl făcea să urmeze îndemnul celuilalt, de ce nu se ridicase să plece, ce anume îl ținea în acest magazin?

Poate curiozitatea, aceeași care îl sustrăsese străzii și îl împinsese aici.

Trecea aproape zilnic prin labirintul de străzi ce formau cartierul mărginaș în care își găsise locuință. Trecea, fermecat de liniștea ce îl stăpânea, abia

mișcându-și picioarele, numărând pietrele pavajului, vrând să știe dacă îi vor ajunge să construiască din ele universul ce avea în minte. Și trecând văzuse pe una din aceste străzi o firmă care cu o zi înainte nu existase. Era sigur de asta, cartierul nu avea decât câteva magazine cu produse ieftine de serie, o alimentară, un magazin de haine vechi și câteva dughene cu tutun și ziare, toate existând acolo de când lumea. „Magazinul de oglinzi" - așa scria pe firmă - apăruse într-una din acele clădiri ce păreau părăsite, cu vitrine înalte la stradă acoperite cu hârtie, cu zidurile pătate de timp și geamuri sparte la nivelul de sus, prin ale căror uși nu vezi trecând pe nimeni, niciodată. Acestea erau acum deschise și curiozitatea îi împinsese să pășească înăuntru pe sub literele sclipitoare ce crescuseră peste noapte deasupra intrării.

160

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Și poate faptul, uimitor de altfel, că oglinda pe care celălalt i-o arătase era singul obiect de acest fel din încăperea ce se voia magazin, își imaginase că pășind aici se va pierde într-un șir nesfârșit de reflexii, ca într-un labirint magic, imagine în imagine în imagine, până când nu mai știi dacă cel care se uită la tine în fața ta ești chiar tu, până când ajungi să te îndoiești că exiști cu adevărat. Și apoi locul în care era expusă, nu ca să acapareze dintr-odată privirea unui eventual cumpărător ci ca un accesoriu folosit la împodobirea camerei.

Se apropie de oglindă și în timp ce ridică privirea se gândi de câte ori blestemase imaginea ce o descoperea privind în sticla oglinzii, de câte ori își dorise să fie altfel. Nu știa cum altfel, dar îl înspăimânta încrederea de sine a celor între care trăia, zâmbetul triumfător, atitudinea lor care părea

că strigă încontinuu „Priviți-mă sunt EU!".

Imaginea ce acum îi răsări înainte îl năuci. Era el, se recunoscu, dar un alt el, asa cum se visase totdeauna.

— Nu se poate! strigă, știa că realitatea e alta.

Brusc liniile chipului ce îl privea din oglindă se schimbară imperceptibil, lumina din privire dispăru și redeveni el cel-ce-se-știa-atât-de-bine. Cel fel de scamatorie era asta? Hipnotism? Nu putea fi adevărat, însă măcar o dată să mai fi avut șansa acelei iluzii. Durase mult prea puțin, încercă să o reproducă în minte. Simultan apele oglinzii se tulburară și se închegară apoi arătându-i ceea ce încerca să-și imagineze. Numai putea fi o iluzie. Oglinda îi percepea și materializa gândurile.

161

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Calm, începu să verifice validitatea acestei concluzii, întâi se gândi la sine, cel de fiecare zi, așa cum se gândise de atâtea ori înainte. în oglindă apăru din nou figura ștearsă, obrazul cu pori mari, buzele strânse și ochii neîncrezători ce-i erau atât de familiari. „Vreau să fiu Bonaparte" își zise, cumva subconștientul activă imaginea, iar pe sticlă apăru un alt el ce împrumutase câteva din trăsăturile, privirea pătrunzătoare și zâmbetul superior ale împăratului. Apoi făcu un pas lateral până când în cadru intră celălat personaj și în locul lui își imagină lungit pe scaun, un câine.

— Are efect doar asupra celui ce se privește în ea. în locul animalului care ar fi trebuit să apară, zâmbetul ușor batjocoritor al celuilalt.

Se întoarse brusc, simțindu-se ca un copil prins înfăptuind ceva interzis.

— De unde știi ce gândeam? De ce nu are și asupra mediului? Ar fi fost absurd să tăgăduiască.

Nici aceste întrebări aruncate prea repede, realiză, nu erau reacția cea mai potrivită.

— Pentru că eu am crCat-o.

„Chiar vrei să te cred?!", era gata să arunce iarăși, dar se reținu la timp, dându-și seama că primise răspuns (dacă acela se putea numi răspuns) doar la una din întrebări.

— Iar acum ar fi prea devreme să știi mai multe...

Mormăi ceva, niciodată nu se simțise confortabil să inițieze și să mențină o conversație, mai ales cu persoane necunoscute.

162

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Amintește-ți ce ți-am zis la început.

— Chestia cu mințitul, nu?

Vânzătorul aprobă cu o mișcare ușoară a capului. Manuel înțelese că tot el era cel ce trebuia să continue. Acceptase provocarea acestei discuții, fusese condus până în acest punct al ei cu bună știință, simțea că este nevoie de o anumită replică pe care celălalt o aștepta, iar el habar nu avea ce să zică. Era ca un test de care i-ar fi depins tot restul vieții și pe care era atât de aproape să-l rateze. Hotărî să termine scena absurdă în care se vârâse.

— Si ce contează? Pot să mă consider cât vreau un reprezentant al înaltei societăți, dacă restul oamenilor din jurul meu nu vor vedea niciodată în mine mai mult decât un jerpelit bun de luat la mișto, bun doar să colectez praful trotuarelor în găurile din pantofi.

— Totuși tu vrei să ajungi acolo, ai da orice să fii parte a ceea ce numești „înalta societate"?

întrebarea sună mai mult ca o afirmație, cel ce vorbea nu mai așteptă răspunsul.

— Raționamentul tău e aparent corect. Reține, am zis „aparent". Greșeala apare în modul în care îți

asumi această dorință, din șansele pe care ți le acorzi, zero în cazul tău. în cele mai multe cazuri realitatea nu contează. De fapt realitatea nu prea există. Ceea ce numim realitate e fie o amintire, fie o sumă a probabilităților. Ceea ce contează este modul în care reușești să-ți împui dorințele, influențând jocul șansei. Și asta depinde în mare măsură de încrederea pe care o ai în tine. Nu trebuie să fii frumos ca să placi femeilor, trebuie doar să crezi în farmecul tău.

163

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Nu trebuie să arăți ca un om de afaceri pentru a reuși. Trebuie doar să fii convins că vei avea succes și toți te vor considera partenerul ideal.

Se înfiebântase. O roșeață puternică îi cuprinsese obrazul proaspăt bărbierit și picături de sudoare îi apăruseră pe frunte și sub bărbie.

— Se vede că dumneata te-ai privit foarte des ca pe un Cicero în oglinda ce zici c-ai inventat-o!

Manuel îl întrerupse brutal, aproape jignindu-1. Ghicise însă rostul oglinzii, iar reacția nu fu cea așteptată, nu fusese aruncat în stradă asa cum si-ar fi dorit si cum ar fi

J » »

meritat chiar, recunoscu, un pierde vară ca el.

Celălalt, proprietarul magazinului (?!), nu zise încă nimic, urmă doar o tăcere îndelungată, timp în care uitase parcă de existența clientului său. Apoi, exact în momentul în care acesta din urmă voi să izbuncnească, lipsa de reacție a celuilalt îl făcuse să se simtă penibil, era sigur o lecție, mai nemiloasă decât un gest brutal ori o apostrofare verbală:

— E normal să nu mă crezi acum. Ia însă asta cu dumneata.

„Asta" era o oglindă mică, dreptunghiulară, ca

acelea de călătorie, fără ramă, care apăruse ca printr-o scamatorie în mâinile sale.

— Fără proteste, te rog, o folosești câteva săptămâni, vii apoi și stăm de vorbă.

Manuel îngăimă câteva sunete dezarticulate, oricum nu cumpăr ar fi vrut să-i spună, însă țesătura de amabi-

lități în care celălalt îl înfășurase conducându-1 spre ușă îl împiedică.

— De cine să întreb? găsi el completarea ideală; politicoasă la vorbăria celuilalt.

— Olsen, ori dacă vrei. Domnul Olsen. Desi nu este ne- ' ' »
voie, sunt singur aici.

Afară, Olsen, ca și cum i-ar fi ghicit din nou gândurile, îl împinse ușor, imperceptibil aproape, cu o bătaie prietenească pe umăr, înainte - dându-i acel impuls pe care trupul încordat de dorința plecării îl aștepta numai pentru a continua apoi inconștient, din inerție, mișcarea - nu să cumperi vreau, ci să vinzi, zicându-i și dispăru.

Manuel, năucit, poate de întreaga experiență a Magazinului de Oglinzi, poate de numele cu rezonanță nordică a proprietarului sau poate de ultima replică a acestuia, întoarse capul, privi o clipă înapoi, apoi deschise ochii.

Privirea îi fu lovită de fragmentele obiectelor rămase în urma clipelor de demență ce precedaseră cufundarea în apele negre ale viselor amintiri. Simți valuri succesive de sânge spărgându-i-se în tâmple. O teroare dată de inutilitatea, de gratuitatea gesturilor sale din timpul crizei îl cuprinse. I se dovedise pentru a nu știu câta oară că niciodată nu va rezista atotputerniciei cu care îl îmbia teribila mașină. Se ridică din locul unde, prăbușit, îl cuprinsese delirul amintirilor și se îndreptă spre ieșirea din încăpere. Voia să iasă. Ușa metalică lustruită glisă silențios deblocându-i trecerea înspre coridorul mărginit de panouri fosforescente ce se arcuia ca un tunel circular la baza emisferei care constituia spațiul vital propriu-zis.

Uitase când făcuse ultima oară asta, însă o dorință pe care nu reușea să o înțeleagă îl împingea afară. Se opri în dreptul intrării unuia dintre elevatoarele ce făceau legătura cu baza turnului si îl chemă cu o comandă mentală. Mașina » »
îi citea gândurile. Apoi, coborând, avu impresia că plonjează într-o fântână. Pentru prima oară după multă vreme din nou, îl cuprinse frica. Dar pentru că uitase ce e aceea frică, o percepu ca pe o apă densă care năvăli în el treptat, întâi până la glezne, până la șolduri, până la umeri, până când se cufundă cu totul în negura vâscoasă înțesată cu contururi halucinante pe care intelectul său o construise ca reprezentare a necunoscutului dușmănos ce-1 aștepta afară. Simți nevoia să se agațe de ceva concret, să înlocuiască întunericul cu imaginile unui tărâm cunoscut, dătătoare de siguranță și făcu din nou apel la memorie.

La întoarcere instinctul îl purtase pe drumul cel mai scurt prin labirintul de străzi ce despărțea Magazinul de Oglinzi de locuința sa: asfaltul trotuarelor, cu crăpături năpădite de buruieni arse, gri-gălbui, blocuri mari de beton murdar, cu mii de suflete înghesuite în ele, apoi o scară cu pereții mucegăiți și scrijeliți cu desene stângace și cuvinte obscene și o ușă. Apăsase clanța, era deschisă, intrase, Maria, femeia pe care o întâlnise întâmplător printr-un cerc mai larg de prieteni și, amândoi singuri și veniti de altundeva în căutarea fericirii în orașul cel mare, cu care rămăsese, era acasă, îl aștepta.

Trapa de acces de la baza turnului se deschise, Manuel păși nesigur înainte. De ce oare ieșise? De ce fugise din brațele protectoare ale mașinii?

Undeva, la poarta unui castel, cu multe sute de ani în urmă trompetele sună, Majestatea Sa iese să-și vadă supușii pentru prima dată de la încoronare, uraaa, trăiască Majestatea Sa, acum îl întâmpină doar șuieratul vântului ridicând praful și frunzele uscate și aerul cu miros tare, înțepător îl înfioară.

— Pe unde naiba te-ai mai vânturat astăzi, îl întâmpină Maria, pe plita electrică fierbea ceva, se bucură, aveau de mâncare, nu mai conta că tonul femeii sunase de parcă aceasta își asumase drepturi de proprietate asupra sa. Exact ca o nevastă gândi, deși niciodată nu fusese vorba de așa ceva. Intr-un fel îi dădea dreptate, el nu făcea niciodată nimic, se întreba uneori de unde avea Maria bani să-i întrețină pe amândoi. Se vedea și cu altcineva poate, însă îi era indifferent.

— Ia gândește-te tu că ești Marilyn Monroe. Fă ce-ți spun și-ți explic dup-aia. Hai, încearcă! răspunse el privirii întrebătoare a femeii.

Ea era obișnuită cu ciudățeniile lui si se conformă.

I ♦ >

— Și acum privește aici, continuă Manuel întinzându- i obiectul ce-i fusese dăruit.

Apoi tipătul ei de uimire, cascada de întrebări si câteva zile în care Maria își înnebuni toate cunoștințele cu ciobul » » »

acela de oglindă. Timp în care el se gândi încontinuu la propunerea domnului Olsen. Sigur că voia să ajungă bogat, să aibă putere asupra celor din jurul său, ar fi dat orice să iasă din nimicul în care se bălăcise până acum. Insă îi era teamă că totul nu e decât o farsă, ceea ce i se oferise era mult prea frumos ca să fie și adevărat, de ce tocmai

lui să i se întâmple asta, cu ce greșise și cui. Urmase vestea adusă de Maria: Magazinul de Oglinzi nu mai era, curioasă femeia fusese la locul pe care el îl indicase și găsise doar clădirea pustie, așa cum arătase dintotdeauna, cu vitrine înalte la stradă acoperite cu hârtie, cu zidurile pătate de timp și geamuri sparte la nivelul de sus, prin ale cărei uși trecând nimeni, niciodată. Siguranța ei că totul nu fusese decât încă una din minciunile lui Manuel, miciuni cu care încerca să-și acopere neputința. Și părerea de rău - tocmai se convinsese să accepte propunerea - și hotărârea să verifice el însuși că într-adevăr magazinul nu mai exista.

In locul mulțimii de supuși bulucindu-se să-și venereze stăpânul, tot ce îl întâmpină pe Manuel fu, în afara vântului, cerul plumburiu, murdărit de umbra norilor și încărcat de tăcere. O tăcere înșelătoare, alcătuită din in- terferența a mii de strigăte, cele ale copacilor și ierbii aflate în durerile creșterii sau mortii, ale orașului strivit de pustietate, ale străzii gemând sub greutatea pașilor, ale depărtării mirosind a ură, ale propriului sânge scuipat în vene de zbaterea dementă a inimii.

Se dusese, firma cu litere strălucitoare era la locul ei neschimbată. Cel ce se recomandase Olsen era și el acolo și i confirmase că Maria avusese dreptate, doar pentru Manuel era aici, știuse că va veni și îl aștepta.

— Trebuie să mă crezi, tinere, oricât de improbabile îți vor părea poveștile mele. Vocea celuilalt îi suna și acum, uimitor de limpede, în memorie. Noi nu suntem locuitori ai Pământului. Eu însumi, cel pe care îl ai în față, nu sunt

om, ci o mână de substanță strânsă laolaltă de o energie uriașă, greu de imaginat și modelată în forma aceasta de voință, de gândul meu - de mine pot spune pentru că eu sunt chiar gândul și voința mea - proiectate de foarte departe spre locul în care te afli. Nu încerca să-ți imaginezi cum arătăm noi. Suntem, cum aș putea spune, inteligențe în sine, suntem altfel și din altceva alcătuiți în comparație cu orice ființă rațională pe care tu și semenii tăi ați putea să vi-o închipuiți. Cuante rupte dintr-o rațiune universală sau vibrații ale acestei rațiuni căreia poți să-i spui și lege, și ființă, și armonie, și Dumnezeu, cu care rasa umană va trebui mai devreme sau mai târziu să se contopească, în care veți intra și voi precum un grup de neuroni - comparația este forțată fiindcă acest întreg pe care încerc să ți-1 descriu nu poate fi reprezentat, încă, în mințile voastre - în alcătuirea unui sistem nervos, izvor și purtător de gânduri. Iar noi, eu cel cu care ești acum în contact, ca un sistem care se autoregulează, curățim cauzele generatoare de dezechilibre și prevenim dizarmoniile ce ar putea apare în ordinea universală, ordine pe care nu trebuie să ți-o imaginezi ca dictatura unui singur principiu, ci rezultatul compensării unei multitudini de tendințe contradictorii, dar complementare. Pentru asta suntem aici: să aducem fericire, să vă înlesnim contopirea în ceea ce cei mai mulți dintre semenii tăi numesc divinitate.

Manuel nu zisese nimic. Absorbise cuvintele celuilalt, le simțea adevărate, împotriva logicii și a tuturor experiențelor pe care le trăise, ajunsese în sfârșit la înțelegere, întrebările care-1 chinuiseră căpătaseră răspuns, realitatea

de dincolo de realitate pe care o bănuise, dar nu putuse să și-o explice, exista.

Cum, deși nerostită, Olsen citise întrebarea, fie de pe față, sau din gânduri, și continuă răspunzându-i.

— Prin oglinzile pe care le-ai văzut și în care trebuie să vă descoperiți fiecare; pe care dumneata, Manuel, trebuie să le dai semenilor tăi. Ți-am propus ție aceasta, deoarece, să nu crezi că ești singurul care ne-ar putea ajuta, am văzut că dorințele tale duc la același scop cu al nostru.

Eu doresc fericirea mea, nu a tuturor, țâșnise ca o pasăre de pradă unul din gândurile lui Manuel, speriindu-1, dar îl ascunsese iute.

— Ai fost liber să alegi și ai hotărât. Prin puterea oglinzilor vei putea deveni, dacă vrei, stăpânul lumii. Depinde numai de tine ce vei face cu ele. Oglinzile acestea le vei găsi, oricând si oricâte vei avea nevoie, aici mai zisese Olsen, cel ce pretindea că nu există și vrând parcă să demontreze asta se dematerializă, lăsând înaintea ochilor dilatați de uimire ai lui Manuel doar spațiul gol al camerei.

Tot ceea ce Olsen îi zisese se adeverise. Oamenii puteau în sfârșit să-și vadă, la propriu, visele cu ochii, iar el se îmbogățise vânzând oglinzile stranii. îmbogățise e prea puțin spus, ajunsese să controleze toate marile companii din lume, să controleze guverne. In timp, nu era locuință, birou, magazin, restaurant, aeroport, care să nu aibă una din oglinzile sale. Fiecare avea nevoie să se privească în ele înainte de întâlniri amoroase și întâlniri de afaceri, înainte de un interviu pentru angajare sau înainte de a pleca în misiune.

170

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Insă în timp lumea devenise prea mică pentru visele și orgoliile fiecăruia. Urmaseră falimente,

demonstrații, bătăi în stradă, războaie. Lumea se divizase: cei care continuau să-și construiască chipuri frumoase pe sticlă și cei mult mai puțini care se hotărâseră să rămână adevărați și sinceri cu ei înșiși.

Apoi șocul: primii începuseră să dispară, se dematerializau în fața oglinzilor lui Manuel, din ei rămânând doar imagini capturate pe sticlă, perfecte și pline de importanță. Ceilalți se revoltaseră. Mii de grămezi de cioburi inundaseră străzile, mii de oglinzi erau vândute în continuare celor ce nu mai puteau trăi fără ele. Până când totul degenerase. Haosul, dispariția majorității oamenilor, violențele celor rămași, tumul în care Manuel se refugiase ca să se protejeze, cascadele de foc și teroare lansate de mașină asupra răzvrătirilor, retragerea acestora în sălbăticie, moartea sau ura celor apropiați, singurătatea, chinul viselor.

— Să nu râvnești, glasul bubui puternic, speriindu-1. îi era cunoscut, însă nu putea deosebi dacă venise din interiorul său sau din spatele perdelei de nori trasă peste fereastra albastră a cerului și porni să alerge disperat pe străzile pustii.

Departe, în ascunzișuri, în canalizări de mult uscate, în tunele, în buncăre, răzvrătiții, toți cei care i se împotriveau lui auziseră și ei glasul și căzură în genunchi amin- tindu-și de poruncile date cândva oamenilor și de cel ce fusese trimis cu mult timp înainte să-i pregătească, să le vestească judecata și vremea pedepsei.

171

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

O greutate imensă se lăsase asupra umerilor lui Manuel încovoindu-1, în timp ce picioarele îl împingeau dezordonat înainte. Voia să scape de sunetele ce-i sfârâiau în timpane. In zadar, vocea îl urma egal și puternic pretutindeni, mărturisind

despre oglinzile care fuseseră lăsate în lume ca ispită - mulți nu rezistaseră și se voiseră mai frumoși, mai puternici, mai bogați, se îndrăgostiseră și ajunseseră să se supună numai imaginilor mincinoase ce și le făureau - ca instrument al pedepsei.

Nici raiul, nici iadul nu puteau exista în afara Pământului, ce chin era mai mare decât, încremenit pe veci, să privești fericirea celor ce luptaseră împotriva ispitei și învinseseră. In mijlocul orașului părăsit înainta încet, urmărit de privirile înghețate care țâșneau din oglinzile vitrinelor pe lângă care trecea, din sticla aceea stranie adusă din cer, care închisese în ea sufletele celor slabi. Se poticni și căzu lovindu-și fața de cimentul trotuarului.

— Bucurați-vă și veniți să stăpâniți lumea, i se păru că aude din nou glasul. Cel rău nu mai există.

— Cum nu mai există? Minți! Eu! Manuel își ridică fața » , , sângerândă spre cer și striga, nu fusese distrus, se putea împotrivi încă ființelor necunoscute.

își dădu imediat seama cât de inutil era protestul său. Vocea pierise, spusese tot ce trebuise să spună. Ei avuseseră totdeauna dreptate: și atunci când au zis, am venit să făurim armonia, iar el nu i-a înțeles, si atunci când i-au promis supunerea întregii lumi (Manuel realiză brusc că răspunsul la întrebarea ce-1 frământase uneori, de ce nu dispăruse ca și ceilalți într-una din oglinzile sale, era chiar

această făgăduială), și mai ales acum. Era într-adevăr mort. De mult de când încetase să trăiască pentru altcineva în afara lui însuși.

Se ridică în picioare și încercă să oprească tumultul gândurilor. Intră la întâmplare în prima clădire ce îi ieși în cale. Voia doar să-și odihnească trupul istovit de goană. Nimeri într-o încăpere goală. Aruncă privirile în jur și un strigăt de bucurie îi țâșni

printre dinții încleștați. Ei nu puteau fi atât de răi, îi oferiseră șansa salvării. Pe un perete al camerei, așteptându-1, zărise oglinda în care se văzu așa cum era: o figură îngrozită, pământie, murdară.

Imagini știute prinseră a-i înfiora gândurile: în locul chipului său, de la baza oglinzii ce semăna acum cu o fereastră răsărise un drum, iar spre punctul în care la infinit curgeau și păsările și albastrul, și copacii, și marginile drumului străjuit de aceștia, se îndrepta și spatele unei siluete umane, însă drumul meu e fără întoarcere și de nu voi ajunge acolo, silueta își repezi mâna spre punctul de fugă al imaginii și mâna păru că începe a se subția și a curge în el, de voi încerca...

Speranță. Ultima. O altă lume.

își privi hotărât chipul chinuit pe care oglinda i-1 arunca în ochi și nu mai dori decât să ajungă *acolo.*

Se dematerializă încet până când din el rămase doar imaginea întipărită pe sticlă, străluminată de speranță.

Și care, de acolo, nu se mai putu mira și nu putea să blesteme. Pentru că oglinda nu avea punctul de fugă.

173

HALOS

întâmplările acestei povești, al cărei umil și norocos martor am fost, s-au petrecut pe o planetă îndepărtată pe care tu, dragă cititorule, o știi poate din călătoriile pe care le-ai întreprins - cu trupul sau cu gândul - și într-un timp față de care acum ești ori mai tânăr, ori mai bătrân, ori nenăscut, ori mort, ori - de ce nu? - contemporan.

E posibil iarăși să le recunoști. Ori să le fi trăit. Să

fi cunoscut personajele despre care îți voi povesti. Să mă fi cunoscut chiar pe mine, cum spuneam mai sus, martorul credincios și umil, norocos și neînșelător și asta nu va face decât să întărească faptul că tot ce vei citi este adevărul adevărat, asa cum el a vrut să mi se înfățișeze, al cărui sclav m-am străduit a fi întotdeauna și voi continua a fi până la sfârșitul, hotărât de Creator, vieții mele.

îi voi zice acelei planete Pământ. Și soarelui acelei planete îi voi zice Soare. Cuvintele acestea au prea puțină importanță pentru că fiecare va recunoaște în el însuși numele adevărat, încrustat în adâncul fiecăruia, a acelei planete și a acelui soare.

Mă aflam acolo într-una din peregrinările mele spațiale, mânat de instinct si de dorința de a cunoaște, firea

de artist pe care îmi place să cred că o am, acea curiozitate de nestins, acea capacitate de a simți altfel decât ceilalți, de a mă bucura la clipirea unei stele, de a trăi suferința arderii unui meteorit și dragostea față de toți semenii mei gânditori, indiferent de înfățișare - piatră, ocean, iarbă, pasăre, om sau unicorn -, toate acestea mânându-mă mereu până acum în toate colțurile timpului și spațiului cunoscut, în toate colțurile raționalului, imaginației și subconștientului si dincolo de hotarele acestora, călătorii pe care le-am Povestit, le-am încrustat în Memorie, pentru a justifica astfel existența: a mea, a spațiului și timpului, a raționalului, a imaginației și a subconștientului.

Prima persoană pe care am cunoscut-o pe această planetă, scena pe care s-au jucat actele prezentei cronici, așa cum au fost ele hotărâte de soartă, de mine și de ele însele, a fost Halos, un batracian deosebit de curtenitor care m-a întâmpinat la

coborârea din nava mea spațială, pe platforma de pe muntele Onir. M-a impresionat atât de puternic încă de la prima vedere, încât nici acum, la atât de multă vreme scursă de atunci, nu-mi vine să cred că nu mai este.

Iertare însă că anticipez. Imaginea lui stăruie atât de puternică în minte, încât cu greu reușesc să mă stăpânesc și să redactez această mărturie după toate regulile artei.

Halos era magnific. Spatele îl avea acoperit cu o piele subțire mătăsoasă, de un alb imaculat, iar abdomenul de solzi verzui, strălucitori, cât podul palmei de mari; podul palmei unui om, bineînțeles, pentru că el se sprijinea cu hotărâre și eleganță pe trei perechi de labe cornoase, mus-

culoase și terminate cu unghii meticulos ascuțite și vopsite în galben. Trunchiul și gâtul amphibiei, dacă se pot numi așa, erau neobișnuit de lungi, se înălțau aproape vertical până la înălțimea unui om și se terminau cu o țeastă alungită împodobită în partea din față cu un chip surprinzător de uman. De la ceafă până în vârful cozii curgea în zig-zag o coamă osoasă, crenelată, având agățat în vârful fiecărui triunghi un inel de aur, gros ca pe deget.

— Bine ai venit, Străine! Mă bucur să-ți văd chipul și să-ți simt răsuflarea. Te rog să guști și să te bucuri de ospitalitatea lui Halos, stăpânul muntelui Onir și al tuturor văilor ce-1 înconjoară.

Halos îmi zâmbise curtenitor, manierele și cuvintele îi erau pe măsura înfățișării și nu m-ar fi mirat ca, rănindu-1 în vreun fel, la propriu, să văd curgând din despicătura trupului său un sânge clar rece și albastru, precum cerul planetei mele natale în

zilele senine de iarnă.

Castelul lui Halos se ridica în locul în care Bazinul Mamă - asa mi-a mărturisit că se numește uriașul lac, odihnind în vârful muntelui Onir, la câteva sute de pași de platforma pe care aterizasem - se revărsa cu tunete într-o magnifică prăbușire de ape (căderea cea mai grozavă ce ai putea să o imaginezi, dragă cititorule, fiind pe lângă aceasta precum gânguritul unui prunc pe lângă urletul de atac al unei haite de războinici), dând naștere, în grozave și eterne chinuri, fluviului Gran. Castelul, pe de-a-n- tregul din marmură - albă, roșie, neagră - și cristal, își avea temeliile înfipte în adâncul genunii către care cădea pânza tumultuoasă de apă, sfâșia această pânză până sus

_____ și se ridica apoi aproape o sută de pași deasupra Bazinului Mamă. La nivelurile scufundate în apă locuiau Halos, slujitorii și prietenii lui, pești și tritoni, sirene și daphnii uriașe, moluște bucătar și crustacee, evantaie multicolore, gheme, panglici, tuburi și împletituri palpitând vii în întinsele saloane ale palatului. Și peste tot nicio altă mobilă sau decorațiune decât mozaicuri scânteietoare de pietre prețioase - diamante și perle, safire și rubine, smaragde, iaspis, iacint, sardonix și halchedon -, decât coloane, sculpturi și basoreliefuri, toate reprezentând frumuseți sau monstruozități fantastice ale adâncului, Atlași de granit cenușiu în carapace de broască țestoasă spijinind tava cu lichid verzui, clipocind vesel pe lângă bucățile de noroi uscat, bolțile castelului, lumea. Porțiunea de deasupra apei era rezervată oaspeților ca mine, ființe neputincioase de uscat si de aer.

Te vei întreba poate cum de pot descrie atât de amănunțit toate aceste frumuseți. Iți voi spune că toate au trecut prin fața ochilor mei uimiți, speriați și fermeca ți totodată. Iți dau dreptate să fii neîncrezător, dragă cititorule, căci neîncrezător am fost și eu când, împreună cu Halos, pășind pe treptele de marmură, am coborât în unde și am constatat că pot trăi în adâncuri la fel de bine ca și pe uscat. Apa nu mă mai învinețea, nu îmi mai scotea ochii din orbite, nu îmi mai arunca limba afară, nu îmi mai umfla pieptul, nu îmi mai sugea sângele, viața. Și totul a fost adevărat, pentru că nu vei putea spune că tot ceea ce citești acum e o părere, că n-am scris niciodată acestea, ci poate doar le-am gândit într-o clipită înainte de moarte.

Că peste trei zile voi fi aruncat deja putred pe malul pustiu al unui râu undeva, pe o planetă oarecare a Universului.

Da, minunate zile am trăit în palatul fără pereche al lui Halos!

Un singur lucru avea gazda mea, care strica armonia paradisiacă și fericirea liniștită a lumii pe care o îngrijea și stăpânea. Ca orice batracian care se respectă, Halos respira atât în apă, cât și în aer, cu o capacitate mai redusă însă în acest din urmă mediu. Iar pielea lui în contact prelungit cu aerul începea să emită vapori ai unor substanțe care îți tulburau mintea, te făceau să visezi, să-ți imaginezi lumi si să crezi că trăiești în ele, să simți o amețeală si să te bucuri, să vezi ceea ce nu există si să ieși din tine. Cunoști și tu, cititorule, aceste substanțe, nu-i așa?

într-o zi i-am arătat lui Halos o statuetă de jad adusă de pe planeta mea natală, nudul strălucitor al Zeiței la care mă închin. îi improvizasem un altar în cel mai de sus iatac al palatului lui Halos, era Zeița Soarelui și trebuia să stea cât mai aproape de Soare, un altar unde zilnic îi aduceam jertfe și ardeam smirnă al cărei fum plăcut mirositor îi înconjura voluptuos pulpele și coapsele și mijlocul și sânii, împerechind astfel credința mea cu divinitatea. Și pot spune că din ziua în care a văzut-o, Halos s-a îndrăgostit de ea. Știu, pare absurd ca un prinț batracian să se îndrăgostească de o statuetă de jad, însă primul a început să urce din ce în ce mai des, greoi, pe cele trei perechi de labe cornoase, în tumul palatului, pentru a rămâne în extaz ore în șir în fața Zeiței. Mă punea să po-

vestesc despre *ea,* mituri și legende, uitase definitiv

de lumea pe care o stăpânise până la venirea mea pe planetă. Rareori se rostogolea în apa de cleștar a Bazinului pentru a-și înmuia pielea uscată de căldura Soarelui, pe a cărui personificare umană o iubea acum.

Intr-una din lungile noastre discuții mi-a mărturisit că felul în care mi se arăta era urmarea unei vrăji. O scorpie îl transformase dintr-un prinț neasemuit de frumos într-o lighioană scârboasă fiindcă-i refuzase iubirea. Și că va putea reveni la condiția lui doar atunci când va iubi din nou și va fi iubit, când o femeie-regină îl va săruta pe buze. Și că femeia pe care o așteptase o viață era chiar aceea pe care o țineam în iatacul cel mai de sus al palatului.

Atunci am realizat că Halos căzuse pradă aburilor plăcutei otrăvi pe care propriul corp îi emana. Degeaba am încercat să-l conving că totul nu era decât un vis, degeaba au fost rugămințile și strigătele mele. La numai câteva zile după aceasta l-am găsit pe Halos chircit în fața Zeiței de jad, cu minunata lui piele albă de pe spate pleznită și uscată ca o coajă de mesteacăn. Cel mai nobil batracian pe care-1 cunoscusem vreodată murise axfisiat.

L-am aruncat în genunea de ape să-și regăsească strămoșii și am pornit să cercetez locuri noi ale planetei. Am găsit dealuri și câmpii, munți și oceane, orașe și oameni. Da, oameni! Ca mine, ca tine. Le-am povestit ce mi se întâmplase la sosirea pe planeta lor, dar nimeni nu auzise vreodată de muntele Onir, de fluviul Gran, de palatul de marmură și cristal, de fostul meu prieten și prea-primi- toarea gazdă.

179

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

La început m-au crezut nebun, dar pentru că nava mea adăpostea și multe bogății, dar și mult prea puternice mijloace de distrugere, i-am convins pe o

parte din savanții lor să mă însoțească într-o încercare de regăsire a tărâmurilor de basm pe care le descrisesem. Și cu toate că coordonatele tuturor locurilor prin care trecusem erau înmagazinate în creierul electronic al navei, niciodată n-am reușit să redescopăr palatul lui Halos. Au fost în schimb o mulțime de alte întâmplări minunate, frumuseți mișcătoare și oameni ce mi-au devenit prieteni.

Și chiar pe acestea din urmă aș fi vrut să le descriu în cronica mea, mă iartă deci cititorule că te-am plictisit cu o așa de lungă și neinteresantă introducere, dar m-am simțit dator să explic ce înseamnă acel cuvânt pe care dintr-un capriciu de neînțeles al minții mele l-am așezat ca titlu al acestei povești.

ORA DE DUPĂ MIEZUL NOPȚII

*

I se spusese Prințul

Era puternic,
era curajos, era frumos,
iar însușirile minții sale întreceau cu mult pe cele ale celor- lati semeni ai săi.
Era un om cum de mult nu se mai născuse în lume.
Ar fi putut să vestească o nouă religie și toți l-ar fi crezut și l-ar fi urmat fără șovăire.
Ar fi putut să dăruiască oamenilor noi și nebănuite mașinării care să le ușureze viața. La ce folos, își zisese, când cu viața lor scurtă s-ar fi bucurat prea puțin de ele.
Ar fi putut să dezvelească multe fețe ascunse ale realității. Alții o vor face la fel de bine în locul meu, își spusese iarăși și se mulțumise numai să construiască o casă.

Trecuseră câteva ore de când ambele laturi ale ușii masive de stejar roșu, împodobite cu ornamente metalice, cu blazonul prințului și mânere de bronz lunecaseră înapoi descoperind primului oaspete intrarea în casă. De atunci mulțime de automobile și elicoptere luxoase se opriseră pe pista dinaintea intrării lăsând să curgă din ele, în cos-

tume elegante și rochii strălucitoare, invitații la petrecerea dată de Print.

Era prima oară când prin ușile reședinței Prințului trecea altcineva decât el și o mână extrem de restrânsă, selectă și secretă, de apropiați, în timp curiozitatea exacerbase imaginația oamenilor, crease legende ori întețise bârfe. Veniseră toți, înalta societate, mai marii industriei, finanțelor, ai politicii și artelor, lacomi să mânjească cu privirile lucrul acesta care, încă înainte a fi existat, fusese în centrul atenției și discuțiilor tuturor. „A opta minune a lumii", rânjise disprețuitor Orlando, poetul. „A noua! A opta e el, Prințul" suspinase cu ochii dați peste cap (femeie impresionabilă și proastă gândind Orlando) Linda, actrița.

Trecuseră câteva ore, iar el, amfitrionul, încă nu se ivise ca să-și scoată din ghearele uimirii invitații. îi lăsase în grija glasurilor.

— Bine ați venit! Vă așteptam... se insinuase plină de promisiuni o voce senzuală de femeie în urechile domnului Smith.

— Bine ați venit! Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o așteptând invitația mea, răsunase respectuos și grav o altă voce în urechea domnului von Schomberg.

— Bine ați venit! picurase cu o politețe frivolă vocea către Lady M. (în seara asta venită incognito) care tocmai pășise pe ultima treaptă a marchizei.

Glasurile - erau pretutindeni; câte una pentru fiecare invitat, vorbind numai lui, afabile, ironice, lascive, lingu-

șitoare sau reci, răspunzând fiecărei întrebări dar sporind curiozitatea, dezvăluind sau încifrând

mistere, rugând, amenințând, bârfind, invitând sau dictând interdicții, orientând musafirii prin ceață propriilor nedumeriri.

— Exact la timp, domnule...

— Ferestre nu există decât dinăuntru spre înafară, veți vedea...

— Da, e soția primului ministru și amantul ei oficial...

— Sunteti fermecătoare, domnișoară...

— Se pare că s-a discutat, cu ușile închise, în cabinet...

— Gauguin, o moștenire de la...

— Un pahar de șampanie? curg cuvintele unui chelner invizibil pe deasupra cupelor cu lichid șopotitor, pe deasupra tăvilor ce plutesc prin salon desenând traiectorii sinuoase în jurul invitaților.

Tăvi cu gustări, vinuri scumpe și lichioruri exotice care sărută tandru, muscă sau ard cu flăcări aromate limba si faringele, care sublimează simțurile și zgâlțâie trupurile celor care se încumetă să le servească.

Iluzia (sau realitatea?) era perfectă, casa întrecea cu mult tot ceea ce își putuseră imagina: pereții salonului modificându-și încontinuu geometria și culorile, îndepăr- tându-se parcă la orice pas făcut înspre ei, salonul trans- formându-se în grădină, arteziene din care curge șampanie și nu apă, iar leul din botul căruia țâșnește devenind pe rând delfin, inorog, heruvim și sân de zeiță, globuri strălucitoare ce plutesc pe deasupra invitaților proiectând evantaie multicolore de lumină și muzica lentă, liniștitoare, perfidă.

183

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Trecuseră câteva ore și niciunul din cei pe care Prințul binevoise să-i cheme nu reușise să se smulgă

vrăjii cu care casa îi înlănțuise. In tot acest timp, glasurile, culorile, formele, muzica nu făcuseră decât să pregătească intrarea Prințului. Acum momentul venise. ♦

Oprind râsetele și frânturile de conversație, amuțind clinchetul cristalurilor și tânguitul muzicii un orologiu nevăzut pomi să bată înfundat cele douăsprezece lovituri ale miezului nopții. De parcă însăși inima ascunsă a castelului pulsase marcând începutul primei ore a existenței sale. Și odată cu miezul nopții apăru în mijlocul invita- ților săi Prințul. înalt, palid, cu ochii arzând, părea o fantomă a unor vremuri pe care oamenii de acum nu reușeau decât s-o maimuțărească.

I

— E adevărat că orologiul care tocmai s-a auzit e zidit în temelia casei? întrebă în șoaptă unul dintre invitați, adresându-se glasurilor cu care se conversase toată seara, încercând să verifice adevărul unui zvon pe care vechi legende îl născuseră în imaginația de acum a oamenilor. Suspendată în tăcerea dintre bătăile inimii castelului și intrarea Prințului, întrebarea sună nefiresc de puternic la impactul cu aerul înghețat.

— Aproape adevărat, răspunse Prințul. Pentru că până acum câteva momente nu eram încă sigur că există. Și pentru că acest castel a fost proiectat ca un labirint în care fiecare încăpere întârzie timpul, iar în locul în jurul căruia a fost construit, la început nu a existat decât o mașinărie programată să se autodistrugă apoi să autocreeze ceva care să măsoare timpul... atunci când timpul va ajunge

_____ acolo. Din ceea ce știu, la fel de bine ceea ce ați auzit adineaori sunt răgetele Minotaurului.

— Frumos spus. Aproape convingător.

Ca-ntr-o poveste clasică: petrecerea, castelul, stăpânul, labirintul și străinul aducător de nenorocire. Numai că de data aceasta, deși cu adevărat un intrus, toți mirându-se cine îl invitase și cum apăruse dintr-odată (nimeni nu-1 văzuse până acum), nu era un străin. Era Hunter, șeful Poliției ori, mai bine spus, gunoierul șef al societății; stupoare, indignare, silă.

Și Prințul, bineînțeles că Prințul, cu inteligență, prezență de spirit:

— Deși nu pot spune că-mi faceți o onoare deosebită, bine ati venit, domnule...

— Este adevărat că i-ați ucis pe toți cei care au muncit la construirea castelului, iar scopul lui este ascunderea secretelor dumneavoastră murdare?... întrebarea este retorică pentru că nu am niciun răspuns ca să vă pot aresta.

Hunter juca tare, printre invitați era și Ministrul Armoniei, superiorul său ierarhic, iar el, Hunter, dacă greșise putea să sfârșească cu adevărat un gunoier într-unul din ținuturile extraurbane.

Pereții își modificară brusc formele, globurile luminoase se stinseră, iar uimirea invitaților fu acoperită de pete sângerii care emanau dintr-un șemineu uriaș apărut în mijlocul salonului, în care ardeau cu flăcări și jerbe de scântei galbene, reale, lemne adevărate.

— Nu am ucis pe nimeni, Hunter, și nu am niciun secret de ascuns.

Calm, rece, aristocratic.

— Nu ați ucis?!... Atunci i-ați lăsat, i-ați împins, i-ați obligat să moară.

încăpățânat, șiret, bădăran. Cine i-a permis lui Hunter să intre, de ce îi dă voie să vorbească astfel?

— Dovedește-mi!

Majoritatea nu mai înțelegea ce se întâmplă. Ceilați urmăreau acum o întrecere pe viață și pe moarte între două exemplare abile, talentate, puternice. între doi armăsari pur-sânge. Numai unul era însă favoritul publicului. „Ce face, se învinovățește singur??!!", „E deștept, e foarte deș-tept, i-a întins o cursă polițaiului!".

— îți voi dovedi, Prințe, voi destrăma scamatoriile cu care reușești să le amețești pe aceste biete creaturi, făcu un gest larg arătând împrejur cu mâna, îți voi demola butaforia, te voi arăta asa cum ești, un escroc, un șarlatan, un nimic.

O ură veche, pe care o dospise în interiorul său, acum imensă, de necontrolat, se transformă în cuvinte, glasul lui Hunter deveni urlet, ochii două găuri incandescente. Continuă:

— Ceea ce se întâmplă pe scenă am văzut, reușit spectacol, felicitări Prințe, dar pentru a-ți dovedi trebuie să pătrundem în culise.

Zâmbetul înghețat al Prințului.

— Mulțumesc Hunter, excelentă introducere! Si adre- sându-se invitaților, e timpul să vă arăt interiorul.

Pereții din planul îndepărtat al salonului se despărțiră lăsând la iveală, acolo unde nimeni n-ar fi bănuit, o usă.

186

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Urmați-mă, vă rog, rosti Prințul.

Doc cel gras se îmbătase. Zăcea răstunat într-o rână pe podea, se agățase cu disperare de picioarele

unui scaun Stickley, iar lacrimi mari îi spălau fața de vomă: ...când era mic, am avut grijă de el ca de copilul meu... Era evident că nu putea onora invitația Prințului. Nici el și nici ceilalți în aceeași stare ca el. Si nici cei care furișați din , , , » »
mulțime în colturile înadins umbrite ale salonului se să- 1 »
rutau îmbrățișați și ale căror buze despărțindu-se ar fi sângerat ca o rană.

— Trebuie să vă avertizez însă că și pentru mine ușile acestea s-au deschis pentru prima oară, că nici eu nu știu ce vom întâlni de aici înainte. Cei ce nu vor să meargă îi rog să rămână aici. Le promit că se vor distra la fel de bine ca și până acum.

Câțiva se întoarseră în fotolii si întinseră mâinile către paharele cu băutură. Rămâneau. Majoritatea îl urmă însă pe Prinț. Și bineînțeles Hunter în căutarea dovezii pe care o căutase atâția ani și care l-ar fi oprit să devină din acuzator acuzat.

Păsiră în prima cameră. Gura deschisă în perete se închise înghițindu-i. înăuntru mirosea a liliac mov și a frică. O parte dintre ei regretă că intraseră aici. în colțurile încăperii cupe aurii încărcate cu jar aruncau umbre roșiatice pe chipurile palide, pe unghiile degetelor tremurânde, pe lustrul mobilelor.

Prințul făcu un gest și o lumină orbitoare șterse umbrele. Draperii grele de catifea se traseră în lături descoperind ferestre uriașe până în podea. Cupele cu jar se re-

traseră în perete lăsând în urmă câteva pete de roșu stins care curând se petrecură și ele. Afară era primăvară, frunzele copacilor și iarba verde crud.

— Nu se poate! își lătrară invitații uimirea. Hunter se apropie de fereastră și privi afară.

Intr-adevăr nu se putea. Copaci și iarbă însemnau

că parcela de ciment plastifiat pe care invitații își parcaseră limuzinele și helicopterele dispăruse odată cu acestea. In locul lor se desfășura o imagine decupată din trecut. Un bătrân îmbrăcat într-o cămașă decolorată de soare, cu părul alb și fața împânzită cu țepi albicioși, cocoțat într-un vehicul rudimentar își îmboldea animalele care îl propulsau de-a lungul unei fâșii de pământ uscat mărginită de vegetație.

— Ce animale sunt acelea? întrebă Hunter.

— Cai, veni răspunsul.

— Mda... iar ceea ce vedem noi este o imagine holografică sau hipnoză de grup.

Buzele Prințului se curbară într-un zâmbet disprețuitor.

— Știți doar că hipnoza de grup este posibilă numai cu grupuri de indivizi cu intelect inferior. Și putem încerca să deschidem ferestrele.

își bătea joc de toți? își putea oare permite aceasta?

— Nu credeți? Ha, ha...

Păși înainte și apăsă pe levierul ornat aflat pe cadrul care despărțea în două peretele de sticlă. Cele două jumătăți pivotară înspre înăuntru și aerul tare cu miros neobișnuit de afară se rostogoli în plămânii celor prezenți

năucindu-i. Bărbați greoi încorsetați în costume scorțoase, chipurile desfigurate de fard ale femeilor, valuri de îmbrăcăminte foșnitoare, piei tremurânde lucind a transpirație, metalul clinchenitor al bijuteriilor împingând ca o turmă către ferestre...

— Priviti si trăiti momentul, doamnelor si domnilor! Este o ocazie unică ce vi se oferă, să fiți martorii unui tre- cut veritabil, să trăiți în prezentul

de acum câteva sute de ani, ca un show-man perfect, genial, Prințul.

Viermuială aruncă o parte din ea, cei din primele rânduri, mai curioși sau poate mai ghinioniști, prin găurile deschise în perete, afară, apoi se restrase înspăimântată de urletele celor căzuți. împinse de un resort ferestrele se închiseră cu un pocnet sec iar faldurile draperiilor se întinseră acoperind imaginea lumii de afară. Curios însă, înăuntru lumina păstrase aceeași intensitate. Izvora acum dintr-un candelabra uriaș spânzurat în tavan.

— Accident? Sinucidere? Omor prin imprudență? îi vei aresta acum pe toți cei prezenți? râse rece Prințul amuțind strigătelor celorlalți.

— Crimă cu premeditate, îi răspunse Hunter, era clar că întrebarea fusese pentru, cu aceeași tonalitate a glasului. Și un singur vinovat. Era singurul care cu excepția stăpânului casei își păstrase calmul în vânzoleala de dinainte.

— Mă urăști. Mă urăști mult. De ce?

Ciudat, deși adresată polițaiului, întrebarea era directă, rostită cu pasiune, nu mai avea tonul impersonal, de gheață de până acum.

189

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

— Pentru că în timp ce unii se zbat în lipsuri și batjocură. altii se distrează construind castele inutile, materia- lizându-și fantezii nebunești cu oasele, lacrimile și sângele celor dintâi.

Adică el, Hunter, era unul dintre cei ce suferise, venit de jos, și chiar și acum când în sfârșit reușise să urce ierarhia socială, continua să fie bajocura celor care-1 plăteau ca să-i protejeze, era văzut ca un cioclu, un rău necesar, tolerat doar în cercurile înaltei societăți. Si, în schimb, cel venerat era nebunul si criminalul. »

— Câtă impertinență! Să-l omorâm, propuse

cineva.

— Să-l omorâm! Să omorâm gunoierul! se auziră alte câteva voci.

Emoțiile îi înfierbântaseră. Nu mai erau oile ușor de * 1

mânat, moleșite de îndestulare și lenevie, căpătaseră spirit de aventură, dăduseră de gustul sângelui. Voiau să atace, dar nimeni nu cuteza să fie primul, știau că o singură lovitură a lui Hunter ar fi putut fi mortală. Prințul simți ezitarea:

— Hunter e ultimul pe care l-aș omorî dintre voi toți! neverosimile, cuvintele Prințului îi liniști dintr-odată.

Acum, după ce șocul trecuse, invitații își priviră hainele. Mult mai simple, aparțineau trecutului prin care tocmai trecuseră.

Apoi, la fel ca la intrarea în prima cameră, zidul îndepărtat se deschise și ei păși înainte lăsându-se înghițiți de labirint.

Totul era ură, urmărire și timp.

Prințul, Hunter și ceilalți.

190

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Ură și urmărire.

Prințul si Hunter. * »

— Crezi că ai să poți rezista în închisoare: întuneric, șobolani, singurătate și frig?

— Hunter, faptul că ești aici este o invitație să te alături lumii mele. Crezi că ai să-mi poți rezista: lumină, bogăție, putere, dragoste?

Străbătură cameră după cameră, timp după timp, trăiră trecuturi imaginare sau desfășurate cândva cu adevărat, concretețea convenabilă a prezentului, virtualități fantastice de viitor. Prințul își mână turma ce grohăia de plăcere sau teamă prin minunății sau grozăvii nemaivăzute, însoțindu-i cu hohote de râs ce

înlocuiau pleznetul biciului, însoțit la rându-i de supravegherea amenințătoare a lui Hunter.

— De ce nu te poți lepăda de resentimente, Hunter? De ce te porți ca o mașină incapabilă de emoții? M-ar făcea cu adevărat fericit să te poți bucura împreună cu mine de toate acestea.

— Ha! rânjetul țâșni scânteind ca un țurțure de gheață printre dinții polițaiului. Tu vorbești de emoții?!...

O altă rană în zid. O altă intrare. Un alt timp. O grotă preistorică în care nu se putea să nu râzi văzând gesturile disperate ale femeilor ce trăgeau, încercând să le întindă, de pieile crude de animale care luaseră locul rochiilor foșnitoare și scumpe și care reușeau prea puțin să le acopere goliciunea. Și apoi aceleași femei aruncând blănurile pe care atât le strânseseră la piept și țâșnind îngrozite, alergând cu sânii goi, cu pântecul și coapsele descoperite,

cu sânii drepți și pietroși și cu carnea netedă a pântecelui și coapselor despicând aerul, sau cu sânii lăsați și rândurile de piele grasă atârnând pe pântec și coapse, atunci când atrasă de mirosul omului și împinsă de foame, în grotă intră o fiară, un carnivor monstruos al acelor vremi.

— îmi placi tot mai mult, Hunter! Ești curajos! zise Prințul după ce acesta omorâse împlântând între fălcile din care încă mai atârnau șiroind de sânge bucăți din trupurile celor prea înceți un fel de armă primitivă, o prăjină de lemn subțire înfiptă într-un triunghi ascuțit de piatră.

— Nu-mi placi foarte mult însă... de ce i-ai salvat? aruncă împrejur același zâmbet disprețuitor, care părea că devenise o mască, și ei fac parte din aceeași clasă, pe care tu o urăști, ca si mine....

— Sunt doar oameni, oameni neputincioși, oameni care aveau nevoie de ajutor.

— Aha, generozitate... deși nu te cred în stare. Simțul datoriei? Te-ai gândit vreodată, Hunter, că ai putea fi o mașină? Un robot. Un android. Că și ura ar putea face din program, pentru ca nu cumva să dai vreodată greș, din milă, în meseria pentru care ai fost creat.

— Nu contează ce sunt. Contează că am salvat oamenii pe care tu îi condamnaseși la moarte.

— Vezi că te comporți nenatural. Eu aș fi omorât fiara dacă m-ar fi atacat pe mine, aș fi ucis-o să-mi salvez viața. Natura înseamnă selecție. Omenirea însăși va pieri dacă îi vom lăsa pe cei neputincioși să piară. Nu putem continua să fim o specie de handicapați, nu ne putem permite să lăsăm niște mormane de came îndobitocită să fie stă-

pânii planetei. Viitorul este
al celora ca mine și ca tine. Sau aproape ca tine, ție îți lipsește grandoarea, Hunter. Ai să vezi asta când vom ajunge la capătul labirintului.

Timp după timp, stăpânul casei, invitații și străinul aducător de nenorocire. Până când invitații se pierdură în labirint. Prea fricoși pentru a continua, hotărâră să se întoarcă spre siguranța salonului în care cei rămași se îm- bătau sau se iubeau liniștiți. Sau muriseră în torturile » »
Inchiziției, în experimente de laborator sau catastrofe, perforați de proiectile în războaiele de care trecutul omenirii nu ducea lipsă. Sau pur și simplu se lăsaseră ademeniți de aurul și minunățiile altor timpuri pe care le străbătuseră și rămăseseră acolo. Toate capcane întinse de constructorii necunoscuți ai castelului ca să le oprească înaintarea spre sala comorilor.

Hunter și Prințul, numai ei rămăseseră, păși pentru a nu știu câta oară peste pragul dintre două odăi, iar zidul se închise iarăși în urma lor. O lumină caldă izvorâtă din globurile lucitoare ce îmbodobeau pereții le mângâie chipurile: fără să fie stridentă și fără să lase umbre, dezvăluind ochiului doar atât cât ochiul era interesat să vadă. In mijlocul încăperii, goală - atât cât se putea ghici prin perdele strânse ale baldachinului, legănată de valurile de mătase albă ce acopereau patul, dormea o femeie. Pentru prima oară Hunter se surprinse lăsându-se pradă emoțiilor. Un tremur abia imperceptibil îl cuprinsese, venind dinlăuntrul său, emanat de acea parte a ființei sale care nu putea fi stăpânită prin încordarea mușchilor și nervi-

lor săi de oțel. Făcu un pas înainte ca să o vadă mai

bine. Femeia era ireal de frumoasă.

Prințul îi sesiză schimbarea.

— Ar putea fi a ta, îi zise.

Nu greșise când își zisese ireal de frumoasă. Pentru că nicăieri, de la bărăcile dărăpănate și munții de gunoie prin care mișunase alături de oamenii-viermi din extra- urban, până la cele mai bogate cartiere ale capitalei, nu văzuse o asemenea imagine a frumuseții care să-l facă să-și piardă controlul. Așa ceva era imposibil să existe. Doar o imagine - asta trebuia să fie femeia ce dormea goală în fața lui.

Prințul făcu și el un pas înainte și zgomotul încălțărilor sale izbind podeaua trezi femeia, care deschise ochii și îi privi. O umbră de teamă îi întunecă pentru un moment fața, apoi o licărire veselă îi inundă ochii, ca atunci când recunoști pe cineva drag, se ridică și pomi spre ei, părul lung, auriu îi îmbrățișa umerii, decupându-se stranii în decorul albastru brațele i se întinseră și - șerpi albi arcu- indu-se grațios - cuprinseră grumazul lui Hunter. Atingerea era materială, femeia exista cu adevărat.

— Te așteptam, dragul meu, îi zise.

Tentația dragostei după ce, rând pe rând îl îmbiaseră puterea, plăcerile, aurul.

Stătu câteva secunde în îmbrățișarea femeii, nemișcat, aproape fără să respire, apoi se smulse dintre brațele ei și se aruncă cu putere spre zid, care doar cu o clipă înainte de impact se spintecă lăsându-l să treacă.

Timp după timp. Și întrebarea ce căuta totuși aici. Urmărirea devenise absurdă, aici, în noua cameră, Prințul îl urmase pe el. Iar ura în imensitatea temperală pe care o străbătuseră se subțiase, devenise ridicolă, fără sens.

— Nu crezi că de fapt noi semănăm... semănăm chiar foarte mult, Hunter! zise Prințul.

Era adevărat, îi făcuse să se asemene conexiunea aceea extrem de puternică, ascunsă, ce lega victima de călăul său. Cine era însă victima și cine era călăul?

— Până acum am încercat să te cumpăr, continuă Prințul, cu tot ceea ce era al meu și putea fi al tău. Eu știu că nu sunt vinovat, dar puțin m-ai făcut să cred că sunt. Ca două substanțe care au stat prea mult în contact am început să facem schimb de elemente. Nu știu ce ai tu de gând, dar acum vreau să te cumpăr cu ce este al fiecăruia și ar putea să fie al tuturor. Hai să facem lumea mai bună împreună! Nu asta este ceea ce vrei?

Ce vreau? Ce am de gând? Venise până aici cu un singur gând: să-l aresteze pe Prinț. Și o va face, deși era sigur acum că Prințul nu era vinovat de dispariția celor ce lucraseră la ridicarea castelului, că fuseseră înghițiți de însăși timpurile pe care le construiseră, rând pe rând, ca și invitații din această noapte. Deși, în sfârșit, începuse să-1 înțeleagă, chiar să-l admire o va face, iar dacă el, Hunter, era cu adevărat un android, creatorii lui fuseseră cu adevărat niște geamii, nici măcar un sentiment simplu, primitiv, cum e ura, nu reușiseră să programeze cum trebuie.

Rânji glacial, era zâmbetul de până mai adineauri al Prințului (ca două substanțe care au stat prea mult în con-

tact), dar nu apucă să întrebe, ce ai dorit să obții cu toate acestea (nu știu, să înșel timpul, poate nemurirea), nici să zică, am suficiente dovezi, nu mai e nevoie să-mi arăți drumul până la capăt (până la care capăt? exista oare vreun sfârșit?), în numele legii, pentru că asurzindu-i, un orologiu nevăzut pomi să bată.

Bang, bang, bang...

Fără să știe de ce, Hunter începu să numere bătăile: patru, cinci...

Venise ora de după miezul nopții.

...șase, șapte, opt, nouă...

In fața lor apăruse o ușă, ultima, exista un sfârșit.

Prințul se repezi spre ea,

...zece, unsprezece, doisprezece...

o deschise larg, însă nu mai apucă să vadă cadranul alb, fără cifre, al orologiului,

...treisprezece...

pentru că timpul înfinit comprimat în această ultimă încăpere se destinse făcând să explodeze materia și-i înghiți pe rând ca o fiară înfometată, pe Prinț, pe Hunter, castelul și toată partea aceasta de lume.

CATEVA ÎNTÂMPLĂRI CARE NU VOR FI SCRISE NICIODATĂ

(în loc de epilog)

1.

Au fost odată doi îndrăgostiți. Aveau în jur de șaptesprezece ani fiecare, erau colegi de liceu, își făceau temele împreună și în fiecare săptămână mergeau împreună la teatru.

Intr-o sâmbătă, ultima a acelui mai, s-au plimbat de mână prin parc, apoi s-au așezat pe o bancă și s-au sărutat îndelung, așa cum numai doi îndrăgostiți de șaptesprezece ani o pot face. Apoi a venit seara și ei nu s-au mai ridicat de pe bancă să plece, să o ducă mai întâi pe ea acasă, să o sărute încă o dată de noapte bună în fața blocului și apoi să se îndrepte și el spre casă cu toți porii glandelor lui su- doripare emanând fericire. Așa i-a găsit și paznicul parcului, încremeniți în sărut. A încercat mai întâi să le vorbească, apoi să-i dezlipească de pe bancă, însă n-a reușit. Și nici poliția chemată de paznic n-a putut face mare lucru.

A doua zi au venit părinții, profesorii, colegii și

prietenii lor și toți au plâns îndelung, văzându-i așa frumoși și îndrăgostiți, cum numai la șaptesprezece ani poți fi, uniți în sărutul acela al lor care nu avea să se mai termine >
niciodată.

Mai târziu, primăria a înconjurat banca cu un gărduț, apoi toți au uitat cine a sculptat grupul acela statuar din parc la picioarele cărora cineva lasă din când în când câte o floare.

Și tot din când în când, perechi de îndrăgostiți tineri se opresc și îi privesc îndelung, în timp ce băieții scornesc și șoptesc la urechea fetelor povești de dragoste înfricoșătoare cu promisiuni și blesteme.

2.

A fost odată un lac. își întindea pânza de apă limpede la marginea orașului, chiar lângă parcul cu alei largi și copaci bătrâni, un parc care ar fi fost ca toate celelalte parcuri, dacă n-ar fi avut în mijlocul lui un grup statuar neobișnuit, cu doi adolescenți sărutându-se pe o bancă.

Copiii din cartierele apropiate obișnuiau să se bălăcească în lac, să joace leapșa, să se întreacă în înot, în pofida temerilor și încălcând voința părinților. Părinții aveau și dreptul, dar și obligația să fie îngrijorați, așa că în fiecare seară copiii ajungeau acasă, își luau pe bună dreptate câte o scatoalcă și după ce li se reamintea că nu au voie să se mai ducă la lac, mâncau ca lupii și adormeau rupți de oboseală. Iar a doua zi, de parcă nimic nu s-ar fi întâm-

plat, fugeau din nou să se ascundă de căldura aproape insuportabilă a verii în apa răcoroasă a lacului.

într-o zi, copiii au găsit apa lacului înghețată. Și mare le-a fost mirarea, pentru că încă era mijlocul

verii. Iar gheața ce acoperise lacul era mai puțin rece decât aceea de iarnă, dar la fel de lucioasă și mult mai dură. Au aflat asta după ce au încercat în zadar, de câteva ori, să facă o copcă.

Copiilor le-a fost greu să se despartă de lac, așa că au înlocuit leapșa și înotul cu alte jocuri, părinții au devenit și ei mai liniștiți, iar serile nu mai aduceau cu ele scatoalce si interdicții. I *

Numai că, dacă cineva s-ar fi uitat cu atenție prin gheața aceea stranie de vară, prin stratul translucid ce acoperea apa, ar fi zărit în adânc o umbră, silueta goală a unui copil de aproape zece ani, care părea că se joacă de-a scufun- dișul și nimeni nu și-ar fi putut explica cine este acel copil și cum a ajuns acolo.

3.

A fost odată o iarnă foarte frumoasă, cu multă zăpadă și puțin ger.

în parcul de lângă cartierul meu cineva a făcut un om de zăpadă uriaș. Am zis cineva, de parcă n-aș ști cine. Știu. Copiii din cartier cărora vara le place atât de mult să se joace pe lac și părinții lor l-au făcut.

M-a surprins puțin când am văzut atâția oameni maturi contribuind la ridicarea unui om de zăpadă uriaș. Asta la început, pentru că apoi am intrat și eu între ei.

LUPI ȘI MERE STRICATE Pompilian Tofilescu

Când l-am terminat, toți ne simțeam nespus de fericiți și am încins o horă în jurul omului uriaș de zăpadă.

A venit primăvara și vara și toamna și iama și altă primăvară si altă vară si altă toamnă, dar omul uriaș de zăpada nu s-a topit niciodată. Și nici zăpada de pe copacii din jurul său.

4.

A fost odată o zi în care mă plimbam prin parc.

Alesesem o zonă mai puțin umblată, departe de statuia adolescenților îndrăgostiți, departe de lacul etern înghețat, departe de omul de zăpadă care nu se topea niciodată. Și deodată am întâlnit un om. întâlnit e un fel de a spune, i-am văzut decât spatele, așa cum stătea, așezat pe un scaun scund, cu trei picioare, în fața unui șevalet, încercând să surprindă imaginea unei bisericuțe vechi care se zărea ascunsă în spatele unor stâlpi de înaltă tensiune printr-o deschizătură a copacilor, în fața noastră.

Totdeauna am fost fascinat de imaginea aceasta a pictorilor lucrând în natură în fata șevaletului, simtindu-mă ca martor fără voie la procesul misterios al creației. De data acesta imaginea în sine era atât de frumoasă încât aș fi vrut să o pot imortaliza eu însumi: un pictor așezat în fața șevaletului și o bisericuță veche care se zărea printr-o deschizătură a copacilor ascunsă în spatele unor stâlpi de înaltă tensiune.

Am așteptat o vreme în tăcere și într-un târziu m-am apropiat de el și luându-mi inima în dinți l-am rugat să-mi facă portretul.

Mi-a răspuns că nu face portrete, însă, dacă vreau, mă poate introduce în tabloul la care lucra. Am făcut câțiva zeci pași înspre deschizătura dintre copaci și m-am așezat cuminte pe iarbă, cu spatele la el. Eram oarecum curios, oarecum mândru, niciodată nu fusesem obiectul unui tablou. Vremea era minunată - după-amiază de septembrie - și cum stăteam și mă gândeam la ale mele, în timp am uitat și de pictor și de parc și de oraș și de toate celelalte din jurul meu.

5.

A fost odată un pictor ce lucrase toată ziua ascuns într-o margine mai puțin umblată a parcului, departe de trecători necunoscuți care să-l inoportuneze cu cereri de portrete.

Apoi, când a terminat de pictat peisajul, și-a strâns șevaletul, pensulele, culorile și a plecat.

6.

Așa, cum stau nemișcat, cu spatele la voi, privind la o bisericuță veche care abia se zărește printr-o deschizătură a copacilor pe care vântul nu-i mișcă niciodată, pe o pânză agățată pe perete, mă întreb cum de am putut scrie toate acestea. Cred că aș fi vrut, numai.

Scornituri spăimântătoare
de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # *4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook
de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* **te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.**

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Și el o ridică în palme spre cer.....5
Poveste de Crăciun.....39
Rogul.....46
Bufonul.....61
Zbor închis într-o coajă de ou.....67
Natură moartă cu lupi și mere stricate. .88
Doi pe-un balansoar.....94
Primul cuvânt.....97
O viață de artist.....116
Dargoste și Revoluție.....119
Mana.....138
Motanul zburător.....140
Oglinzi.....149
Halos.....174
Ora de după miezul nopții.....181
Câteva întâmplări care nu vor fi scrise niciodată (în loc de epilog).....197